

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΕΤΟΣ Η * 30 * ΘΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005 * ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32 * 7€

Ἰαμβλίχου

Η ΚΑΘ' ΥΠΝΟΝ ΜΑΝΤΙΚΗ

Σ. Νάγου:

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΣ & ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Η ΑΙΘΕΡΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ο ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ - ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΥΚΝΟΥ ΕΩΣ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

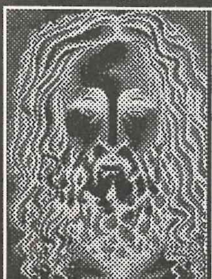

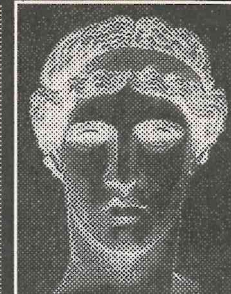

εἰς δόξαν τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν καί νόμων καί τῶν ἐφόρων αὐτῶν, ἀθανάτων Ἑλλήνων Θεῶν

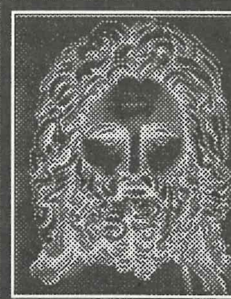
περιεχόμενα

Ἡ Φύσις ἀναγεννᾶται διά τοῦ Πυρός!

Η ΘΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

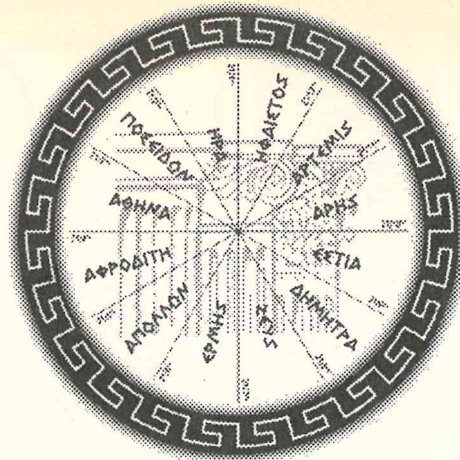
Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου ἔχουμε τήν 21η Ἰουνίου. Κατά τήν ἡμερομηνία αὐτήν ὁ Ἥλιος εἰσέρχεται στόν ἀστερισμό τοῦ Καρκίνου καί ἔτσι εἰσερχόμαστε ἀστρονομικά στήν ἐποχή τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου συμβολίζει τόν πλήρη ἀποχωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τό ἔρεβος καί τήν εἴσοδό της στήν διαρκῆ ἡμέρα. Ἀπό τό ἔρεβος ἀποχωρίζεται ἡ ψυχή πού ἀπέβαλε τά ἀνθρώπινα πάθη καί ἀπελευθερώθηκε ἀπό τά δεσμά τοῦ περιβάλλοντός της. Ἔτσι ἡ ψυχή ἀποκτᾶ τήν τέλεια ἀθανασία.

Ἡ περίοδος ἀπό τήν Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου μέχρι τήν Φθινοπωρινή Ἰσημερία συμβολίζει τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία οἱ ψυχές τῶν μυστῶν, οἱ ὁποῖες ἀπέβαλαν ὁριστικά τό ἔρεβος, ἀποχωροῦν ἀπό τό γήινο περιβάλλον καί εἰσέρχονται στήν διαρκῆ ἡμέρα. Οἱ ψυχές ὅμως ἐκεῖνες πού δέν κατόρθωσαν νά ἀποβάλουν τό ἔρεβος καί παραμένουν στό γήινο περιβάλλον πρέπει νά συλλέξουν τούς καρπούς τῶν ὅσων ἔχουν πετύχει μέχρι τώρα, νά ἀνασυντάξουν τίς δυνάμεις τους καί νά συνεχίσουν τίς προσπάθειές τους.

Στό φυτικό ἐπίπεδο ἔχουμε τήν μεταμόρφωσι τῶν ἀνθέων σέ καρπούς, τήν ὡρίμανσι τῶν καρπῶν καί τήν συλλογή τους, οἱ ὁποῖοι θά μᾶς χρησιμεύσουν γιά τήν συντήρησί μας κατά τήν περίοδο τοῦ χειμῶνος.

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ καί τό Σωματεῖο ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ μέ εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Θερινῆς Τροπῆς τοῦ Ἡλίου, εὔχεται πρός ὅλους τους ἀναγνῶστες του ὅπως **ὁ Πνευματικός Ἥλιος τούς χαρίσει περισσότερο Φῶς καί ἡ μητέρα Γῆ περισσότερα ἀγαθά.**

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑ - ΥΓΙΕΙΑ

τριμηνιαία ἔκδοσις
Ἔτος Η * Ἀρ. Τεύχους 30
ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005

Γραφεῖα: Στουρνάρα 57 104.32 Ἀθῆναι,
Τηλ.: 210.52.37.543, φάξ: 210.52.26.694
Ἰστοσελίδα: http:// www.ideotheatron.gr
e-mail radamanthys@ideotheatron.gr
Τιμή τεύχους 7 ΕΥΡΩ

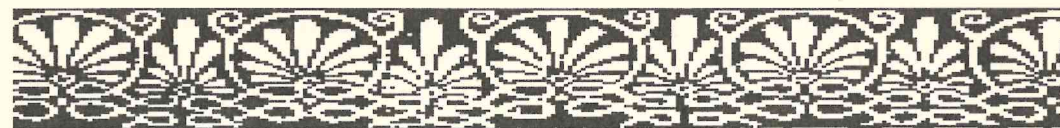
ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ,
ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή (28 Ε)
στό ὄνομα: ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑ ἤ καταθέσατε 28 ΕΥΡΩ στήν Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104.002.786.016.548
στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης
ἤ τηλεφωνήσατε στό 210.52.37.543
Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 56 ΕΥΡΩ

Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Διευθυντής:
Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς
Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία
Στοιχειοθεσία - Διορθώσεις:
Ἀθηναΐς Ἀναπνιώτου
Εὐρυνόμη Γαβρᾶ
Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου
Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 Μοσχάτο

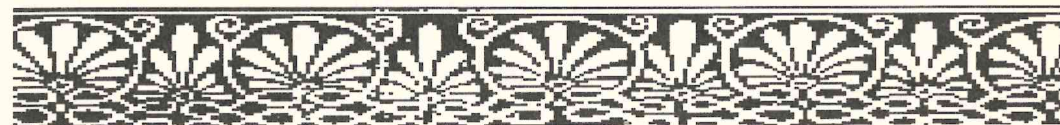
ISSN 1108-832 X - Κωδικός 3762

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΣ, ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Οὐδείς, οὔτε σοφόν πνεῦμα, οὔτε σοφός ἄνθρωπος, εἶναι δυνατόν νά ἀπαιτήσει ἀπό οἱονδήποτε ἄνθρωπον νά σχηματίσῃ ἰδέας καί ἐκδηλώσῃ αἰσθήματα διάφορα ἐκείνων τά ὁποῖα μπο-ροῦν νά διαμορφώσουν τά ψυχικά αὐτοῦ κέντρα, ἤτοι τό νοητικόν καί συναισθηματικόν, ἀποτέλεσμα συνεργασίας τῶν ὁποίων εἶναι ἡ αἴσθησις.

Τά ὄργανα τῆς αἰσθήσεως ὀφείλονται εἰς τήν ὀργάνωσιν τῶν ὑλικῶν στοιχείων, ἐνῶ ἡ αἰτία τῆς ὀργανώσεως ταύτης ὀφείλεται ἐκεῖ ὅπου καί ἡ δύναμις τῆς αἰσθήσεως καί ἑπομένως τά ὄργανα ὑπηρετοῦν σκοπόν, ὅστις δέν ἠδύνατο παρά νά εἶναι πρός ὅλους τούς κατά μέρος πληρουμένους σκοπούς τῆς Φύσεως, ἁρμονικός.

Ἐάν τά ὄργανα τῶν αἰσθητηρίων καί ἡ αἰτία τῆς συστάσεως αὐτῶν εἶχον σκοπόν τήν διαμόρφωσιν μόνον ὑποκειμενικῶν ἰδεῶν, τότε ἡ αἰτία τῆς συστάσεως τῶν αἰσθητηρίων ἔπρεπε νά εἶναι ἐκτός τῆς ὑλικῆς φύσεως καί νά μήν ἀποτελοῦν τά ὄργανα αὐτῆς μέσον κοινωνίας πρός τήν ἔξω φύσιν τῆς ψυχῆς.

Ἐάν τουναντίον τά ὄργανα τῶν αἰσθητηρίων εἶναι κατεσκευασμένα ἀπό τήν αὐτήν οὐσίαν ἀπό τήν ὁποίαν καί ἡ ἔξω φύσις τῆς ψυχῆς ἀποτελεῖται, τότε ὡς ἀντικειμενικόν σκοπόν ἀναντιρρήτως πρέπει νά ἔχουν τήν μεταμόρφωσιν τῆς αἰτίας αὐτῶν εἰς ἰδεολογικόν κέντρον διά μέσου τῶν ἀντικειμενικῶν παραστάσεων τῆς ἔξω τῆς ψυχῆς φύσεως.

Παραγωγή ἑπομένως ὑποκειμενικῶν ἰδεῶν δύναται μόνον νά γίνει μετά τήν συγκρότησιν ἰδεολογικοῦ κέντρου, τῇ συνδρομῇ ἀντικειμενικῶν παραστάσεων τῆς ἔξω τῆς ψυχῆς φύσεως.

Τά αἰσθητήρια καί τά ψυχικά κέντρα, ἤτοι νοητικόν καί συναισθηματικόν, ἀποτελοῦν σύνδεσμον ἐνεργείας ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδέν δύναται νά νοηθῇ περί τῶν ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς, καί τοῦ σκοποῦ ἐν τῇ φύσει, ἄν πράγματι ἡ ψυχή εἶναι φυσικόν πρᾶγμα, ἀπορρέον ἀπό τήν φύσιν, ἐνεργοῦν ἐν αὐτῇ καί πληροῦν διά τῆς Φύσεως τήν προαγωγήν του.

Ἡ φιλοσοφία καί ἡ ἐπιστήμη ἔχουν τήν ἀξίαν των ἐφ' ὅσον δέν ἐκτρέπονται τῆς φύσεως καί δέν φθάνουν εἰς τήν ἀοριστίαν καί ἐφ' ὅσον μελετοῦν τήν φύσιν ὡς τήν παρουσιάζουν αἱ ὑγιεῖς αἰσθήσεις των.

Πᾶσα περαιτέρω τῆς σκέψεως ταύτης ἔρευνα εἶναι παθολογικῆς καταστάσεως ἀποτέλεσμα καί ἀποβάλλει τήν φιλοσοφικήν καί ἐπιστημονικήν ἀξίαν.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Διά νά ἐξετάσουμε ταῦτα δέον νά γνωρίζουμε πρῶτον τί εἶναι αὐτά καθ' ἑαυτά, διότι δέν πρέπει νά ὁμιλῶμεν περί ὑποθέσεων ἀσαφῶν καί ἀορίστων.

Καί πρῶτον: τί εἶναι φῶς;

Καθ' ἡμᾶς καί ἐπαναλαμβάνομε τοῦτο, **ΤΟ ΦΩΣ εἶναι ἰδιότης τῆς οὐσίας τοῦ χώρου χαρακτηρίζουσα ὡρισμένη αὐτῆς ἐξέλιξιν καί ἐνέργειαν.**

Εἶναι θεμελιώδης νόμος αὐτῆς εἰς ἥν μετεμορφώθησαν ἄλλαι μικρότεραι ἐνέργειαι ἤ νόμοι αὐτῆς.

Ὅπως ἐν τῇ ὑλικῇ οὐσίᾳ **ὁ νόμος τῆς κινήσεως** ἀπό ἁπλοῦς ἐν ἀρχῇ μεταβάλλεται εἰς ἄπειρον κατόπιν, οὕτω καί ὁ νόμος τῆς ἐνεργείας τῆς οὐσίας τοῦ χώρου μεταβάλλεται εἰς νόμον τοῦ φωτός, εἰς νόμον δηλαδή πολλαπλῆς ἐνεργείας.

Ὡς **ὁ νόμος τῆς ζωῆς**, τῆς ὑλικῆς οὐσίας εἶναι ἐν ἀρχῇ ἁπλοῦς καί λανθάνων καί μεταβάλλεται κατόπιν εἰς αἰώνιον Εἶναι τῆς οὐσίας καί τῶν ἐξ αὐτῆς πραγμάτων, οὕτω καί **ὁ νόμος τοῦ φωτός** παρουσιάζεται ἐν ἀρχῇ ἐν τῇ Φύσει ὡς ἁπλῆ ἐνέργεια καί μετα-βάλλεται κατόπιν εἰς ἀπείρου φωτός τοι-αύτην.

Ἡ ἁπλῆ ἐνέργεια τῆς οὐσίας τοῦ χώρου, ὅταν φθάσῃ εἰς ὡρισμένον ἀριθμόν μεταβάλλεται εἰς νόμον φωτός καί τότε ἡ ἔκφρασις αὐτῆς ἐπί τῆς ὕλης, ἐπέχει ὡς πρός τά παραγόμενα ὑπ' αὐτῆς τήν ἔννοιαν τῆς γονιμότητος τοῦ ἄρρενος ἐπί τοῦ θήλεως.

Τό φῶς λοιπόν εἶναι νόμος χαρακτηριζόμενος ὡς ἐκ τῆς ἐνεργείας του μέ ἰδίαν ἰδιότητα ἐν τῇ Φύσει καί μέ ἴδιον συμβολικόν ἀριθμόν.

Τό φῶς ὡς νόμος τῆς οὐσίας τοῦ χώρου ἐπενεργεῖ ἐπί πάσης ἄλλης οὐσίας εἴτε ὁμοειδοῦς εἴτε ἑτεροειδοῦς, πρός ἥν ἐφάπτεται καί προκαλεῖ πρός αὐτήν δονήσεις.

Αἱ δονήσεις αὗται αἵτινες εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δέν εἶναι **κίνησις** ὡς τάς ὀνομάζει ἡ σημερινή τῶν ἀνθρώπων ἐπιστήμη, ἀλλά **ἐνέργεια**, ἐφ' ὅσον αὗται διενεργοῦνται ἐν οὐσίᾳ χώρου καί ἀποτέλεσμα τῆς πραγματικῆς κινήσεως τῆς φύσεως, ἐφ' ὅσον εἰς αὐτάς λαμβάνουσι χώραν καί στοιχεῖα ὕλης ἤ ἀνάμικτος κίνησις καί ἐνέργεια, ὡς τοῦτο γίνεται εἰς τά μαγνητικά ρεύματα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας καί εἰς τά ἠλεκτρικά ρεύματα.

Αἱ δονήσεις λέγω αὗται καθίστανται αἰτία παραγωγῆς ἄλλων καί ἐκεῖναι ἑτέρων καί οὕτω μανθάνομεν τήν ὕπαρξιν καί λειτουργίαν τοῦ φωτός.

Τό φῶς λοιπόν τοῦ Ἡλίου τό ἐπενεργοῦν ἐπί τῆς οὐσίας τοῦ σώματος τοῦ Ἡλίου καί δι' αὐτῆς ἐπί τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τῆς εὑρισκομένης μεταξύ τῶν πλανητικῶν σωμάτων καί δι' αὐτῆς ἐπί τοῦ γηΐνου ἡμῶν περιβάλλοντος, δέν

ἔρχεται αὐτούσιον πρός ἡμᾶς, ἀλλ' ἔρχονται τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἡ παραγωγή τοῦ φωτός εἶναι ἐνέργεια τῆς οὐσίας τοῦ χώρου καί προκαλεῖται εἰς ἐκδήλωσιν ὑπό τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἑπομένως καί παραμένει ἐπί τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος τῶν ὑλικῶν στοιχείων καί οὐδέποτε ἀποσπᾶται τοῦ περιβάλλοντος τούτου ἤ ἄν θ' ἀποσπασθῇ τῆς ἐνεργείας ταύτης μέρος, θ' ἀποσπασθῇ μετά μέρους τῆς οὐσίας τοῦ χώρου ἀναμίκτου καί μεθ' ὑλικῶν στοιχείων, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τά μεταφερόμενα ἀπό ἑνός εἰς ἄλλο μέρος ἠλεκτρικά ρεύματα, τῶν ὑλικῶν στοιχείων χρησιμοποιουμένων ὡς μέσον ἀγωγοῦ, τοιοῦτοι ὅμως ἐξ ὑλικῶν στοιχείων ἀγωγοί δέν ὑπάρχουν μεταξύ Γῆς καί Ἡλίου.

Ἡ δόξα ὅτι φθάνει φῶς τοῦ Ἡλίου αὐτούσιον εἰς τήν Γῆν ὑπῆρξεν ἄστοχος. Οἱ νόμοι τῶν οὐσιῶν τοῦ ἀπείρου δέν μεταβιβάζονται διά μέσου ἄλλων οὐσιῶν πρός ἕτερα σημεῖα διότι ἡ ἐνέργειά των περιορίζεται ἐπί τοῦ μέρους τῆς οὐσίας ἀπό τῆς ὁποίας ἀπορρέουν καί ἑπομένως δέν καθίστανται ἀνεξάρτητοι τῶν οὐσιῶν. Τοῦτο ἐάν συνέβαινεν θά ἐδήλου ἐκμηδένισιν αὐτῶν.

Εἰς τόν ὀρθῶς σκεπτόμενον δέν δύναται νά νοεῖται ὕπαρξις καί λειτουργία νόμων ἤ ἐνεργειῶν μή ἀπορρεουσῶν ἀπό οὐσίας καί ἐνεργουσῶν ἀνεξαρτήτως αὐτῶν.

Ὡς δέν δυνάμεθα νά μεταβιβάσωμεν ἐνέργειαν ἡμῶν ἀλλαχοῦ καί προκαλέσωμεν ἐκεῖ τάς αὐτάς τῆς ψυχῆς μας νοητικάς καί αἰσθηματικάς ἐνεργείας, οὕτω δέν δύνανται νά μεταφερθῶσιν καί ἐκ τοῦ Ἡλίου πρός τήν Γῆν ἐνέργειαι αὐτοῦ.

Ὡς δυνάμεθα ὅμως διά τῶν ψυχικῶν μας ἐνεργειῶν τάς προσκειμένας καί συνεργαζομένας τῇ ψυχῇ μας οὐσίας νά μεταχειρισθῶμεν ὡς μέσα ἐπιδράσεων πρός ἄλλας ψυχάς ἤ καί διά μέσου τῶν οὐσιῶν αὐτῶν νά μεταβιβάζωμεν τύπον ἐννοιῶν πρός τάς τοιαύτας ψυχάς, οὕτω καί ἡ ἐνέργεια καί ἡ ἔννοια τοῦ φωτός τοῦ Ἡλίου δύναται νά φθάσῃ εἰς ἡμᾶς.

Σαφῶς ἐκ τῶν συλλογισμῶν τούτων προκύπτει ὅτι ἐνέργειαι ἤ νόμοι προκύπτοντες ἀπό οὐσίας ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν ὑλικῆς καί αἰθερικῆς δέν δύνανται νά ἀποσπασθῶσιν ἀπό μέρος τοῦ ἀπείρου καί νά μεταβιβασθῶσιν πρός ἕτερον.

Συμβαίνει ὅμως τά κινούμενα σώματα τοῦ ἀπείρου νά μεταλλάσσωσιν ἐν ἑαυτῷ μέρη καί τό μέρος τοῦ χώρου τό κατεχόμενον πρότερον ὑπό τῆς Γῆς νά κατέχεται μεταγενεστέρως ὑπό τῆς Σελήνης, χωρίς ἡ οὐσία τοῦ αἰθέρος τοῦ μέρους τούτου νά μετατοπίζεται.

Νόμος τῆς οὐσίας ταύτης εἶναι νά μή μετατοπίζεται μετά τῶν ὑλικῶν σωμάτων τοῦ ἀπείρου συμπαρακολουθοῦσα αὐτά.

Ἤ μέρος κατεχόμενον τήν στιγμήν ταύτην ὑπό τοῦ σώματος τοῦ Ἡλίου βραδύτερον νά κατέχεται ὑπό δορυφόρων τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Ἀφροδίτης.

Μεταλλαγαί τοιαῦται ἐπί τῶν ἐπιπέδων (νοητῶς λέγεται τοῦτο) τῆς οὐσίας τοῦ χώρου γίνονται εἰς μικράς περιόδους. Εἰς πολύ μεγαλυτέρας τοιαύτας γίνεται ἐπίσης τοιαύτη μεταλλαγή καί μεταξύ Γῆς καί ἀπωτέρων πλανητῶν καί τοῦ Ἡλίου καί τανάπαλιν καί ἐπί τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ σπουδαιοτάτου νόμου τῆς μετακινήσεως τῶν σωμάτων τά ἀρχαῖα Μυστήρια ἐδημιούργησαν τάς ἀστρολο-

γικάς των γνώσεις ἐξ ὧν δύνανται τά πάντα νά προβλέπωνται.

Τί εἶναι χρῶμα;

Οὔτε τούτου τοῦ φαινομένου ἔχομεν ὁρισμόν τῆς ἐπιστήμης.

Χρῶμα εἶναι ὁ ἀντικατοπτρισμός ἐν τῇ γῇ τῶν ἐνεργειῶν τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἥτις συνέτρεξε διότι εἶχε ἐν ἑαυτῇ τήν δύναμιν, ὅλας τάς συνθέσεις, χημικάς καί μή τῶν σωμάτων τούτων καί ἀπετέλεσε τόν λόγον τῆς συνθέσεως ὅλων τῶν ζωϊκῶν μορφῶν αὐτοῦ.

Διά τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ τούτου οἱ σοφοί τῆς Γῆς δύνανται ἀσφαλῶς νά μελετῶσι τήν ποιότητα τῶν οὐρανίων σωμάτων καί συλλαμβάνωσι τήν ἔννοιαν τῆς δυνάμεως τῆς ἐντάσεως τῶν ἐν αὐτοῖς πραγμάτων.

Τό χρῶμα τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀποτελεῖ ἐμφάνισιν τοῦ βαθμοῦ ἐνεργείας τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τῆς ἀποτελούσης τόν σύνδεσμον τῶν ὑλικῶν στοιχείων τῶν σωμάτων τούτων, καί εἶναι μέσον καθορίζον τήν διαβάθμισιν τῆς ποιότητος τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τῆς ἀποτελούσης τόν σύνδεσμον τῶν σωμάτων.

Εἶναι δυνάμεθα νά εἴπωμεν, ἀσφαλῶς τό χρῶμα **νόμος ἐν ἐνεργείᾳ τῆς οὐσίας τοῦ χώρου, ἐκδηλούμενος πρό τοῦ νόμου τοῦ φωτός, ὅταν τό χρῶμα τοῦτο φαίνεται εἰς πράγματα τῆς φύσεως μή ζωϊκά καί νόμος ἐκδηλούμενος μετά τήν ἐκδήλωσιν τοῦ νόμου τοῦ φωτός, ὅταν τό χρῶμα φαίνεται ἐπί τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων.**

Διότι καί τοῦτο εἶναι ἀληθές ἐν τῇ Φύσει τῶν ψυχῶν, ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ χρώματος ἐπί τῆς ὑπάρξεως τῶν ψυχῶν, διαβαθμεῖ αὐτάς καί τάς κατατάσσει εἰς ὡρισμένην τάξιν, ἀντιστοιχοῦσαν πρός τόν βαθμόν τῆς ἐνεργείας τῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ περιβάλλοντι τῆς Γῆς οὐρανίων σωμάτων, ἀπό τοῦ ὁποίου τήν ἐπιρροήν ἐξαρτῶνται καί αἱ χημικαί της συνθέσεις καί τό συνθετικό αἴτιο τῆς ζωολογικῆς κλίμακος τῶν ὄντων αὐτῆς.

Τό χρῶμα κατ' ἀκολουθίαν εἶναι καθολικός νόμος τῆς οὐσίας τοῦ χώρου, διαβαθμίζων πάσας αὐτῆς τάς καταστάσεις καί χωρίζων αὐτάς πρός ἀλλήλους, ὅπως γνωρίζεται ὁ βαθμός τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων της καί τό πνεῦμα χρησιμοποιῇ αὐτούς πρός πλήρωσιν τοῦ περαιτέρω σκοποῦ του.

Τό χρῶμα τό ἐκδηλούμενον πρό τοῦ νόμου τοῦ φωτός εἶναι ἐνέργεια τῶν συνθετουσῶν οὐσιῶν τάς μορφάς τῆς Φύσεως, πρός ἅς μεταβιβάζεται καί ἡ ἰδιότης τοῦ χρώματος καί ὑπάρχει ἐφ' ὅσον καί ἡ συνθέτουσα τάς μορφάς οὐσία.

Τό χρῶμα διακρίνεται μόνον διά τοῦ φωτός, ἡ ἔλλειψις ὅμως τοῦ φωτός δέν ἐξαφανίζει τό χρῶμα ἀπό τήν φύσιν, διότι καί τό φῶς καί τό χρῶμα εἶναι νόμοι τῆς οὐσίας καί ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ.

Ὁ νόμος τοῦ φωτός συντρέχει τήν δημιουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης αἰσθήσεως καί τοῦ αἰσθητηρίου αὐτῆς οὐ μόνον τά μετ' αὐτῶν ὑπάρξαντα νά γνωρίσῃ ἀλλά καί τά πρό αὐτῆς.

Ἡ αἴσθησις τῆς ὁράσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐγένετο συνεπείᾳ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτός ἐπί τοῦ μορφουμένου ἀνθρωπίνου ὄντος, καί ἐπομένως ἔχει ὡς σκοπόν ν' ἀντιλαμβάνεται τά ὑπάρχοντα ἐν τῇ Φύσει.

Ἡ αἴσθησις τῆς ἁφῆς ἐπί παραδείγματι μή ὑπάρχουσα καί πρό τῆς δημιουργίας αὐτῆς δέν δύναται νά προϋποθέσῃ ἔλλειψιν στερεοῦ ἤ ἀνωμάλου σώματος ἤ ὑγροῦ ἤ ἁπλοῦ τοιούτου.

Ἄρα ἡ αἴσθησις αὕτη ἐγένετο ἐπί τῇ βάσει τῶν πράγματι ὑπαρχόντων φαινομένων τῆς φύσεως τούτων καί ὡς σκοπός της ἐτέθη ὑπό τῆς δημιουργησάσης αὐτήν αἰτίας ἡ μελέτη τῶν ἀντικειμενικῶν τούτων πραγμάτων τῆς φύσεως.

Πρό τῆς δημιουργίας τῶν αἰσθήσεων τῶν ὄντων τῆς Γῆς ὑπῆρχον καί φῶς καί χρῶμα καί στερεόν καί ὑγρόν καί ἁπαλόν καί ἀνώμαλον.

Ἡ αἴσθησις ἐπομένως δέν κανονίζει τά πράγματα τῆς Φύσεως ἀλλά ταῦτα καθίστανται τό ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί διά νά κάμῃ τοῦτο ἀνάγκη νά μορφώσῃ αἰσθήσεις ἀναλόγους πρός αὐτάς.

Τό χρῶμα διά νά καταστῇ πράγματι ἀντιληπτόν εἰς τήν ἀνθρωπίνην σκέψιν ἔχει ἀνάγκη δύο τινῶν:

α) τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτός ἐν τῷ γηΐνῳ περιβάλλοντι καθ' ὅν εἴδομεν ἔμπροσθεν τρόπον καί

β) τῆς ὑπάρξεως ἀναλόγων πρός τήν ἐνέργειαν τοῦ φωτός καί τῆς οὐσίας τοῦ γηΐνου περιβάλλοντος διαμορφωθεισῶν αἰσθήσεων δράσεως.

Ἡ τοιαύτη ἐπομένως διαμόρφωσις τῶν αἰσθήσεων τῆς ὁράσεως εἶναι ἀποτέλεσμα ἁρμονίας ὑπαρχούσης μεταξύ τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτός καί τῆς οὐσίας τοῦ πλανήτου μας καί τοῦτο εἶναι τό θαυμαστόν κατόρθωμα τῆς φύσεως, τό ὁποῖο ὁ φιλόσοφος πρέπει διαρκῶς νά ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον μελέτης.

Τά φαινόμενα τοῦ φάσματος εἶναι ἀντικατοπτρισμός τῆς ἐνεργείας τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τοῦ πλανήτου μας τῆς προκαλουμένης διά τῆς ἐνεργείας τῶν κυμάνσεων τῶν ἐχουσῶν ἀφετηρίαν τό ἡλιακόν φῶς καί ἡ ἐνέργεια αὕτη μᾶς πληροφορεῖ τήν ποιότητα τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τοῦ πλανήτου μας διά τῆς ζωηρότητος τῶν παρισταμένων ἐν τῷ φάσματι χρωμάτων καί τήν ποσότητα τῶν διαβαθμίσεων, τάς ὁποίας διά τῆς ἐξελίξεώς της ἔχει ὑποστεῖ ἡ οὐσία αὕτη συνεπείᾳ τῶν ἐπιδράσεων τάς ὁποίας ὑφίσταται εἴτε διά τῶν ἀπ' εὐθείας προκαλουμένων ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός κυμάνσεων εἴτε δι' ἐκείνων ἅς δέχεται διά μέσου τῶν ἄλλων πλανητῶν πρός οὕς σχηματίζουν γωνίας ἑκάστοτε ὡς ἐκ τῆς κινήσεώς των ἡ Γῆ καί ὁ Ἥλιος.

Ἡ τάξις τῶν χρωμάτων τοῦ φάσματος μᾶς πληροφορεῖ προσέτι τήν ποιότητα τῶν ἐπιδράσεων τάς ὁποίας ὑφίσταται ἡ οὐσία τοῦ πλανήτου μας ἐκ τῶν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Ἡλίου διά μέσου τῶν πλανητῶν ἐρχομένων κυμάνσεων, τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καί δυνάμεθα νά βαθμολογίσωμε ταύτην καί νά κατατάξωμεν ἕκαστον τῶν χρωμάτων τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τοῦ πλανήτου μας εἰς μίαν τῶν ἐπιδράσεων τούτων (μελέτη ἥτις ἀπησχόλησε τούς ἀστρολόγους).

Ὁ ἀντικατοπτρισμός τῶν χρωμάτων τῆς οὐσίας τοῦ χώρου τοῦ πλανήτου μας ἐπί τοῦ φάσματος γίνεται διότι αἱ κυμάνσεις τῆς οὐσίας ταύτης προσπίπτουν ἐπί τῶν ὑλικῶν στοιχείων καί καθίστανται φανεραί.

Οὐδέποτε ἐνέργεια οὐσίας χώρου δύναται νά καταστῇ εἰς τάς ἀνθρωπίνας αἰσθήσεις φανερά ἄν αὕτη δέν ἔχει ἐπίπεδον ἐνεργείας ὑλικήν οὐσίαν.

Αἱ καταστάσεις τῆς οὐσίας τοῦ χώ-

ρου αἱ καθοριζόμεναι διά τῶν χρωμάτων τοῦ φάσματος ἀπαιτοῦν διά νά καταστοῦν φανεραί οὐ μόνον ἐπίπεδον ὑλικῶν στοιχείων ἀλλά καί συντεθειμένα ταῦτα εἰς ὡρισμένον σχῆμα καί ἄν μέν τοῦτο εἶναι τεχνικόν εἶναι ἀνάλογον πρός ἀπαιτούμενον τοιοῦτον φυσικόν διά νά καταστῇ φανερά ἡ ὑπόστασις καί ἡ τάξις τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ γηΐνῃ οὐσίᾳ τοῦ χώρου χρωμάτων.

Τά προηγουμένως ἐκτεθέντα διετυπώθησαν ὡς ἀρχικῶς ἀνεφέρθη, μετά συζήτησιν περί φωτός καί χρωμάτων, ἐν συνεχείᾳ δέ περί κινήσεως.

Εἰς συνέχειαν τῆς πραγματείας περί φωτός καί χρωμάτων νά προστεθῶσιν καί τά ἑξῆς :

Τί εἶναι κίνησις;

Τό ἐρώτημα ἀποτελεῖ ἀληθῶς μία βάσιν ἐξ ἧς ἡ κοσμογονία ἔλαβε ἀρχήν, ἀλλά αἱ διατυπώσεις αὐτοῦ ἀσαφῶς ἐκτίθενται καί διά τοῦτο θά ἀναγκασθῶ νά ἐπεκταθῶ πλειότερον ἤ ὅσον τό ἐρώτημα ἀπαιτεῖ καί νά θέσω μίαν βάσιν συλλογισμοῦ οἱωνοί νά ἐξερευνήσῃ ὅ,τι τό ἐρώτημα ἀπαιτεῖ νά μάθῃ.

Κίνησις εἶναι τό ἀεί ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναλλοιώτως καί ἐν συνεχείᾳ ἐν μικρῷ ἤ μεγάλῳ, ἐν μονάδι φυσικῇ ἤ καί ἐν συντεθειμένῃ ἐκ τοιούτων μονάδων μορφῇ ἤ μονάδι πνευματικῇ κινούμενον καί τά ἐκ τῶν φυσικῶν τούτων πραγμάτων ἀντανακλώμενα.

Τό μέγα τοῦ νόμου τῆς κινήσεως τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως εἶναι τό ἀντανακλώμενον ἐπί ὁμοίων πραγμάτων ἐχόντων βαθμόν μικροτέρας κινήσεως.

Τό μέγα τοῦ νόμου τῆς κινήσεως εἶναι ἄθροισμα ἐκδηλώσεων αὐτοῦ καί ἀποτελεῖ τό ἄθροισμα τοῦτο τήν μεταμορφωτικήν ἔννοιαν αὐτοῦ.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς κινήσεως δέν εἶναι ἀλλοίωσίς του ἀλλά πολλαπλή αὐτοῦ ἐκδήλωσις καί ἀποτελεῖ τόν ἐν τῇ φύσει σκοπόν του, ἡ δέ κατά μέρος ἐμφάνισις τῆς ὑπάρξεώς του πληροφορεῖ τάς διαφόρους περί κινήσεως ἰδιότητας καταμεριζομένας εἰς εἰδικούς νόμους αὐτοῦ.

Τό σύνολον τῶν ἰδιοτήτων τούτων εἶναι τό μέγα τοῦ νόμου τῆς κινήσεως καί ἀποτελεῖ τοῦτο τήν ἐμφάνισιν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ φύσει καί καθορίζει αὐτήν ὡς ὄν κινούμενον ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων, ἤτοι ὡς κινητικήν ἀρτίαν μονάδα ἔχουσα ὡς σκοπόν της τήν κατά μέρος μεταμόρφωσιν τῶν ἰδιοτήτων της εἰς συναισθηματικούς νόμους της.

Ὁ νόμος τῆς κινήσεως καθίσταται ἄπειρος καί αἰώνιος διά τῶν ἀεί καί ἐν συνεχείᾳ ἐκδηλώσεών του, οἱ διάφοροι δέ σταθμοί τῶν ἐκδηλώσεών του τούτων εἶναι ἡ μεταμόρφωσίς του.

Τί εἶναι ἐνέργεια;

Ἐνέργεια εἶναι «τά ἐκ τῶν συνθέσεων καί ἀποσυνθέσεων καί τῶν ἐκ τούτων, ἀλλοιώσεων ἀποτελέσματα τῶν μορφῶν (πραγμάτων) τῆς φύσεως».

Αἱ συνθέσεις, ἀποσυνθέσεις καί ἀλλοιώσεις τῶν μορφῶν τῆς φύσεως ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐν τῷ παντί ὑπάρχουσαν οὐσίαν τοῦ χώρου, ἧς σκοπός φυσικός εἶναι νά συνθέτῃ τά ἄτομα τῆς ὕλης εἰς μορφάς, ὅπως διά τῶν συνθέσεων τούτων τά ὑλικά ἄτομα ἐκδηλοῦσιν τούς νόμους αὐτῶν καί μεταμορφοῦνται ὡς ὁ νόμος τῆς κινήσεως, ἀποσυνθέτει δέ ταῦτα πρός τόν σκοπόν τῆς ἐκ νέου συνθέσεως εἰς ἀρτιωτέρας ὀργανώσεις ἵνα νέας ποιοῦνται.

Αἱ μεταμορφώσεις τῶν ὑλικῶν τούτων ἀτόμων προκαλοῦν καί ἰδίας μεταμορφώσεις τῆς οὐσίας τοῦ χώρου διά νέων της ἐκδηλώσεων καί αἱ ἐκδηλώσεις αὗται δίδουσιν τήν ἱκανότητα ὅπως ἀποσυνθέτῃ τά ὑλικά ἄτομα καί συνθέτῃ αὐτά εἰς ἀρτιοτέρας μορφάς.

Αἱ ἀποσυνθέσεις τῶν ὑλικῶν ἀτόμων εἶναι σταθμοί οἵτινες πληροφοροῦσιν ὅτι ἡ ἀεί καί ἐν συνεχείᾳ ἐκδήλωσις τῶν νόμων των, ἔχει ἀνάγκη διά νά γίνεται, ἀρτιωτέρων φυσικῶν ὀργανώσεων καί τοῦτο ἀποτελεῖ τό φαινόμενον τῶν πολλαπλῶν ἐν τῇ φύσει ὀργανώσεων ὡς πλέον τόν σκοπόν διά τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νά νοῶμεν.

Ἡ ἐνέργεια εἶναι δρᾶσις καί δευτερογενής τοιαύτη εἶναι ἡ δόνησις, ἥτις προκαλεῖται ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ χώρου διά τῆς κινήσεως τῶν ὑλικῶν μορφῶν.

Αἱ δονήσεις εἶναι δευτερογενής ἐνέργεια διότι τόν τόνον εἰς αὐτάς δίδει τό κινούμενον τῶν σωμάτων, ἀλλά διότι αὗται μεταδίδονται ἀπό οὐσίαν πρός οὐσίαν χώρου ἄνευ νεωτέρας μεσολαβήσεως τῆς κινήσεως τῶν σωμάτων διά τοῦτο προσλαμβάνουσι ἴδιον χαρακτῆρα καί μορφοῦνται εἰς καθαρῶς νόμους τῆς οὐσίας τοῦ χώρου.

Διά τῆς δευτερογενοῦς ταύτης ἐνεργείας προκαλοῦνται ἐκδηλώσεις ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ χώρου καί αὐτό τό γεγονός ἀποτελεῖ τόν χαρακτῆρα τῶν νόμων της τούτων.

Οἱ νόμοι οὗτοι ὡς ἀποτέλεσμα ἔχουσι πρός τάς ὑλικάς οὐσίας πρός ἅς ἡ ἐνέργειά των φθάνει, νέας ὀργανώσεις καί νέα παραγόμενα.

Ἡ κεντρομόλος δύναμις τῆς μηχανικῆς διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς κεντρομόλου δυνάμεως τῆς κοσμογονίας διότι ἡ μέν περιορίζει τήν ἐξέτασιν αὐτῆς εἰς ὡρισμένα πράγματα, ἡ δέ ἐπεκτείνει τήν ἔρευνα αὐτῆς καί ἐπί τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων διότι καί ἐν αὐτοῖς κεῖνται τά στοιχεῖα τῆς δημιουργίας καί τούτων ἕνεκεν αἱ χημικαί ἀλλοιώσεις γίνονται.

Τό ἐν τῇ κεντρομόλῳ δυνάμει ἐμφωλεῦον στοιχεῖον εἶναι τό ἐκδηλούμενον διά τῆς κινήσεως, ἀλλ' ἡ κίνησις ἑκάστου μορίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀφετηρίαν καί ἕνεκα τούτου ἐν ἁπάσῃ τῇ φύσει αἱ δυνάμεις παρίστανται ὑπό διαφόρους ἰδιότητας.

Ὁμολογῶ ὅτι τό ζήτημα τῆς παρατηρήσεως ταύτης διέλαθε τῆς προσοχῆς τῶν ἐπιστημόνων καί διά τοῦτο διάφοροι γνῶμαι ὑπάρχουσι.

Ἀρχόμενοι νά ἐξετάσωμεν τό διά τοῦ ἐρωτήματός σας προβαλλόμενον θέμα φρονοῦμεν ὅτι πρέπει πρῶτον νά διακρίνωμεν τά στοιχεῖα ἐφ' ὧν καθίσταται θετική ἡ λειτουργία τῆς κεντρομόλου δυνάμεως.

Τά στοιχεῖα αὐτῆς συμβολίζονται ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν καταστάσει διά τῶν περιττῶν ἀριθμῶν καί ὀνομάζονται ἀρνητικά. Ὀνομάζονται ἀρνητικά διότι μόνα των δέν δύνανται ν' ἀποτελέσουν παραγωγήν.

Ἐάν λοιπόν ἐπί τῶν ἀρνητικῶν τούτων στοιχείων προσθέσωμεν καί τά ἐκ τῆς κεντρόφυγος δυνάμεως ἀπορρέοντα θά καταστῶσιν γόνιμα ἐν τῇ παραγωγῇ.

Ὅθεν ὀφείλομεν νά διακρίνωμεν πρῶτον τά ἀρνητικά στοιχεῖα ἀδρανῆ μένοντα, ἀλλά προστιθεμένων εἰς ταῦτα

τῶν θετικῶν στοιχείων καθίστανται οὕτω παραγωγικά, ὥστε ὁ ἠλεκτρισμός εἶναι τέκνον τῶν δύο τούτων ἰδιοτήτων καί ἔχει ἐν αὐτῷ καί ζωήν, ζωήν μήπω ἐκδηλωθεῖσαν ἐν ἧ καταστάσει διακρίνωμεν τά ὄντα.

Ὥστε πρός παραγωγήν τεχνικῆς δυνάμεως ἔχομεν ἀνάγκην ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τῆς τε κεντρομόλου καί κεντρόφυγος καί αὗται εὑρίσκονται ἁπανταχοῦ τῆς φύσεως ἐν διαφόρῳ καταστάσει λόγῳ τοῦ ὅτι δέν ἔσχον τήν αὐτήν ἀφετηρίαν.

Ἀλλά ἀνάγκη νά παρατηρήσωμεν ἀκόμη ὅτι ἐν τῇ ἐκδηλώσει αὐτῶν ἀποτελοῦν διάφορα στοιχεῖα, ἵνα δέ ἐννοηθῇ τοῦτο, δέον νά συγκρίνωμεν αὐτάς ἐπί διαφόρων στοιχείων, καί τότε θά κατανοήσωμεν ὅτι αἱ ἐν τῷ Α' στοιχείῳ ὑπάρχουσαι ἔχουσι μεγαλυτέραν ἐκδήλωσιν καί κατά συνέπειαν δύνανται ν' ἀλλοιώσωσι τήν οὐσίαν κατωτέρας δυνάμεως καίτοι ὁμοίας.

Ὁ ἠλεκτρισμός παρήχθη ὡς ἐκ τῶν ἀλλοιώσεων τούτων καί διά τοῦτο παρατηροῦμεν ὅτι ὡρισμένα στοιχεῖα παράγουσι δύναμιν ἠλεκτρισμοῦ. Ὅτι δέ καί τά λοιπά στοιχεῖα ἔχουσι ποσότητα ἠλεκτρισμοῦ δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀλλ' ἡ ποσότης ἑκάστου στοιχείου εἶναι διάφορος ὡς ἐκ τῆς ἀφετηρίας αὐτοῦ, ὡς εἴπομεν.

Τώρα ἄν διαγνώσωμεν ποῖα στοιχεῖα τῆς φύσεως εἶναι τά ἔχοντα περισσοτέρας δυνάμεις, διά τούτων ἐπιτυγχάνομεν τήν ἀλλοίωσιν καί ταυτοχρόνως τήν παραγωγήν δυνάμεως.

Πρέπει προσέτι νά προσθέσω ἀκόμη ἕν ἄλλο φαινόμενον ἵνα εἶναι πλήρως καταληπτή ἡ ἐκτεθεῖσα θεωρία μου.

Τά ἀρνητικά στοιχεῖα τά προκύπτοντα ἐκ τῆς κεντρομόλου καί τά θετικά τῆς κεντρόφυγος δέν εὕρηνται ἐν ὅλοις τοῖς στοιχείοις ἐν ἀναλόγῳ ποσότητι, ἀλλά παρέχουσι εἰς τά μετ' αὐτῶν παραγόμενα ἀρνητικά πλειότερα, ἄλλα δέ θετικά πλειότερα.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶναι ἡ ἰδιότης ἑκάστου στοιχείου καί ἡ ὡρισμένη ὤθησις ἔχει ὡς σκοπόν παραγωγῆς διαφόρων δυνάμεων οὕτως ὥστε νά ἰσορροποῦν κατά τήν ἐξέλιξιν αὐτῶν.

Τήν τοιαύτην ἰδέαν ρίπτω καί δέον νά παρατηρήσετε ἐν τῇ φύσει ὅτι μία οὐσία διαφέρει τῆς ἄλλης λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ ποσότητες αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτάς εἶναι διάφοροι.

Τά θερμογόνα στοιχεῖα ἔχουσι πλειότερα θετικά διότι ἐκ τῶν στοιχείων τούτων προκύπτουσιν αἱ δυνάμεις τῆς κεντρόφυγος ἥτις ἐξυπηρετεῖ τάς περιφερείας τῶν σωμάτων καί παράγει τήν ἀλληλεπίδρασιν ἐξ ἧς πάλιν προκύπτει ἐξωτερικῶς ἡ ἕλξις διότι ἀφήνει συσπειρωμένα τά στοιχεῖα τῆς κεντρομόλου νά ἕλκωσι πρός αὐτήν καί κανονίζει οὕτω ἡ φύσις τάς κινήσεις ἐπί διαφόρων ἐπιπέδων. Ἐν ᾧ τοὐναντίον, μή ὑπαρχούσης τῆς ἀλληλεπιδράσεως, τά πράγματα θά ἔμενον ἄγονα.

Ὅθεν τά οὐράνια σώματα ἐπιδρῶσι σπουδαίως ἐπί τῆς Γῆς καί διά τοῦτο αὕτη ἀλλοιοῦται χημικῶς καί ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης παράγονται νέαι δυνάμεις αἵτινες πάλιν ἐξωθοῦσι τά ἐν αὐτῇ εὑρισκόμενα στοιχεῖα καί ἡ ἐξέλιξις καθίσταται θετική.

Δέν βλέπω διατί ἀφοῦ ἔχετε τάς οὐσίας τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῷ κέντρῳ παντός μορίου δέν δύνασθε νά διακρίνετε τήν ἐπ' ἄπειρον τελειοποίησιν

τῶν πραγμάτων ἀφοῦ αὗται πάντοτε εἶναι παραγωγικαί.

Τελευτῶν ἐλπίζω ὅτι τό ζήτημα ἔθεσα ἄλλως ἤ ὡς ἐν τῷ ἐρωτήματι ὑμῶν ἐτέθη καί ὅτι διά τοῦ τρόπου τούτου ἐγενίκευσα τήν παρατήρησιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ παραγωγῇ αὐτοῦ.

Ἐντεῦθεν προκύπτουσι τά ἐρωτήματα πῶς δυνάμεθα νά διαγνώσωμεν τάς οὐσίας ἐν τῇ μεταβολῇ των καί ἄν τοῦτο ἐννοηθῇ τότε ἔχομεν πλήρη ἰδέαν περί τῆς κοσμογονίας.

Ἡ ἀστρονομία διαβλέπει ὅτι τό Α οὐράνιον σῶμα ἔχει τάς αὐτάς χημικάς συστάσεις τοῦ Β σώματος, **ἀλλά δέν παρατηρεῖ ὅτι ἀριθμητικῶς τά στοιχεῖα τοῦ ἑνός διαφέρουσι τοῦ ἄλλου ὥστε ἡ διαφορά αὕτη κανονίζει τήν ἀλληλεπίδρασιν ἐξ ἧς κανονίζεται ἡ τροχιά ἑκάστου καί ὅτι αἱ τροχιαί εἶναι κυκλικαί διότι ἡ ἐν τοῖς σώμασι ἐμφωλεύουσα δύναμις ἕλκει τά ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ πρός τό κέντρον** ἵνα μή ἀποσπῶνται ὡς ἐκ τῆς ἕλξεως ὑπό τῶν ἄλλων σωμάτων διά τοῦτο χωλαίνει ἐν τῇ ἐξηγήσει μερικῶν πραγμάτων καί δέ ν δύναται νά προλαμβάνει ἐκεῖνα τά στοιχεῖα ἅτινα καταστρέφουσι τά ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ σώματος εὑρισκόμενα ὄντα.

Ἐάν τάς ἀληθείας ταύτας εὕρισκε, εὔκολον θά ἦτο νά ἐξουδετερώνῃ μίαν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν οὐρανίου σώματος ἡ ὁποία μεταβιβάζει εἰς τά ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς Γῆς εὑρισκόμενα ὄντα διαφόρους ἀσθενείας.

Ἐπίσης ἄν τάς ἀληθείας ταύτας ἐγνώριζε θά ἠδύνατο νά παράγῃ χημικῶς δυνάμεις τάς ὁποίας δι' ἄλλων τοιούτων θά μετεβίβαζε ἐν ἄλλῳ οὐρανίῳ σώματι.

Η ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΧΡΩΜΟΣΩΜΑΤΟΣ

Πιό ἐξελιγμένα ὄντα καί πιό περίπλοκες ἀπό τούς ἄνδρες εἶναι οἱ γυναῖκες γονιδιακά, σύμφωνα μέ τήν μελέτη πού δημοσιεύθηκε στήν ἐπιστημονική ἐπιθεώρησι «Nature».

Ὅπως ἀναφέρεται σέ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «*Τά Νέα*» βάσει τῆς μελέτης, τήν διαφορά κάνουν τά δύο χρωμοσώματα Χ πού ἔχουν οἱ γυναῖκες ἔναντι ἑνός τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τό δεύτερο χρωμόσωμα εἶναι τό Υ, τό ὁποῖο ἐξελίχθηκε ἀπό μία ἐκφυλισμένη ἔκδοχή ἑνός ἀρχαίου χρωμοσώματος Χ. Μέ τήν πάροδο τῶν χρόνων τό χρωμόσωμα Χ τῶν γυναικῶν ἔχει διατηρήσει τήν φυσική ἀκεραιότητά του, ἐνῶ τό χρωμόσωμα Υ τῶν ἀνδρῶν (τό κληρονομοῦν ἀπό τόν πατέρα τους) συρρικνώθηκε σέ τέτοιο σημεῖο ὥστε νά ἀποτελεῖ σκιά τοῦ προηγουμένου ἑαυτοῦ του.

Τά δύο, λοιπόν, χρωμοσώματα Χ τῶν γυναικῶν εἶναι αὐτά πού τίς προστατεύουν ἀπό πολλές ἀσθένειες καί γενετικές ἀνωμαλίες πού παρουσιάζουν μόνο οἱ ἄνδρες. Ἕνας ἀπό τούς ἐπικεφαλῆς τῆς μελέτης, ὁ Χάντινγκτον Ουίλαρντ, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ντιούκ στήν Β. Καρολίνα τῶν ΗΠΑ, ὑποστηρίζει ὅτι τό χρωμόσωμα Χ συμπεριφέρεται τόσο διαφορετικά στίς γυναῖκες σέ σχέσι μέ τούς ἄνδρες, ὥστε νά ἐξελιχθεῖ ἕνα ἄλλο ἀνθρώπινο γονιδίωμα, ἄν καί τονίζει πώς στήν οὐσία δέν ὑπάρχει ἕνα ἀνθρώπινο γονιδίωμα ἀλλά δύο, τό ἀρσενικό καί τό θηλυκό.

CITY PRESS: 18 Μαρτίου 2005

Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Κοντά στήν Ἱερά Ὁδό -μετά τό Δαφνί καί πρίν φθάσουμε στόν Σκαραμαγκά, στά δεξιά τοῦ σημερινοῦ δρόμου- σώζονται τά ἐρείπια ἑνός μικροῦ ἀρχαίου Ναοῦ, πού ἦταν ἀφιερωμένος στήν θεά Ἀφροδίτη.

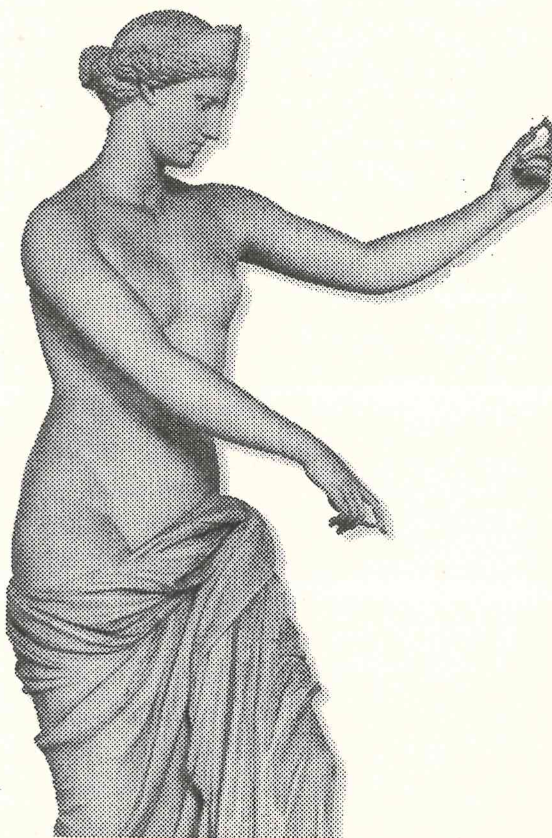
Ἡ θέσις τοῦ ναοῦ εἶναι γνωστή μέ τό ὄνομα «*ντουλαπάκια*» γιατί διατηροῦνται καί σήμερα οἱ τετραγωνικές θέσεις πού εἶχαν τότε κατασκευάσει στόν βράχο, γιά νά ἀποθέτουν ἀφιερώματα στήν θεά.

Ὁ Παυσανίας στά «Ἀττικά» του, περιγράφει τό ἱερόν τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος (στό σημερινό Δαφνί) καί προσθέτει ὅτι μετά ἀπό αὐτό ὑπάρχει Ναός τῆς Ἀφροδίτης, πού ἔχει πρό αὐτοῦ ἀξιοθέατον τεῖχος κατασκευασμένο ἀπό ἀκατεργάστους λίθους: «*Μετά δέ τοῦτο Ἀφροδίτης ναός ἔστι καί πρό αὐτοῦ τεῖχος ἀργῶν λίθων θέας ἄξιον*».

Καί ὁ ναός αὐτός ἦταν ἕνα ἀπό τά πολλά ἀρχαῖα Ἱερά πού κοσμοῦσαν τήν Ἱερά ὁδό ἀπό τάς Ἀθήνας στήν Ἐλευσῖνα.

Θυμοῦμαι ὅτι τά παλαιά χρόνια, σάν πηγαίναμε στήν Ἐλευσῖνα μέ τόν Ἀρχαιόφιλο, σταματούσαμε στά «ντουλαπάκια» πολλές φορές, γιά νά ἐπισκεφθοῦμε τά ἐρείπια τοῦ Ναοῦ, ὅπου καί ὁμιλίες ἐγένοντο ἐκεῖ ἀπό διαλεχτούς καί ἐμπνευσμένους ὁμιλητάς.

Τώρα τό Ἱερόν ἔχει κλειστεῖ μέ κάγκελλα καί ἔτσι ὅταν περνοῦμε, τό βλέπουμε μόνον ἀπ' ἔξω...

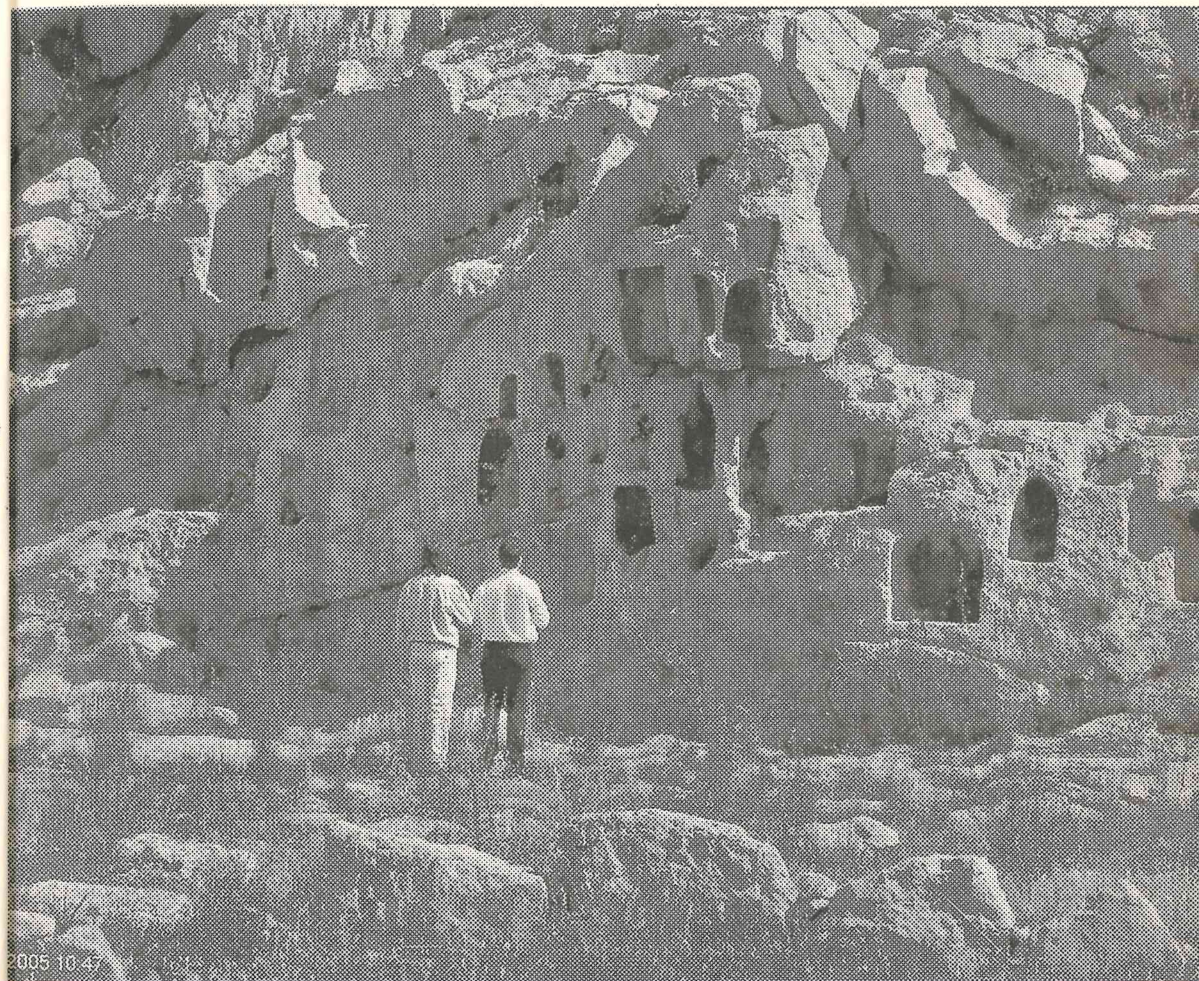
Ὁμιλίες δέν γίνονται. Ἀπομένουν μόνον οἱ ἀναμνήσεις, πού διατηροῦνται ὅμως ζωηρές, ἀπ' ὅσα ἐμάθαμε τότε γιά τήν θεά. Καί αὐτές τίς ἀναμνήσεις μεταφέρουμε σήμερα.

Ναοί ἀφιερωμένοι στήν θεά τοῦ Κάλλους ὑπῆρχαν σέ ὅλες τίς πόλεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καί ἑορτές καί τελετές ἐγίνοντο γι' αὐτήν.

Ἡ σωστή ὅμως ἔννοια πού εἶχε ἡ θεά σχεδόν ξεχάστηκε καί στήν θέσι της πολλές βέβηλες γνῶμες φτιαγμένες στά μέτρα τά ἀνθρώπινα, ἔχουν ἐπικρατήσει...

Ἴσως καμία ἄλλη ἔννοια ἀπό τήν ἀρχαία παράδοσι δέν ἔχει τόσο παρεξηγηθεῖ καί τόσο διαβληθεῖ.

Καί στό ζήτημα αὐτό ὅπως καί στά ἄλλα ἔχουν πάρει τά χρόνια τῆς παρακ-

Σχεδόν ἀπέναντι ἀπό τόν ναόν τοῦ Δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος (σημερινόν Δαφνί) εὑρίσκεται ὁ ναός τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ὁποῖος καί ἀπετέλει τήν τρίτην στάσιν τῆς πορείας πρός τήν Ἐλευσῖνα. Οἱ κόγχες εἰς τόν βράχον ἦσαν χῶροι ἐναποθέσεως ἀφιερωμάτων.

μῆς τῆς ἀρχαίας λατρείας καί βγάζουν ἀπό αὐτά γενικά συμπεράσματα καί γνῶμες σχηματίζουν, πού καλύπτουν καί τά χρόνια τῆς ἀκμῆς της. Εἶναι λύσι εὔκολη, ἄδικη ὅμως. Πολύ ἄδικη.

Καί ὅμως **τήν ἀρχαία λατρεία καί τήν παράδοσί της ἐσεβάστηκαν καί τίμησαν οἱ πιό μεγάλες διάνοιες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος πού τίς θαυμάζουν οἱ σύγχρονοί μας ἀπό τήν μία μεριά καί ἀπό τήν ἄλλη κατηγοροῦν τίς πίστεις τους σάν πίστεις ἀνθρώπων ἀφελῶν καί πρωτογόνων**!

Τί μεγάλη ἀντινομία κι αὐτή!

Ἄς κάνουμε τώρα ἕνα ταξίδι στόν χρόνο γιά νά εὕρωμε τίς πηγές.

Ποιά ἦταν ἡ ὀρθή ἔννοια τῆς θεᾶς τοῦ Κάλλους.

Ἄς πάρουμε τούς ἀρχαίους μύθους τοῦ χρυσοῦ γένους τῆς προϊστορίας τῆς πατρίδος μας (κι ὄχι τῆς μεταμυθικῆς ἐποχῆς μέ τίς ἀνεύθυνες καί βέβηλες προσθῆκες τους) καί αὐτοί ἠμπορεῖ νά μᾶς βοηθήσουν γιά νά εὕρωμε τό σωστό.

Κατά τήν ἀρχαία παράδοσι, εἶχε δοθεῖ στήν θεά Ἀφροδίτη καί ἡ ἐπωνυμία «*Μορφώ*» πού θά πεῖ **Μορφή**.

Στήν δέ Σπάρτη, καθώς μᾶς λέγει ὁ Παυσανίας στά Λακωνικά ὑπῆρχε Ναός, ἀρχαῖος γιά τήν ἐποχή του, ἀφιερωμένος στήν Ἀφροδίτη Μορφώ. Καί ἐξηγεῖ ὅτι τό Μορφώ εἶναι ἐπώνυμο τῆς Ἀφροδίτης: «*...λόφος ἐστιν οὐ μέγας, ἐπί δέ αὐτῷ ναός ἀρχαῖος καί Ἀφροδίτης ξόανον. Ναῶν δέ ὧν οἶδα μόνῳ τούτῳ καί ὑπερῷον ἄλλο ἐπῳκοδόμηται Μορφοῦς ἱερόν. Ἐπίκλησις μέν δή τῆς Ἀφροδίτης ἐστίν ἡ Μορφώ...*».

Ἀπό τό ἐπίθετο αὐτό πού εἶχε δοθεῖ στήν θεά ἀπό τούς ἀρχαίους καιρούς τῆς λατρείας (ὁ Παυσανίας πού ἀναφέραμε ὁμιλεῖ γιά ἀρχαῖο Ναό τῆς Σπάρτης) καθαρά φαίνεται ὅτι ἡ ἔννοια τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀναφέρεται στήν **Μορφή**, στίς μορφές τῆς Φύσεως. Τό τί εἶναι μορφή γνωρίζουμε.

Μορφή λέγουμε ὅ,τι ἔχει σχῆμα. Αὐτή εἶναι ἡ γενική ἔννοια, ἐδῶ ὅμως ἡ ἔννοια τῆς μορφῆς περιορίζεται. Ἀναφέρεται **στίς ζῶσες μορφές, στήν ὀργανωμένη φύσι.**

Τοῦτο τό βεβαιώνει καί ὁ ἐμπνευσμένος Ρωμαῖος ποιητής τοῦ 1ου αἰῶνος π.Χ., ὁ Λουκρήτιος, στήν περίφημη ἐπίκλησί του πρός τήν θεά τοῦ Κάλλους.

Μαζί μέ ἄλλα λέγει: «*Χάρις σ' ἐσένα ὅ,τι ἀναπνέει, τά ζωντανά εἴδη, ἔρχονται στήν ζωή καί βλέπουν τό φῶς τοῦ Ἡλίου*».

Καί ὁ Σπ. Νάγος ἔγραφεν: «*Ἡ θεά τοῦ Κάλλους εἶναι μία ἀπό τάς πλέον ζωηράς ἀλληγορικάς παραστάσεις τῆς Ἑλληνικῆς Παραδόσεως.*

Ἀναφέρεται εἰς γεγονότα τῆς δημιουργίας τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καί εἰς τάς λειτουργίας τοῦ δρῶντος ὑπεράνω ἡμῶν πνεύματος».

Κατά ἕνα μῦθο ἀρχαῖο, **ἡ θεά Ἀφροδίτη ἐγεννήθη ἀπό τόν Οὐρανό καί τήν Ἡμέρα.**

Ὁ μῦθος αὐτός εἶναι πολύ ἐκφραστικός. Ἀποκαλύπτει ἀλήθειες πού καί ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἔχει ἀρχίσει νά ἐρευνᾶ.

Τά ἔμβια ὄντα δηλαδή τοῦ πλανήτου μας ὀφείλουν τήν δημιουργία τους καί τήν ζωή τους σέ δύο παράγοντες: στίς κοσμικές ἐπιδράσεις καί στίς ἀκτινοβολίες τοῦ Ἡλίου.

Ἀφροδίτη, λοιπόν, ἐδῶ εἶναι οἱ μορφές τῆς ζωῆς, τά ἔμβια ὄντα.

Τήν ἀλήθεια αὐτήν εἶχε συλλάβει καί ὁ ποιητής μας ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, καθώς τοῦτο φαίνεται ἀπό στίχους του, γιά τήν θεά Ἀφροδίτη σάν κι αὐτούς: «*Ἐσύ δέν ἐγεννήθηκες ἀπό κοιλιά μητέρας. Καί τ' ἀστροστέφανου Οὐρανοῦ κόρη μονάκριβη εἶσαι*».

Γιά τήν θεά Ἀφροδίτη ὑπάρχει καί ἄλλος μῦθος, πού λέγει ὅτι **ἐγεννήθηκε ἀπό αὐγό περιστερᾶς, πού ἔπεσε ἀπό τόν Οὐρανό στήν Γῆ.**

Ὁ μῦθος ὅμως αὐτός δέν εἶναι διαυγής σάν τόν προηγούμενο, χρειάζεται πλονγό γιά νά ἑρμηνευτεῖ.

Ὁ Σπ. Νάγος ἔλεγε σχετικῶς: «*Κατά τούς ἀρχαίους μύστας, τό ὠόν τῆς περιστερᾶς συμβολίζει ἀκτίνα ἁγνοῦ φωτός, ἡ ὁποία, εἰσχωρήσασα εἰς τήν λειτουργίαν τῆς ψυχῆς τῶν ὄντων καί συνδυασθεῖσα μέ τάς ἰδικάς της δυνάμεις, ἐπέτυχε τήν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου τύπου*».

Δηλαδή γιά τήν δημιουργία τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου δέν ἤρκεσαν οἱ δυνάμεις τοῦ Οὐρανοῦ καί τοῦ Ἡλίου, ἀλλά ἐχρειάσθη καί ἄλλος παράγων.

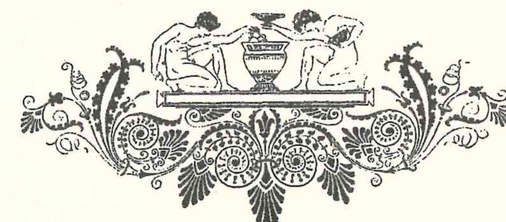
Πράγματι δέ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή δέν εἶναι μόνον μία μορφή ζωϊκή σάν τίς ἄλλες, ἀλλά κάτι πολύ περισσότερο.

Γι' αὐτό λέγουν συνήθως ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα τῆς δημιουργίας ἐπάνω στόν πλανήτη.

Γιά τήν γέννησι τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἡ ἀρχαία παράδοσι προσφέρει καί μία ἄλλη, τρίτη γενεαλογία. Κατά τόν μῦθο, **ἡ θεά εἶναι κόρη τοῦ θεοῦ Διός καί τῆς νύμφης Διώνης.**

Ἐδῶ ὅμως ἐξήγησι δέν ὑπάρχει, γιατί δέν ἐδόθη. Ἴσως ὅμως ὁ μῦθος νά ἀναφέρεται σέ ζητήματα τῆς πνευματοδοξίας τῶν Μυστηρίων, καθώς δέν γνωρίζουμε γι' αὐτά, διότι εἶχε κρατηθεῖ ἀπό τούς ἀρχαίους εὐλαβική σιγή. Ἴσως καί ἡ ἐπωνυμία τῆς θεᾶς, ὡς θεᾶς τοῦ Κάλλους, νά δικαιολογεῖται σ' αὐτήν τήν γενεαλογία της.

Καί τώρα, σάν θέλουμε νά σκεφθοῦμε ἐπάνω σ' αὐτά, πού δέν εἶναι βέβαια ὅλα δικά μας, ἀλλά κι ἐμεῖς τά ἔχουμε ἀκούσει ἀπό ἄλλους, καθώς ἀναφέραμε καί στήν ἀρχή, θά δοῦμε πόσο εἶναι σφαλερές καί ἄδικες οἱ γνῶμες, παλαιές καί νέες, γιά τήν ἔννοια τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

ΑΝΤ. ΧΑΛΑ

Η ΑΙΘΕΡΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Μία ἀπό τάς ὄχι ἀσημάντους στρεβλάς ἀντιλήψεις μέ τάς ὁποίας τρέφεται ἡ πεπαιδευμένη Ἀνθρωπότης παιδιόθεν εἶναι ἡ περί τόν **Ὄλυμπον** καί τήν θέσιν αὐτοῦ ἐσφαλμένη διδασκαλία.

Ἡ σπουδαιότης τῆς ἐν προκειμένῳ ἀληθείας καταφαίνεται ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι τό πάνσεπτον ἐκεῖνο ὄρος ἦτο ἡ **Ἀκρόπολις τῆς Λατρείας τῶν Προγόνων** μας ἐπί μακροτάτους αἰῶνας.

Ἐκεῖθεν δέ ἕλκει καί τήν ἐπίκλησιν *Ὀλύμπιος* ὁ ὕπατος τῶν θεῶν.

Ἡ γονιμωτάτη βάσις τῆς Παγκοσμίου Φιλολο ίας Ὀδύσσεια καί Ἰλιάς ἐάν εὑρίσκωνται εἰς τό ὕψος ἐκεῖνο, εἰς τό ὁποῖο κανένα τῶν μεταγενεστέρων συγγραμμάτων ἔφθασε, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τό γεγονός ὅτι ὁ θεῖος ποιητής ἀναβιβάζει τόν ἀναγνώστην μέχρι τῆς κατοικίας τῶν θεῶν, τήν ὁποίαν μέ τόσην ἀγάπην καί ὑπομονήν ἐζήτησε νά ἐξερευνήσει.

Ὅπως οἱ ναυτιλόμενοι ὡς ἀσφαλῆ των ὁδηγόν λαμβάνουσι τόν Πολικόν Ἀστέρα καί παρά τό τρικυμιῶδες καί ἀσταθές τοῦ πελάγους τοῦ εἰς ἕκαστον βῆμα χαίνοντας τάφους καί βάραθρα ἀνοίγοντος, σῶοι φθάνουσιν εἰς λιμένα σωτηρίας, οὕτω καί ἡμεῖς μόνην ἐλπίδα διαφυγῆς ἀπό τούς ἀπείρους τοῦ βίου κινδύνους, ἀπό τούς μελισταγεῖς φαινομενικῶς τῆς ἡδονῆς λειμῶνας, ἀπό τόν ἀπαίσιον τῆς Ἀγνοίας, Ἀπάτης καί Σκότους Λαβύρινθον, ἀπό τάς ὄχθας τῆς Λήθης πρός τόν γηραιόν ἐκεῖνον Ὄλυμπον τά βλέμματα πρέπει νά στρέψωμεν, τόν ὁποῖον μέ τόσην δύναμιν μᾶς ἀπεκάλυψεν (ἤ μᾶλλον τοῦ ὁποίου τήν παράδοσιν διέσωσεν) ὁ πάντα σοφός ποιητής.

Δυστυχῶς ὅμως ὡς πρός τήν θέσιν, σημασίαν καί ποιόν αὐτοῦ παιδιόθεν μᾶς ἐξηπάτησαν οἱ διδάσκαλοί μας, ἡ δ' ἐπιτεθεῖσα κατά τήν ἐφηβικήν καί ἀνδρικήν μας ἡλικίαν σοφία, ἐπηύξησε τήν σύγχυσιν καί ζάλην.

Ἁπλοῦς ἐντοσούτῳ συλλογισμός θά ἤρκει ὅπως γεννήσει τήν ἀμφιβολίαν ἐν τῇ ψυχῇ μας: πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἀνωτάτη, ἡ τοῦ Παντός Οἰκία νά εὑρίσκηται ἐντός τῆς ὑλικῆς, αἰσθητῆς, εἰς αἰωνίαν κίνησιν, ἀλλαγήν καί ἀστάθειαν διατελούσης αὐτῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας;

Ζήσαντες καί ἀνατραφέντες εἰς γηΐνους ὁρίζοντας, γήϊνον ἠθέλησαν καί τόν Ὄλυμπον!

Ἀλλά οἱ ἐν τοιούτῳ ὁρίζοντι περιστρεφόμενοι οὐδέποτε γνωρίζουν τήν ἔννοιαν τῆς λέξεως *Γαλήνη*, ὁ δέ Νοῦς καί διαλογισμός των εἶναι κατ' ἀνάγκην εἰς τήν σύγχυσιν, αἰωνίαν ταραχήν καί ἀστάθειαν, τά ὁποῖα εἶναι ὁ ἀνώτατος Νόμος τοῦ ὑλικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος εἰς τό ὁποῖον εὑρίσκονται.

Τήν θέσιν καί ποιόν τοῦ Ὀλύμπου μᾶς ἀποκαλύπτει ἐντούτοις ὁ Ὅμηρος εἰς τούς ἀκολούθους τους στίχους, τούς μᾶλλον περισπουδάστους ἴσως ἐξ ὅλης του τῆς ποιήσεως:

διότι οἱ στίχοι αὐτοί μᾶς δίδουν τήν μορφήν τοῦ Ἀγαθοῦ, τήν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως *Ἐπιστήμη*:

«Ἡ μέν' ἀρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη Οὔλυμπόνδ, ὅθι φασί θεῶν ἕδος ἀσφαλές αἰεί ἔμμεναι. Οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε πότ' ὄμβρῳ δεύεται, οὔτε χιών ἐπιπίλναται, ἀλλά μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκή δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοί ἤματα πάντα».

Δέν πρόκειται περί ὁριζόντων κατά ταῦτα γνωστῶν, ἐν αἰωνίᾳ ἀσταθείᾳ καί μεταβολῇ διατελούντων, ἀλλά περί **ἕδους** ἀσφαλοῦς αἰεί!

Ἐκεῖ δέν ὑπάρχει τρικυμία ἀποτέλεσμα ῥοῆς καί κινήσεως οὔτε σεισμοί, οὔτε τινάσσεται ὁ Ὄλυμπος ὑπό ἀνέμων.

Ἡ ἀπόλυτος τουναντίον ἠρεμία καί γαλήνη βασιλεύει.

Δέν περιβρέχεται ὑπό τῆς βροχῆς ὁ Ὄλυμπος, οὐδέ ἐπιπάσσεται ὑπό τῆς χιόνος, ἀλλ' **ἀπαστράπτει** ἀπό **αἴγλην** καί **αἴθρην ἀνέφελον** (Φῶς).

Τά *«πάντα ῥεῖ»* καί *«παντός χρήματος μέτρον ἄνθρωπος»* ἐκεῖ δέν εἰσχωροῦσι.

Καί πολύ ἀπέχει ὁ νόμος τῆς Ἐξελίξεως νά ἐγείρει ἐπεξηγηματικάς καί ἐκεῖ ἀπαιτήσεις!

Μόνον τυφλός θά ἠδύνατο, γνωρίζων τούς βαθύνοας ἐκείνους στίχους τοῦ Ὁμήρου νά συγχύσει τόν ἐπί Γῆς Ὄλυμπον, τόν *πᾶσιν ἀνέμοισι τινασσόμενον*, τόν αἰωνίως ὑπό τῆς βροχῆς δερόμενον, τόν ὑπό νεφελῶν καί χιόνος καλυπτόμενον, μέ τόν αἰθέριον ἐκεῖνον Ὄλυμπον, τόν ὁποῖον μόνον ἡ παράδοσις ἔχει προσατενίσει!

Ἀλλά ὁ ὄχλος καθ' Ἡράκλειτον δέν δίδει προσοχήν εἰς ὅσα συναντᾶ οὔτε κἄν τά παρατηρεῖ, ἀκόμη καί ὅταν ἐπισύρει τις ἐπ' αὐτῶν τήν προσοχήν του, ἄν καί φαντάζεται ὅτι τό πράττει.

Ἄξιον, ὁμοίως, παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ὁ Ὅμηρος περί τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας συχνότατα τόν λόγον ποιούμενος, παρουσιάζει αὐτήν ἀπό τῆς τοιαύτης γαλήνης ἐξορμῶσαν ἤ ἐπανερχομένην.

Καί ταῦτα μέν σχετικῶς πρός τό ποιόν τοῦ Ὀλύμπου.

Ἄς προσπαθήσωμεν τώρα ν' ἀνεύρωμεν τήν θέσιν αὐτοῦ, λαμβάνοντες ἐκεῖνο ὡς ὁδηγόν.

Ἐνῷ τά πάντα περιστρέφονται καί μεταλλάσσουν, ὑπάρχει ὄντως ἕν σημεῖον,

Ὁ Ὄλυμπος

τό ὁποῖον διαφεύγει τόν γενικόν σάλον καί χαίρει τῆς αἰωνίας ἀσφαλείας περί τῆς ὁποίας ὁ Ὅμηρος ἀνωτέρω κάμνει λόγον: πρόκειται ὅμως περί σημείου καί ὄχι περί τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος.

Οὗτος εἶναι αἰσθητός διά τοῦ ὀφθαλμοῦ: **τό Σημεῖον ἐκεῖνο τό νοητόν ὑπό τοῦ ὄμματος τῆς ψυχῆς.**

Μόνον τό σημεῖον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου οὐδέν μέρος ὑπάρχει, παραμένει ἀκίνητον ἀπό ὅλην τήν ὁρατήν κτῆσιν, ἐνῷ τοὐναντίον αὕτη εὑρίσκεται εἰς αἰωνίαν περιφοράν, ροήν καί μεταβολήν.

Πράγματι δέ καί κατά τόν Ἵππαρχον ἐπί τοῦ πόλου οὐδέ εἷς Ἀστήρ κεῖται, «*ἀλλά κενός ἐστι τόπος, ᾧ παράκεινται τρεῖς Ἀστέρες, μεθ' ὧν τό Σημεῖον τό κατά τόν Πόλον, τετράγωνον ἔγγιστα σχῆμα περιέχει, καθάπερ καί Πυθέας φησίν ὁ Μασσαλιώτης*».

Ἀλλά καί ὁ Πρόκλος εἰς τό πρῶτον βιβλίον τῶν Εὐκλείδου Στοιχείων λέγει:

«*Ὅτι δέ δέν πρέπει νά νομίζει κανείς ὅτι ὑφίστανται τά τοιαῦτα πέρατα, ἐννοῶ τῶν σωμάτων, συμφώνως πρός ἐλαφράν καί μή σοβαράν σκέψιν, ὡς ὑπέβαλον οἱ ἀπό τῆς Στοᾶς φιλόσοφοι, ἀλλά τοὐναντίον ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς οὖσιν φύσεις τοιαῦται καί ὅτι προΐστανται τούτων* ***λόγοι δημιουργικοί,*** *θά ἠδυνάμεθα νά ἀναμνησθῶμεν ἀποβλέποντες εἰς τόν ὅλον κόσμον καί εἰς τάς ἐν αὐτῷ περιφοράς καί τά κέντρα τῶν περιφορῶν καί τούς δι' ὅλων αὐτῶν διερχομένους ἄξονας.*

Διότι καί τά κέντρα ἔχουσι συνεκτικήν τῶν σφαιρῶν ἐνέργειαν, ἄρχοντα καί ἑνώνοντα τάς διαστάσεις αὐτῶν καί σφίγγοντα τάς ἐν αὐταῖς δυνάμεις καί συνερείδοντα πρός ἑαυτά, καί οἱ ἄξονες συνελίσσουσιν αὐτάς καί περιάγουσιν, ἐνῶ αὐτοί εἶναι μονίμως ἡδρασμένοι καί περί ἑαυτούς ανακυκλοῦσιν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τούς πόλους τῶν σφαιρῶν, οὗτοι καί αὐτούς τούς ἄξονας τερματίζουσι καί ἀφοῦ ἀπό αὐτούς συντελοῦνται αἱ ὅλαι περιφοραί ἐναργέστατα δηλοῦσιν, ὅτι τά Σημεῖα ἔχουσι δημιουργικάς καί συνεκτικάς δυνάμεις καί τελειωτικάς πάντων τῶν διεστώτων, χορηγούς δέ τῆς ἑνώσεως καί τῆς ἀπαύστου κινήσεως.

Ἕνεκα τούτου δέ καί ὁ Πλάτων λέγει, ὅτι ἡ ὑπόστασις αὐτῶν εἶναι ἀδαμαντίνη, θέλων νά ὑποδείξει τό ἄτρεπτον καί διαιωνίζον καί μόνιμον καί τό ὡσαύτως ἔχον τῆς οὐσίας αὐτῶν».

Λέγει δι' ἐπιπροσθέτως ὅτι ὅλος ὁ ***Ἄτρακος*** *περί τά σημεῖα ἐκεῖνα κινεῖται.*

«Ἄλλοι δέ ἀπορρητότεροι λόγοι καί τόν δημιουργόν λέγουσιν ὅτι ἐφίσταται (ἐξ οὗ τό ἐπί-ἵσταμαι, ἐπίσταμαι, ἐπιστήμη) τῷ Κόσμῳ εἰς τούς Πόλους, ἐποχούμενος καί δι' ἔρωτος θείου τό πᾶν ἐπιστρέφων πρός ἑαυτόν.

Οἱ δέ Πυθαγόρειοι τόν μέν πόλον ***«σφραγῖδα τῆς Ῥέας»*** *εἶχον τήν ἀξίωσιν ν' ἀποκαλῶσι, διότι ἡ ζωογόνος αὐτή θεότης ἀποστέλλει διά τούτου ἄρρητον καί δραστήριον δύναμιν εἰς τό πᾶν, τό δέ κέντρον,* ***«Ζανός Φυλακήν»*** *διότι ὁ Ζεύς θέσας ἐντός δημιουργικήν φρουράν περί τό μέσον τοῦ Κόσμου αὐτήν σταθερῶς ἥδρασεν».*

Καί ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπί τοῦ πόλου ὁ μελετητής τῶν Οὐρανίων Ἀτλάντων, βλέπει τρόπον τινά ἐρειδόμενον τόν ἀριστερόν πόδα ἀνδρός, ἡγεμονικήν ἔχοντος πρόσοψιν, **«κρατοῦντος σκῆπτρον καί ἐπί κεφαλῆς φέροντος διάδημα».**

Ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ὀπτασία, ἡ ἀπό ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκεῖ παραμένουσα, εἶναι ὁ ὑπαινιττόμενος τοῦ κόσμου δημιουργός, ὁ μυθολογούμενος Κηφεύς, τοῦ ὁποίου ὁ Ἵππαρχος μέ τόσην ἐπιμέλειαν κατεμέτρησε τήν θέσιν.

Ἐκ τῆς ἀποκοπῆς ταύτης τοῦ Πρόκλου διαβλέπει τις τήν σημασίαν, τήν ὁποίαν πρέπει νά ἐπιθέτει ὁ μελετητής εἰς **τά κέντρα καί τούς πόλους.**

Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ μέριμνα, τήν ὁποίαν ἐπεδείξαμεν ζητοῦντες νά εὕρωμεν **τό κέντρον καί τούς ἄξονας** τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἀναζήτησις ἡ ὁποία μᾶς ὡδήγησεν εἰς τήν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν αὐτῷ διαλανθάνοντος Μυστηρίου.

Τό ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἀλφαβήτῳ ὑπολανθάνον Μυστήριον εἶναι ἀδιασπάστως συνδεδεμένον τόσον μέ τήν Ἀρχαίαν Φιλολογίαν ἀπό Ὁμήρου καί πρό αὐτοῦ ὅσον καί μέ τήν Ἑλληνικήν Θρησκείαν, ἐπιπροσθέτως δέ μέ τάς ὑπάτας τοῦ Σύμπαντος ἀντιλήψεις.

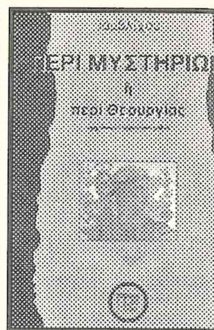
Εἶναι ἡ κλείς ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς Ἀρχαίας Φιλοσοφίας καί Θεολογίας.

Περισπούδαστα ἔργα, ὅπως ὁ Κρατύλος καί ὁ Θεαίτητος, ἔμενον ἀκατάληπτα μέχρι τῆς ἀποκαλύψεως τῶν Μυστηρίων, τῶν ἐν αὐτῷ ὑποκρυπτομένων.

Ἀλλά τά ἔργα τοῦ Πλάτωνος στρέφονται περί τήν κατανόησιν τῆς λέξεως **Ἐπιστήμη,** ἐπί τοῦ βωμοῦ τῆς ὁποίας ἀφιέρωσεν ὅλην του τήν ζωήν ὁ μέγας ἐκεῖνος τῶν Αἰώνων διδάσκαλος.

Περί τήν αὐτήν λέξιν νομίζει ὅτι περιστρέφεται ὁ 19ος καί ὁ 20ος αἰών, οἱ κατ' ἐξοχήν τῆς Ψευδο-Ἐπιστήμης καί Σοφιστείας ἀντιπρόσωποι.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Μετά ἀπό 1700 χρόνια παρουσιάζεται καί πάλι τό κορυφαῖο θεουργικό βιβλίο τοῦ Ἰαμβλίχου: Περί Μυστηρίων.

Πρόκειται γιά ἕνα βιβλίο πού ἀφορᾶ τούς ἀληθινούς καί ἀρρήτους Λόγους τῶν ἱεροπραξιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Μυστηριακῆς Τελετουργίας.

Οἱ συγκλονιστικές ἀποκαλύψεις τῶν τελετουργιῶν ἀναφαίνουν ὅλο τό φάσμα, τίς ἰδιότητες, τό σχῆμα, τό χρῶμα τῶν δαιμόνων, τῶν θεῶν καί ὅλων τῶν τάξεων τῆς πνευματικῆς ἱεραρχίας

Ἀναλυτικά ἐξετάζονται:

Τά ἀνώτερα ἀπό ἐμᾶς γένη καί τά χαρακτηριστικά τους.

Ἡ διάκριση τῶν ἀνωτέρων γενῶν: θεοί, ἀρχάγγελοι, ἄγγελοι, δαίμονες, ἥρωες, ἄχραντες ψυχές.

Ἡ φύσι καί οἱ ἐνέργειές τους, οἱ ἐμφανίσεις τους, τά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, ἡ καθαρτική τους ἰδιότητα, τά ὀφέλη ἀπό τίς ἐμφανίσεις τους, ἡ σειρά τῆς ἐμφανίσεώς τους, ἡ λεπτότητα τοῦ φωτός πού ἐκπέμπουν.

Ἡ σχέσι τῆς ψυχῆς μέ τά ἀνώτερα ὄντα καί ἡ ἔμφυτη γνῶσι της γι' αὐτά. Τά ἀνώτερα ὄντα εἶναι ἀπαθῆ.

Ἡ λειτουργία τῆς θεουργίας.

Ἡ διαφορά μεταξύ θεῶν καί δαιμόνων.

Θεοί: καθαροί νόες, ἀσώματοι.

Δαίμονες: ψυχικοί μέτοχοι τοῦ νοός τῶν θεῶν.

Ἡ προσευχή τῶν ἀνθρώπων πρός τούς θεούς.

Ἡ θεωρητική θεμελίωση τῆς θεουργίας.

Ἡ Μαντική: Ἀληθινή πηγή μαντικῆς εἶναι οἱ θεοί.

Εἴδη μαντικῆς: ὀνειρομαντεία, ἐνθουσιασμός, θεοφορία, κατοχή καί ἔμπνευσι ἀπό τό θεῖον

Ἡ πρόκλησις τῆς θεϊκῆς ἐμπνεύσεως μέσω τῆς μουσικῆς.

Ἡ κατοχή ἀπό ἐκστασιαστικές θεότητες: Κορύβαντες, Σαβάζιο, Μητέρα τῶν θεῶν, Νύμφες, Πᾶνα.

Ἡ φωτός ἀγωγή, οἱ ἀνθρώπινες μαντικές τέχνες: σπλαχνοσκοπία, οἰωνοσκοπία, ἀστρολογία.

Ἡ ἀληθινή αἰτία τῆς μαντικῆς: ἀφθονία δυνάμεως, ἀγαθότητα καί γενναιοδωρία τῶν θεῶν.

Ἡ γέννησις τῆς μαντικῆς στήν ψυχή.

Ἡ ἔκστασις.

Ἐξέτασι τῆς δράσεως τῶν δαιμόνων.

Διαφοροποίησις ἀνθρωπίνου καί θείου δικαίου.

Οἱ θεοί εἶναι αἴτιοι μόνο τοῦ καλοῦ. Ποῦ γεννᾶται λοιπόν τό κακό;

Διαφορά ἐρωτικῆς δράσεως σέ ἐμᾶς καί στούς θεούς.

Τό σύμπαν λόγω τοῦ χωρισμοῦ του σέ μέρη καί τῆς ἀπομακρύνσεώς του χαρακτηρίζεται ἀπό πόθο τοῦ ἑνός μέρους γιά τό ἄλλο.

Θυσίες: Δραστικότητα τῶν θυσιῶν.

Ρόλος τῆς ἐξοικειώσεως (συμπαθείας) τῶν μερῶν τοῦ σύμπαντος γιά τήν δραστικότητα τῶν θυσιῶν.

Ἡ προσφορά θυσιῶν δέν σημαίνει ὅτι τά ἀνώτερα γένη ἔχουν ὑλικό σῶμα πού πρέπει νά τραφεῖ.

Οἱ θυσίες ἀπευθύνονται στούς ὑλικούς θεούς καί μέσω αὐτῶν στούς ἀΰλους.

Ὁ ἄνθρωπος συγκροτεῖται ἀπό ἄυλο νοῦ καί ψυχή καί ἀπό ὑλικό σῶμα, ὁπότε καί ἡ λατρεία του πρέπει νά εἶναι ἄυλη καί ὑλική.

Εἴδη λατρείας: διανοητική, σωματικήφυσική. ἐγκόσμια, ὑπερκόσμια.

Ἁγνότητα τῶν θυσιαστῶν.

Ἡ ἀλιθινή μαντική τέχνη εἶναι ἄυλη

Συμβολισμοί αἰγυπτιακῶν μυστηρίων: ἰλύς, λωτός, βάρκα τοῦ ἡλίου, ἀκατάληπτες λέξεις, δραστικές αἰγυπτιακές λέξεις.

Αἰγυπτιακή θεολογία καί πηγές της: ἐξετάζεται τό ἕνα ὡς ἀρχικό αἴτιο τοῦ κόσμου, οἱ πρῶτοι θεοί, ἡ ἑρμητική ἀστρολογία, ἡ πίστη τῶν Αἰγυπτίων στήν ἀστρολογία καί στό πεπρωμένο.

Προσωπικός δαίμων τοῦ ἀνθρώπου, σχέσι του μέ τήν εἱμαρμένη, ἀπό ποῦ δίδεται καί λειτουργίες πού ἐπιτελεῖ.

Ὁ δαίμων αὐτός εἶναι ἕνας καί πρέπει νά λατρεύεται μέ συγκεκριμένο τρόπο.

Εὐδαιμονία ἡ ὁποία εὑρίσκεται κοντά στούς θεούς. καί στήν ὁποία μπορεῖ νά μᾶς ἀνεβάσει ἡ θεουργία μέσω τῆς μαντικῆς.

Ἡ μαντική μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τά δεσμά τῆς Εἱμαρμένης.

Ἡ ἄνοδος αὐτή ὁδηγεῖ στόν δημιουργό θεό καί στό καθεαυτό ἀγαθό.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ
ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΚΑΘ' ΥΠΝΟΝ ΜΑΝΤΙΚΗ

1. Πρῶτον, λοιπόν, ζητεῖς νά σοῦ προσδιορίσουμε τί συμβαίνει κατά τήν **πρόγνωσι τοῦ μέλλοντος.**

Εὐθύς, αὐτό πού ἐπιχειρεῖς νά μάθεις εἶναι ἀδύνατον. Διότι συμφώνως πρός τό νόημα τῆς ἐρωτήσεως θεωρεῖς ὅτι ἡ πρόγνωσι εἶναι κάτι πού γίνεται καί ἀνήκει στά ὑπάρχοντα ἐντός τῆς φύσεως.

Αὐτή ὅμως δέν εἶναι ἕνα ἀπό αὐτά πού γεννῶνται, οὔτε κάτι πού προκαλεῖται ἀπό κάποια φυσική μεταβολή, οὔτε ἔχει ἐξευρεθεῖ ὡς τέχνασμα γιά νά δημιουργηθεῖ κάτι χρήσιμο γιά τήν κατάστασι τοῦ βίου, οὔτε εἶναι ἀνθρώπινο ἔργο, ἀλλά εἶναι θεῖον καί ὑπερφυές, καταπεμπόμενο ἄνωθεν, ἀπό τόν οὐρανό, καί ἀπό τήν φύσι του προϋπάρχει ἀγέννητο καί αΐδιο.

Μέγιστο, λοιπόν, ἀντίδοτο γιά ὅλα τά παρόμοια ἐρωτήματα εἶναι ἐκεῖνο, τό νά γνωρίσει κάποιος ὅτι ἡ ἀρχή τῆς μαντικῆς δέν ξεκινάει οὔτε ἀπό τά σώματα, οὔτε ἀπό τά σωματικά πάθη, οὔτε ἀπό κάποια φυσική ἐκδήλωσι καί ἀπό δυνάμεις γύρω ἀπό τήν φύσι, οὔτε ἀπό τήν ἀνθρώπινη προετοιμασία ἤ ἀπό τίς σχετικές μέ αὐτά ἕξεις, οὔτε ἀπό κάποια τέχνη πού ἔχει ἀποκτηθεῖ ἀπό ἔξω καί ἀσχολεῖται μέ κάποιο μέρος τοῦ βίου· ἀλλά ὅλο τό κῦρος αὐτῆς ἀνάγεται στούς θεούς καί ἀπό τούς θεούς παραχωρεῖται, ἐπιτελεῖται μέ θεῖα ἔργα καί σημεῖα καί ἔχει θεῖα θεάματα καί θεωρήματα ἐπιστημονικά.

Ὅλα τά ἄλλα ὑπόκεινται ὡς ὄργανα στήν καταπεμπομένη ἀπό τούς θεούς δόσι τῆς προγνώσεως καί ὅσα εἶναι γύρω ἀπό τήν ψυχή μας καί τό σῶμα μας καί ἐνυπάρχουν στήν φύσι τοῦ σύμπαντος ἤ στήν ἰδιαίτερη φύσι τοῦ καθενός· μερικά δέ ὑπόκεινται ἀπό πρίν στήν τάξη τῆς ὕλης, ὅσα δηλαδή σχετίζονται μέ τόπους ἤ μέ ἄλλα παρόμοια.

Ἄν βέβαια κάποιος, ἀφήνοντας τά πρωτουργά αἴτια, στρέψει πρός τίς δευτερογενεῖς λειτουργίες τό θέμα τῆς μαντικῆς, λαμβάνοντας ὑπόψιν γιά παράδειγμα τίς κινήσεις τῶν σωμάτων ἤ τίς μεταβολές τῶν παθῶν ἤ κάποιες ἄλλες γενέσεις ἤ ἐνέργειες τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἤ λόγους ἐμψύχους ἤ φυσικούς καί νομίζει ὅτι λέγει κάτι σαφές ἤ θεωρώντας ὡς αἰτίες τίς συμμετρίες αὐτῶν μεταξύ τους ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι ἀποδίδει τήν ἀκρίβεια περί αὐτῆς, ἔχει ἀπολύτως σφάλει.

Ἀλλά ἕνας ὅρος εἶναι ὁ ὀρθός καί μία ἡ ἀρχή περί ὅλων αὐτῶν, νά μή θεωρεῖται παραγομένη ἡ μαντεία τοῦ μέλλοντος ἀπό ὅσα δέν ἔχουν ἐντός τους καμία πρόγνωσι, ἀλλά ὅτι μερίζεται ἡ μαντική σέ ὅλο τόν κόσμο καί σέ ὅλες τίς διηρημένες φύσεις του ἀπό τούς θεούς, οἱ ὁποῖοι συγκρατοῦν ἐντός τους τά πέρατα τῆς καθολικῆς γνώσεως τῶν ὄντων.

Διότι αὐτή εἶναι ἀρχηγική αἰτία καί καθολική, ἔχουσα ἐντός της ἐκ τῶν προτέρων ὅσα παρέχει σέ ὅσους μετέχουν σέ αὐτήν, καί μάλιστα παρέχει τήν ἀλήθεια, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγκαία στήν μαντική, ἔχοντας λάβει ἀπό πρίν τήν οὐσία καί τήν αἰτία αὐτῶν πού γίνονται, ἀπό τά ὁποῖα ἐπιτρέπει νά ἐπιτυγχάνεται ἀδιάψευστη ἡ πρόγνωσι. Ἄς ἔχουμε, λοιπόν, ἐμεῖς αὐτή τήν ἀρχή γενικῶς περί ὁλοκλήρου τῆς μαντικῆς, ἀπό τήν ὁποία εἶναι δυνατόν νά ἐξεύρουμε καί ὅλα τά εἴδη τῆς μαντικῆς ἐπιστημονικῶς· ἄς ἐπιληφθοῦμε λοιπόν αὐτῶν ἀκολουθώντας τά ἐρωτήματα τά προτεινόμενα ἀπό ἐσένα.

2. Περί τῆς **καθ' ὕπνον μαντικῆς** λέγει τά ἑξῆς:

Ὅτι «καθώς κοιμόμαστε μέσω τῶν ὀνείρων συλλαμβάνουμε πολλές φορές τά μέλλοντα, καί ὄχι ὅταν εὑρισκόμαστε σέ ἔκσταση ἐκτελώντας πολλές κινήσεις (διότι τό σῶμα κεῖται ἥσυχο), ἀλλά καί χωρίς νά τά παρακολουθοῦμε σάν σέ ὅραμα».

Αὐτά, λοιπόν, τά ὁποῖα λέγεις, συνήθως συμβαίνουν ἐπί τῶν ἀνθρωπίνων ὀνείρων καί τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ψυχῆς, εἴτε ὅταν οἱ ἔννοιες καί οἱ λόγοι ἀνακινοῦνται ἐντός μας εἴτε ὅταν διεγείρονται ἀπό τίς φαντασίες ἤ ἀπό ἀπό καθημερινές φροντίδες.

Αὐτά ἄλλοτε εἶναι ἀληθῆ καί ἄλλοτε ψευδῆ καί κάποια ἐπιτυγχάνουν τήν ἀντικειμενικῶς ὑπάρχουσα λειτουργία, στίς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις ἀποτυγχάνουν.

Ὅμως, τά θεόπεμπτα καλούμενα ὄνειρα δέν γίνονται κατά τόν τρόπο πού ἐσύ λέγεις· ἀλλά κατά τήν ὥρα πού μᾶς ἐγκαταλείπει ὁ ὕπνος, καί μόλις ἀρχίζουμε νά ξυπνᾶμε, δύναται νά ἀκούσουμε κάποια φωνή σύντομη πού ὁμιλεῖ γιά αὐτά πού πρέπει νά γίνουν· οἱ φωνές, ὡστόσο, ἀκούγονται καί ὅταν εὑρισκόμαστε μεταξύ τοῦ ὕπνου καί τῆς ἐγρηγόρσεως ἤ καί ὅταν εἴμαστε σέ ἀπόλυτη ἐγρήγορση.

Καί ἄλλες φορές **ἄψαυστο καί ἀσώματο πνεῦμα περιέχει κυκλικῶς τούς κοιμωμένους, χωρίς νά ὑπάρχει ὅρασι αὐτοῦ ἀλλά ὑπάρχει ἡ ὑπόλοιπη συναίσθησι καί παρακολούθησι.**

Δημιουργεῖ συριγμό στήν εἴσοδο καί διαχέεται ἀπό παντοῦ χωρίς νά ἔρχεται σέ κάποια ἐπαφή, ἐπιτελώντας θαυμαστά ἔργα γιά τήν ἀπαλλαγή τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος ἀπό τά πάθη.

Ἄλλοτε κατέχεται ἡ ὄψη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπό κάποια ἀκτινοβολία φωτός λαμπροῦ καί ἠρέμου καί κλείνει, ἐνῶ πρίν ἦταν ἀνοικτή.

Οἱ δέ ἄλλες αἰσθήσεις συμβαίνει νά ἔχουν διεγερθεῖ καί συναισθάνονται τόν τρόπο πού οἱ θεοί ἐμφανίζονται στό φῶς, ἀκούουν ὅσα λέγουν καί παρακολουθώντας, γνωρίζουν ὅσα πράττουν. Θεωρεῖται, ὡστόσο, ἀκόμη τελειότερο ὅταν καί ἡ ὄψι βλέπει καί ὁ νοῦς ἐνδυναμωμένος παρακολουθεῖ τά δρώμενα καί συνυπάρχει καί κίνησι τῶν θεωρούντων.

Αὐτά, λοιπόν, πού εἶναι τόσο πολλά καί τόσο διαφορετικά, δέν ὁμοιάζουν σέ κανένα ἀπό τά ἀνθρώπινα. Ἀλλά καί ὁ

ὕπνος καί ἡ κατοχή τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ παρεμφερής κατάληψι ἀπό τόν βαθύ ὕπνο καί ἡ μεταξύ τοῦ ὕπνου καί τῆς ἐγρηγόρσεως κατάστασι καί ἡ μόλις διεγειρομένη ἤ ἡ πλήρης ἐγρήγορσι ὅλα εἶναι θεῖα καί κατάλληλα γιά τήν ὑποδοχή τῶν θεῶν, ἀποπέμπονται ἀπό τούς ἰδίους τούς θεούς καί προηγοῦνται ὡς μέρος τῆς θείας ἐπιφανείας.

Ἀφαίρεσε, λοιπόν, ἀπό τά θεῖα ὄνειρα, στά ὁποῖα κατεξοχήν εὑρίσκεται τό μαντικό εἶδος, τόν ὕπνο μέ ὁποιαδήποτε μορφή καί τήν ἔλλειψη παρακολουθήσεως τῶν ἐμφανίσεων ὡς ὁραμάτων. Διότι δέν εἶναι δυνατόν ἡ ἐναργής παρουσία τῶν θεῶν νά ὑπολείπεται τῆς παρακολουθήσεως πού συμβαίνει στό ὅραμα.

Ἀλλά ἄν πρέπει νά ποῦμε τήν ἀλήθεια, κατ' ἀνάγκην αὐτή εἶναι σαφέστερη καί ἀκριβέστερη ἐκείνης καί δημιουργεῖ τελειότερη σύνεση.

Αὐτές τίς ἐνδείξεις τῶν πραγματικῶν μαντικῶν ὀνείρων μή γνωρίζοντες μερικοί, καί ἐπινοοῦντες κάποιον κοινό ἀνθρώπινο τρόπο ἐπ' αὐτῶν, συμπτωματικῶς καί σπανίως πίπτουν κοντά στήν πρόγνωσι τοῦ μέλλοντος καί ἐξ αἰτίας αὐτοῦ εὐλόγως ἀποροῦν πῶς τά ὄνειρα περικλείουν τήν ἀλήθεια.

Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτό ἀπασχολεῖ καί ἐσένα, διότι δέν γνωρίζεις τά ἀληθινά τους γνωρίσματα. Ἀλλά ἀφοῦ ἐπισημάνεις τά στοιχεῖα αὐτά τῆς ἀληθινῆς διακρίσεως τῶν ὀνείρων πρέπει νά παρακολουθήσεις τό σύνολο τῶν λόγων περί τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς.

3. Λέγουν, λοιπόν, αὐτά: **Καθώς ἡ ψυχή ἔχει διττή ζωή, τήν μία μετά τοῦ σώματος καί τήν ἄλλη χωριστή ἀπό κάθε σῶμα, ἀναφορικῶς πρός τόν ἄλλον τρόπο ζωῆς, ὅταν εὑρισκόμαστε σέ ἐγρήγορσι χρησιμοποιοῦμε σέ πολλές περιπτώσεις τήν κοινή μετά τοῦ σώματος ζωή, πλήν ὅμως ὁρισμένες φορές ἀπομακρυνόμαστε ἀπό αὐτό ὁλοκληρωτικά, ὅταν νοοῦμε καί διανοούμεθα τούς καθαρούς λόγους.**

Κατά τήν διάρκεια δέ τοῦ ὕπνου, ἀπελευθερωνόμαστε ἐντελῶς, σάν ἀπό κάποια περιβάλλοντα δεσμά καί βιώνουμε τήν ζωή πού εἶναι ἀποδεσμευμένη ἀπό τήν γνῶσι.

Τότε, λοιπόν, τό εἶδος τῆς ζωῆς, εἴτε εἶναι νοερό εἴτε θεῖο, πού ὑφίσταται ὡς ἴδιο ἤ ὡς ξεχωριστό, ὑπάρχον καθ' ἑαυτό, ἐγείρεται ἐντός μας καί ἐνεργεῖ συμφώνως πρός τήν φύσι του.

Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ μέν νοῦς θεωρεῖ τά ὄντα, ἡ δέ ψυχή περιέχει ἐντός της ὅλα τά γιγνόμενα, φυσικῷ τῷ τρόπῳ κατά τήν περιέχουσα αἰτία, γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τά μέλλοντα, καθώς τάσσονται στούς προηγούμενους λόγους αὐτῶν.

Καί προβαίνει σέ ἀκόμη τελειότερη μαντεία, ὅταν συνάπτει τά τμήματα τῆς ζωῆς καί τῆς νοερᾶς ἐνεργείας μέ τά καθολικά, ἀπό τά ὁποῖα ἀπεχωρίσθη.

Τότε καθίσταται πλήρης κάθε εἴδους γνώσεως ἀπό τά καθολικά, καθώς φθάνει τίς ἔννοιες τῶν ἐπιτελουμένων γύρω ἀπό τόν κόσμο. Ἀλλά καί ὅταν ἑνωθεῖ μέ τούς θεούς κατά τήν ἀπόλυτη ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ εἴδους, τότε δέχεται καί τίς ἴδιες τίς ἀληθέστατες πληρότητες τῶν νοήσεων, ἀπό τίς ὁποῖες παρέχει ἀληθῆ μαντεία καί ἀπό τίς ὁποῖες θεμελιώνει τίς

γνησιότατες ἀρχές τῶν θείων ὀνείρων.

Ἀλλά ὅταν ἡ ψυχή συνυφαίνει τό νοερόν τοῦ ἑαυτοῦ της καί τό θεῖον μέ τά ἀνώτερα γένη τότε καί τά φάσματα αὐτῆς θά εἶναι καθαρότατα εἴτε ἀναφορικῶς πρός τούς θεούς εἴτε πρός τίς ἀσώματες οὐσίες καθ' ἑαυτές, εἴτε, γενικῶς, πρός αὐτά πού συμβάλλουν στήν ἀλήθεια περί τῶν νοητῶν.

Καί ἄν ἀνάγει τούς λόγους αὐτῶν πού γίνονται πρός τούς αἰτίους αὐτῶν θεούς, προσλαμβάνει ἀπό αὐτούς δύναμη καί γνῶσι δυναμένη νά ἐξετάζει ὅσα ὑπῆρχαν καί ὅσα θά ὑπάρξουν, δύναται νά θεωρεῖ τόν καθολικό χρόνο, ἐπισκοπεῖ τά ἔργα τῶν συμβαινόντων ἐντός τοῦ χρόνου καί συμμετέχει στήν προσήκουσα τάξη τους, τήν ἐπιμέλεια καί τήν ἐπανόρθωσί τους.

Καί τά μέν καταπονούμενα σώματα θεραπεύει καί ἀποκαθιστᾶ αὐτά πού εὑρίσκονται σέ ἀταξία καί πλημμέλεια στούς ἀνθρώπους καί προσφέρει πολλάκις εὑρέσεις τεχνῶν, διανομές τῶν δικαίων καί ρυθμίσεις τῶν νομίμων.

Καθ' ὅμοιον τρόπο καί στό ἱερό τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύονται τά νοσήματα διά θείων ὀνείρων. Λόγω δέ τῆς τάξεως τῶν νυκτερινῶν ἐπιφανειῶν ἡ ἰατρική τέχνη συνεστήθη ἀπό τά ἱερά ὄνειρα.

Τό δέ στρατόπεδο τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐσώθη ὁλόκληρο, πού κινδύνευε νά ὑποστεῖ ὁλοσχερῆ καταστροφή κατά τήν διάρκεια τῆς νύκτας, ὅταν ὁ Διόνυσος ἐμφανίσθηκε σέ ὄνειρο καί ἐπεσήμανε τήν λύσι τῶν ἀθεραπεύτων παθημάτων.

Ἐπιπλέον, ἡ πόλη Ἄφουτις, ὅταν ἐπολιορκεῖτο ἀπό τόν βασιλιά Λύσανδρο ἐσώθη ἀπό ὄνειρα σταλμένα ἐκ τοῦ Ἄμμωνος, καθώς ἀπέσυρε τό γρηγορότερο τόν στρατό ἀπό ἐκεῖνο τό μέρος καί ἔλυσε τήν πολιορκία[75]. Γιατί, ἑπομένως πρέπει νά φανερώσουμε καθένα χωριστά ἀναλύοντάς το διεξοδικῶς, ἀφοῦ αὐτά πού συμβαίνουν καθημερινά πάντοτε παρέχουν ἐνάργεια ἀνώτερη τοῦ λόγου;

4. Ὅσα, λοιπόν, ἔχουν εἰπωθεῖ εἶναι ἀρκετά περί τῆς καθ' ὕπνον θείας μαντικῆς, ποιά εἶναι δηλαδή αὐτή, πῶς γίνεται καί ποιό ὄφελος παρέχεται ἀπό αὐτήν στούς ἀνθρώπους.

Λέγεις δέ ὅτι πολλοί συλλαμβάνουν διά τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καί τῆς θεϊκῆς κατοχῆς τό μέλλον, εὑρισκόμενοι σέ κατάσταση ἐγρηγόρσεως καί ὅτι ἐνεργοῦν καί κατ' αἴσθησι, ἀλλά δέν δύνανται νά παρακολουθήσουν τούς ἑαυτούς τους, ἤ τουλάχιστον ὄχι τόσο ὅσο τούς παρακολουθοῦν προηγουμένως.

Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, καί σέ αὐτές τίς περιπτώσεις νά ὑποδείξω τά σημάδια αὐτῶν πού ὀρθῶς κατέχονται ἀπό τούς θεούς. Διότι ἐάν αὐτοί ἔχουν διαθέσει ὅλη τήν ζωή τους ὡς ὄχημα ἤ ὄργανο στούς θεούς πού παρέχουν τήν ἐπίπνοια, ἤ ἀνταλλάσσουν τήν ἀνθρώπινη ζωή μέ τήν θεία, ἤ καί βιώνουν τήν οἰκεία πρός τόν θεό ζωή, οὔτε κατ' αἴσθησι ἐνεργοῦν, οὔτε εὑρίσκονται σέ ἐγρήγορσι καθ' ὅμοιον τρόπο, ὅπως αὐτοί πού ἔχουν τίς αἰσθήσεις σέ κατάστασι ἐγρηγόρσεως, οὔτε συλλαμβάνουν τό μέλλον, οὔτε κινοῦνται ὅπως αὐτοί πού ἐνεργοῦν διά τῆς ὁρμῆς.

Ἀλλά οὔτε παρακολουθοῦν τούς ἑαυτούς τους, οὔτε ὅπως προηγουμένως, οὔτε μέ κάποιον ἄλλο τρόπο, οὔτε στρέ-

φουν πρός τούς ἑαυτούς τους τήν οἰκεία σύνεσι, οὔτε προβάλλουν κάποια προσωπική γνῶσι.

Καί τό μέγιστο τεκμήριο εἶναι τό ἑξῆς: **Πολλοί ὅταν τό πῦρ φέρεται πρός τό μέρος τους δέν καίγονται, οὔτε καί ὅταν τούς ἀγγίζει, ἐξαιτίας τῆς θείας ἐπιπνοίας· πολλοί δέ καί ὅταν καίγονται, δέν τό ἀντιλαμβάνονται, διότι οὔτε τότε βιώνουν τήν ζωή ζῶντος ὀργανισμοῦ. Καί αὐτοί πού διαπερνοῦν τούς ἑαυτούς μέ ὀβελούς δέν τό αἰσθάνονται καί αὐτοί πού ἔχουν στήν πλάτη τους καρφώσει τσεκούρια· ἀλλά καί αὐτοί πού κόβουν μέ μαχαίρια τήν ὠλένη τους καθόλου δέν τό ἀντιλαμβάνονται.**

Οἱ ἐνέργειές τους δέν εἶναι καθόλου ἀνθρώπινες· διότι τά ἄβατα, ὅταν κατέχονται ὑπό τοῦ θείου γίνονται βατά, φέρονται πρός τό πῦρ, βαδίζουν ἐπάνω σέ αὐτό καί διαπερνοῦν ποταμούς, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἱέρεια στά Καστάβαλλα[76].

Ἀπό αὐτά ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ κατεχόμενοι ὑπό τοῦ θείου δέν παρακολουθοῦν τούς ἑαυτούς τους καί οὔτε τήν ἀνθρώπινη οὔτε τήν ζωή τοῦ ὀργανισμοῦ βιώνουν, οὔτε κατ' αἴσθησι οὔτε καθ' ὁρμή, ἀλλά ἀνταλλάσσουν τήν ζωή τους μέ ἄλλη θειοτέρα, ἀπό τήν ὁποία ἐμπνέονται καί ἀπό τήν ὁποία καθολικά κατέχονται.

5. Ὑπάρχουν, λοιπόν, πολλά εἴδη τῆς θείας κατοχῆς καί μέ πολλούς τρόπους προκαλεῖται ἡ θεία ἐπίπνοια, γι' αὐτό καί τά σημεῖα αὐτῆς εἶναι πολλά καί διαφορετικά.

Γιατί, καθώς οἱ θεοί, ἀπό τούς ὁποίους ἐμπνεόμαστε, διαφέρουν, δημιουργοῦν καί διαφορετική ἐπίπνοια καί καθώς ὁ τρόπος τῶν ἐνθουσιασμῶν παραλλάσσει, προκαλεῖ καί διαφορετική θεϊκή κατοχή.

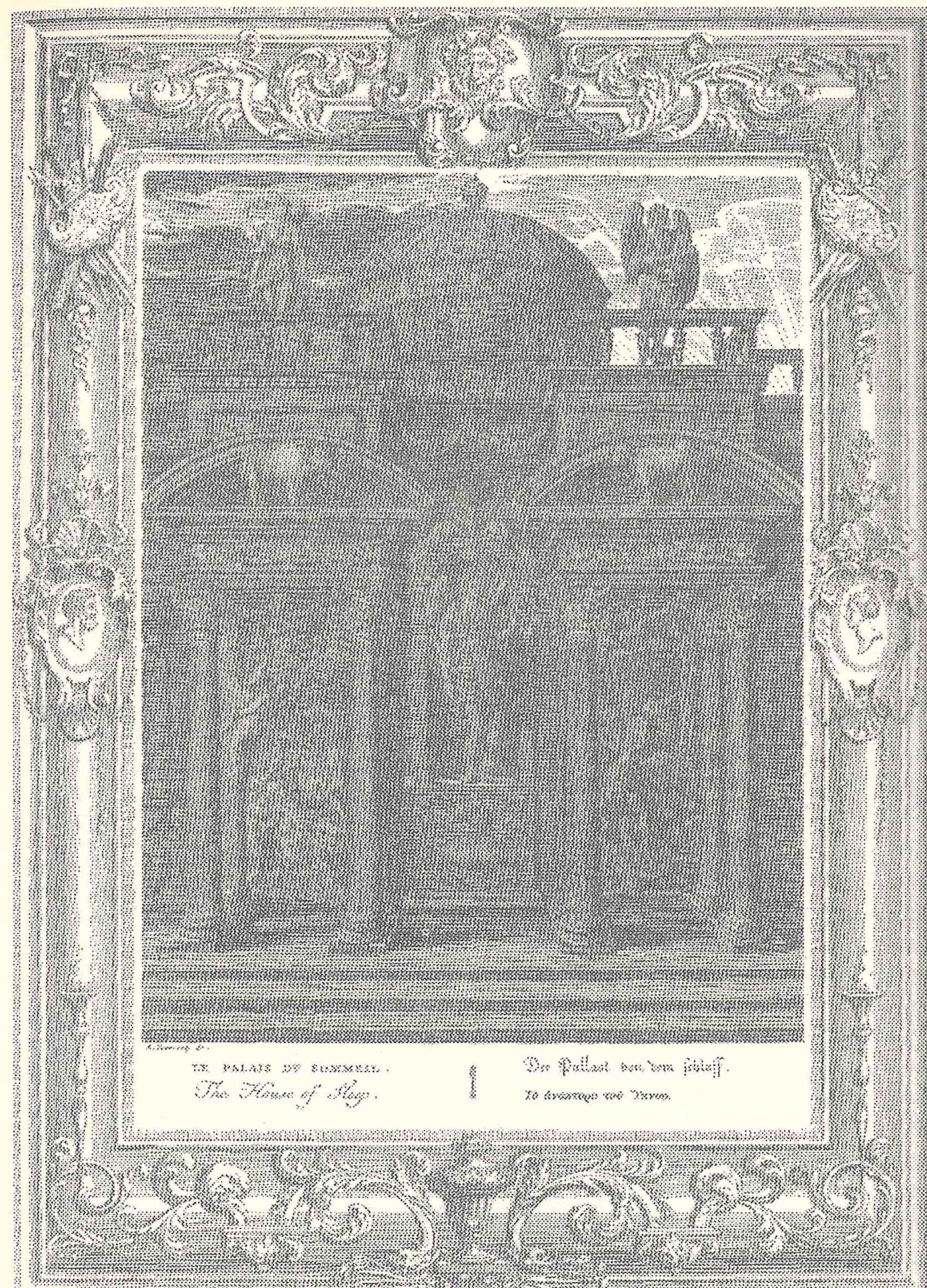
Διότι ἤ ὁ θεός κατέχει ἐμᾶς ἤ ἐμεῖς ὅλοι ἀνήκουμε στόν θεό, ἤ ἔχουμε κοινή ἐνέργεια μέ αὐτόν. Καί ἄλλοτε μετέχουμε τῆς ἐσχάτης δυνάμεως τοῦ θεοῦ, ἄλλοτε πάλι τῆς μέσης καί κάποιες φορές τῆς πρώτης· καί ἄλλες φορές γίνεται ἁπλῆ μετουσία, ἄλλοτε καί κοινωνία καί ἄλλοτε καί ἕνωση αὐτῶν τῶν ἐνθουσιάσεων· καί εἴτε μόνη ἡ ψυχή ἀπολαμβάνει ἤ καί συμμετέχει μαζί μέ τό σῶμα, ἤ καί ὁλόκληρος ὁ ζῶν ὀργανισμός.

Ἐξ αὐτῶν καί τά σημεῖα τῶν ἐμπνεομένων εἶναι πολύμορφα, ὅπως ἡ κίνησι τοῦ σώματος καί κάποιων μερῶν, ἡ πλήρης ἠρεμία αὐτοῦ, οἱ ἐναρμόνιες τάξεις καί οἱ χορεῖες καί οἱ μελωδικές φωνές ἤ καί τά ἀντίθετα αὐτῶν.

Καί τό σῶμα ὁρᾶται εἴτε νά αἴρεται εἴτε νά διογκώνεται εἴτε νά φέρεται στόν ἀέρα μετέωρο, ἤ φαίνεται νά γίνονται τά ἀντίθετα αὐτῶν· καί παρατηρεῖται μία ὁμαλότητα τῆς φωνῆς κατά κάποιον βαθμό ἤ πολλά μεταξύ διακρινόμενα διαστήματα σιωπῆς, καί κάποτε μία ἀνωμαλία, καθώς ἄλλες φορές ἐπιτείνονται οἱ ἦχοι καί χαλαρώνουν μουσικά καί ἄλλες φορές κατ' ἄλλον τρόπο.

6. Καί τό σπουδαιότερο, ὁ θεαγωγός βλέπει τό κατερχόμενο καί εἰσερχόμενο πνεῦμα, πόσο εἶναι καί ποιό· καί κατά μυστικό τρόπο αὐτός τό πείθει καί τό κυβερνᾶ.

Ὁρᾶται δέ καί τό εἶδος τοῦ πυρός ἀπό αὐτόν πού τό δέχεται πρίν ἀπό τήν ἀποδοχή του. Ἐνίοτε δέ γίνεται ἔκδηλο καί ἀπό τούς θεωρούς, εἴτε ὅταν κατέρ-

Τό ἀνάκτορον τοῦ Ὕπνου

χεται ὁ θεός, εἴτε ὅταν ἀναχωρεῖ.

Ἐξ αὐτοῦ καθίσταται γνωστή ἡ πλήρης ἀλήθεια, ἡ δύναμι καί ἡ τάξη του σχετικῶς ὡς πρός τό ποῦ εἶναι φυσικό νά λέγει ἀλήθεια καί ποιά δύναμη νά παρέχει ἤ νά ἐπιτελεῖ.

Ἀλλά αὐτοί πού χωρίς τά μακάρια αὐτά θεάματα ἐπιτελοῦν τίς ἀγωγές τῶν πνευμάτων, εἶναι ὡς νά ψηλαφοῦν στό σκοτάδι καί τίποτα δέν γνωρίζουν ἀπό ὅσα πράττουν, ἐκτός ἀπό πολύ μικρά σημεῖα φαινόμενα διά τοῦ σώματος τοῦ ἐνθουσιῶντος καί ἀπό ἄλλα πού ὁρῶνται ἐναργῶς, καί ἀγνοοῦν τά καθολικά σημεῖα τῆς θείας ἐπιπνοίας τά κεκρυμμένα στήν ἀφάνεια.

Ἀλλά ἐπανέρχομαι ἐκεῖ. Διότι ἄν ἡ παρουσία τοῦ πυρός τῶν θεῶν καί ἕνα ἄρρητο εἶδος φωτός κατευθύνεται πρός τόν κατεχόμενο, τόν πληροῖ καθολικά καί τόν κατέχει καί τόν ἔχει περιβάλει ἀπό παντοῦ, ὥστε νά μή δύναται νά ἐκδηλώνει καμία οἰκεία ἐνέργεια, τότε ποιά αἴσθησι ἤ ποιά παρακολούθησι ἤ οἰκεία ἀντίληψι δύναται νά ὑπάρξει σέ αὐτόν πού δέχεται τό θεῖο πῦρ;

Ἤ τότε ποιά ἀνθρώπινη κίνησι θά μποροῦσε νά παρεμβληθεῖ ἤ ποιά ἀνθρώπινη ἀποδοχή πάθους ἤ ἐκστάσεως ἤ ἐκτροπῆς φαντασιῶν ἤ ἄλλου παρομοίου θά γινόταν, ὅπως τό ἀντιλαμβάνονται οἱ πολλοί; Αὐτά, λοιπόν, ἄς εἶναι καί τά θεῖα τεκμήρια τῆς ἀληθινῆς ἐνθουσιάσεως, στά ὁποῖα ἄν κάποιος στρέψει τήν προσοχή του δέν θά παρεκκλίνει ἀπό τήν ὀρθή γνῶσι περί αὐτῆς.

7. Δέν ἐπαρκεῖ ἀσφαλῶς νά μάθουμε αὐτά μόνο, οὔτε κάποιος καθίσταται τέλειος στήν θεία ἐπιστήμη, γνωρίζοντας μόνο αὐτά. Ἀλλά πρέπει νά γνωρίζει καί τί εἶναι ὁ ἐνθουσιασμός καί πῶς γίνεται. Ψευδῶς, εἰκάζεται ὅτι πρόκειται γιά κίνησι τῆς διανοίας μαζί μέ μία δαιμονία ἐπίπνοια.

Διότι οὔτε ἡ ἀνθρώπινη διάνοια κινεῖται, ἄν ὄντως κατέχεται, ἀπό δαίμονες, ἀλλά ἡ ἐπίπνοια γίνεται ἀπό τούς θεούς. Οὔτε πάλι εἶναι ἁπλῶς μία ἔκστασι, ἀλλά ἀναγωγή πρός τό ἀνώτερο καί μεταφορά, ἡ δέ παραφορά καί ἡ ἔκστασι φανερώνουν καί τήν ἐκτροπή πρός τό χειρότερο.

Ἐπιπλέον, λοιπόν, αὐτός πού ἀποφαίνεται τοῦτο, λέγει μέν κάτι ὡς πρός τά συμβάντα περί αὐτῶν πού εὑρίσκονται σέ κατάσταση ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλά δέν διδάσκει τίποτα περί τοῦ θέματος πού προηγεῖται. Καί τοῦτο εἶναι ἡ κατοχή ὅλων αὐτῶν ὑπό τοῦ θείου, πρᾶγμα πού τό ἀκολουθεῖ ὕστερα καί ἡ ἔκστασι.

Δέν θά θεωροῦσε, λοιπόν, κάποιος δικαίως ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός ἀνήκει στήν ψυχή καί σέ κάποια ἀπό τίς δυνάμεις ἐντός της, ἤ στόν νοῦ καί στίς ἐντός του δυνάμεις ἤ ἐνέργειες ἤ σέ κάποια σωματική ἀσθένεια ἤ ἄνευ αὐτῆς, οὔτε θά ὑπέθετε κανείς εὐλόγως ὅτι ἔτσι συμβαίνει· διότι τό ἔργο τῆς θείας κατοχῆς δέν εἶναι ἀνθρώπινο, οὔτε ἔχει τό καθολικό του κῦρος σέ ἀνθρώπινα μέρη ἤ σέ ἀνθρώπινες ἐνέργειες.

Ἀλλά αὐτά ὑφίστανται κατά διαφορετικό τρόπο καί τά χρησιμοποιεῖ ὁ θεός ὡς ὄργανα· τό καθολικό, ὅμως, ἔργο τῆς μαντείας τό συντελεῖ μέσω τοῦ ἑαυτοῦ του καί καθώς εἶναι ἀμιγῶς ἀπελευθερωμένος ἀπό τά ἄλλα, χωρίς μεσολάβηση τῆς κινουμένης ψυχῆς καί ὁποιουδήποτε ἄλλου ἤ τοῦ σώματος, ἐνεργεῖ μόνος του.

Συνεπῶς καί οἱ μαντεῖες πού κατορθώνονται κατά τόν τρόπο πού λέγω εἶναι ἀληθεῖς. Ἀλλά ὅταν ἡ ψυχή ἄρχεται πρώτη ἤ κινεῖται ἐνδιαμέσως ἤ παρεμβάλλεται τό σῶμα καί διαταράσσει τήν θεία ἁρμονία, οἱ μαντεῖες γίνονται θορυβώδεις καί ψευδεῖς καί ὁ ἐνθουσιασμός δέν εἶναι πλέον ἀληθής οὔτε γνησίως θεῖος.

8. Ἄν λοιπόν ἡ ἀληθής μαντεία ἦταν ἀπελευθέρωση τοῦ θείου μέρους ἀπό τήν ὑπόλοιπη ψυχή ἤ διαχωρισμός τοῦ νοῦ ἤ κάποια ἐπίτευξι ἤ σφοδρότητα καί ἐπίτασις ἐνεργείας ἤ πάθους ἤ ὀξύτητα καί φορά τῆς διανοίας ἤ διαθέρμανσι τοῦ νοῦ, καθώς ὅλα τά παρόμοια κινοῦνται ἀπό τήν δική μας ψυχή, εὐλόγως κάποιος θά ὑπέθετε ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός ἀνήκει στήν ψυχή.

Ἀλλά ἄν τό σῶμα καθίσταται αἴτιον τῆς ἐνθουσιαστικῆς ἐκστάσεως σέ κάποιες κράσεις εἴτε μελαγχολικές (τῆς μαύρης χολῆς) εἴτε ἄλλες, ἤ καί ἰδίως κατά τό θερμό, τό ψυχρό καί τό ὑγρό καί τό ὁποιοδήποτε εἶδος αὐτῶν, ἤ κατά τήν ἐν λόγῳ ἀνάμειξη αὐτῶν ἤ σύνθεσις ἤ ἀπό τό πνεῦμα ἤ τόν πλεονασμό καί τήν ἔλλειψι αὐτῶν, θά εἶναι σωματικό τό πάθος τῆς ἐκτροπῆς καί διεγειρόμενο ἀπό τίς φυσικές κινήσεις· ἄν ὅμως ἡ ἀρχή διεγείρεται καί ἀπό τά δύο, καί ἀπό τό σῶμα καί ἀπό τήν ψυχή, στόν βαθμό πού αὐτά συντίθενται μεταξύ τους, θά εἶναι κοινή μία τέτοια κίνησι τοῦ ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὁ ἐνθουσιασμός, ὅμως, δέν εἶναι ἔργο οὔτε τοῦ σώματος οὔτε τῆς ψυχῆς οὔτε τῆς ἑνώσεώς τους· διότι δέν ἔχουν αὐτά ἐντός τους κάποια αἰτία τῆς θείας παραλλαγῆς[77], οὔτε εἶναι φυσικό τά ἀνώτερα νά παράγονται ἀπό τά κατώτερα.

Πρέπει, λοιπόν, νά ἀναζητήσουμε τά αἴτια τῆς θείας μανίας[78]· αὐτά εἶναι τά κατερχόμενα φῶτα ἀπό τούς θεούς καί τά πνεύματα τά παρεχόμενα ἐξ αὐτῶν καί ἡ ἀπό αὐτούς παροῦσα καθολική κατοχή.

Αὐτή περικλείει ὅλα τά εὑρισκόμενα ἐντός μας, ἐξορίζει ἐντελῶς τήν οἰκεία μας παρακολούθηση καί κίνησι καί προκαλεῖ λόγους ἄνευ διανοίας αὐτῶν πού τούς λέγουν.

Ἀλλά λέγουν ὅτι προφέρονται μέ μαινόμενο στόμα, εἶναι ὅλοι ὑποτασσόμενοι καί ὑποχωροῦν στήν ἐνέργεια μόνο τῆς κυρίαρχης ὀντότητος.

Τέτοιος εἶναι καθολικά ὁ ἐνθουσιασμός καί προκαλεῖται ἀπό παρόμοια αἴτια, γιά νά μιλήσουμε περί αὐτοῦ μέ γενικό τρόπο καί ὄχι μέ ἀκρίβεια.

9. Ἐπιπροσθέτως, αὐτά τά ὁποῖα λέγεις εἶναι τά ἑξῆς:

Κάποιοι ἀπό τούς ἐκστασιαζομένους, ἐνθουσιάζονται, ὅταν ἀκούουν αὐλούς ἤ κύμβαλα ἤ τύμπανα ἤ κάποιο μέλος, ὅπως οἱ κορυβαντιζόμενοι καί οἱ κατεχόμενοι ἀπό τόν Σαβάζιο καί οἱ μητρίζοντες (τῆς μητρός τῶν θεῶν).

Πρέπει, λοιπόν, νά ἀναλύσουμε διεξοδικῶς καί τίς αἰτίες περί αὐτῶν, κατά ποιόν τρόπο γίνονται καί ποιόν λόγο ἐπιτελέσεως ἔχουν.

Καί τό ὅτι ἡ μουσική εἶναι κινητική καί παθητική καί οἱ αὐλοί προκαλοῦν ἤ θεραπεύουν τά πάθη τῆς ἐκτροπῆς, ἡ μουσική ἀλλάζει τίς κράσεις ἤ τίς διαθέσεις τοῦ σώματος καί μέ ἄλλα μέλη προκαλεῖται καί μέ ἄλλα παύεται ἡ βακχική μανία, καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον αὐτές οἱ διαφορές ἁρμόζουν πρός ἑκα-

στες τίς διαθέσεις τῆς ψυχῆς καί τό ἄστατο καί ἀκατάστατο μέλος εἶναι οἰκεῖο πρός τίς ἐκστάσεις, ὅπως εἶναι τά τοῦ 'Ολύμπου, καί ὅσα σχετικά λέγονται, ὅλα μοῦ φαίνεται ὅτι λέγονται μέ τρόπο ἀλλότριο πρός τόν ἐνθουσιασμό· διότι αὐτά εἶναι καί φυσικά καί ἀνθρώπινα καί ἔργα τῆς δικῆς μας τέχνης· τό δέ θεῖον δέν διαφαίνεται σέ κανένα ἀπό αὐτά.

Θά πρέπει μᾶλλον νά ποῦμε ὅτι καί οἱ ἦχοι καί τά μέλη ἔχουν καθιερωθεῖ στούς θεούς, ἀναλόγως πρός τήν συγγενική φύση τοῦ καθενός καί ἔχει ἀποδοθεῖ σέ αὐτούς κατά πρόσφορο τρόπο ἡ συγγένεια κατά τίς οἰκεῖες ἑκάστων τάξεις καί δυνάμεις ἀλλά καί κατά τίς κινήσεις ἐντός τοῦ ἰδίου τοῦ σύμπαντος καί τούς κινητικούς συριγμούς τῶν ἐναρμονίων φωνῶν.

Συμφώνως πρός αὐτές τίς φύσει συγγενικές σχέσεις τῶν μελῶν πρός τούς θεούς, γίνεται ἡ παρουσία τους (διότι δέν ὑπάρχει κάτι πού ἐμποδίζει), ὥστε νά μετέχει σέ αὐτά εὐθύς τό ἔχον τήν τυχοῦσα πρός αὐτούς ὁμοιότητα καί διαμορφώνεται εὐθύς μία τέλεια κατοχή καί πλήρωσι ἀπό τήν ἀνώτερη οὐσία καί δύναμι.

Αὐτό δέν συμβαίνει διότι τό σῶμα καί ἡ ψυχή εἶναι μεταξύ τους σέ κατάστασι συμπαθείας καί συμπάσχουν μέ τά μέλη, ἀλλά ἐπειδή ἡ ἐπίπνοια τῶν θεῶν δέν ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν θεία ἁρμονία, καί καθώς εἶναι φύσει συγγενική πρός αὐτήν συμφώνως πρός τίς ἀρχές, μετέχεται ὑπό αὐτῆς ἐντός προσηκόντων μέτρων· ἔχει μάλιστα καί τά δύο, τήν ἔγερσι καί τήν παῦσι κατά τήν τάξη τῶν θεῶν.

Σέ καμία περίπτωσι, ὡστόσο, δέν μπορεῖ νά ὀνομαστεῖ αὐτό ἀφαίρεσι ἤ ἀποκάθαρσι ἤ ἴασι. Διότι πρωτίστως δέν ἐμφύεται ἐντός μας ἀπό κάποιο νόσημα ἤ πλεονασμό ἤ ὑπερβολή, ἀλλά εἶναι θεϊκή, ὁλόκληρη ἡ ἄνωθεν ἀρχή καί παροχή αὐτοῦ.

Οὔτε πάλι εἶναι ὀρθό νά λέγεται ὅτι ἡ ψυχή ἔχει λάβει ὑπόστασι ἀρχικῶς ἀπό ἁρμονία καί ρυθμό. Διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ ἐνθουσιασμός ἔχει φύσει συγγενική σχέσι μόνο πρός τήν ψυχή.

Εἶναι καλύτερο λοιπόν νά ὁδηγήσουμε καί αὐτήν τήν ἄποψι πρός τά ἐκεῖ, πρός τό ὅτι ἡ ψυχή πρίν παράσχει ἑαυτήν στό σῶμα, ἀντιλαμβανόταν σαφῶς διά τῆς ἀκοῆς τήν θεία ἁρμονία· συνεπῶς καί ὅταν φθάσει στό σῶμα, ὅσα παρόμοια μέλη ἀκούσει, τά ὁποῖα κατεξοχήν διατηροῦν τό θεῖον ἴχνος τῆς ἁρμονίας, τά ἀσπάζεται καί ἐνθυμεῖται ἐξ αὐτῶν τήν θεία ἁρμονία καί πρός αὐτήν στρέφεται καί ἀποκτᾶ οἰκειότητα, καί μεταλαμβάνει αὐτῆς στόν βαθμό πού μετέχει.

10. Γενικῶς, λοιπόν, κατ' αὐτόν τόν τρόπο θά ἠδύνατο κάποιος νά ἀποδώσει τήν αἰτία τῆς θείας μαντείας· προσάγουμε, ὅμως, καί τούς ἰδιαιτέρους συλλογισμούς περί αὐτῆς, χωρίς νά ὑποστηρίζουμε ὅτι ἡ φύσι ὁδηγεῖ τό καθένα πρός τό οἰκεῖον, διότι δέν εἶναι ἔργο τῆς φύσεως ὁ ἐνθουσιασμός· οὔτε ὅτι ἡ κράσι τοῦ ἀέρος καί τοῦ περιβάλλοντος καθιστᾶ διαφορετική καί τήν κρᾶσι τοῦ σώματος τῶν ἐνθουσιώντων (διότι τά θεϊκά ἔργα τῆς ἐπιπνοίας δέν ἀλλάζουν διά σωματικῶν δυνάμεων ἤ κράσεων)· οὔτε ὅτι ἀναλόγως πρός τά πάθη καί τά συμβαίνοντα ὀνόμασαν καί τήν ἐπίπνοια τοῦ θεοῦ (διότι ἡ δόσι τῶν θεῶν πρός τούς ἀνθρώπους εἶναι ἀπαθής καί ἀνώτερη πάσης γενέσεως καί ἀνήκει στήν οἰκεία ἐνέργεια αὐτῶν).

'Αλλά καθώς ἡ δύναμι τῶν Κορυβάντων εἶναι φρουρητική κατά κάποιον τρόπο καί ἐκτελεστική, τοῦ δέ Σαβαζίου ἔχει ἀναπτύξει μία ἐξοικείωση σέ βακχεῖες καί ἀποκαθάρσεις ψυχῶν καί ἀπελευθερώσεις ἀπό παλαιές ὀργές, ἐξ αἰτίας αὐτῶν καί οἱ ἐπίπνοιές τους εἶναι ἐντελῶς διαφορετικές.

'Εσύ φαίνεται νά νομίζεις ὅτι εἶναι ἄρρενες οἱ κατεχόμενοι ἀπό τήν μητέρα τῶν θεῶν· γι' αὐτό καί τούς ἀποκάλεσες μητρίζοντες. 'Αλλά αὐτό δέν εἶναι ἀληθές· διότι εἶναι γυναῖκες οἱ μητρίζουσες πού πρωτοστατοῦν, ἐνῶ ἀπό τούς ἄνδρες λιγοστοί καί ὅσοι τυχόν εἶναι οἱ πιό μαλθακοί. Καί αὐτός ὁ ἐνθουσιασμός ἔχει δύναμη ζωογοννητική καί ἐκπληρωτική, πρᾶγμα πού τόν διαφοροποιεῖ ἰδιαιτέρως ἀπό κάθε ἄλλη μανία.

Ἔτσι, λοιπόν, καθώς συνεχίζουμε τό θέμα τοῦ παρόντος λόγου καί διακρίνοντας κατά τόν οἰκεῖο τρόπο τίς ἐπίπνοιες τῶν Νυμφῶν ἤ τοῦ Πανός καί τίς ἄλλες διαφορές αὐτῶν συμφώνως πρός τίς δυνάμεις τῶν θεῶν, θά τίς διαχωρίσουμε κατά τίς προσήκουσες αὐτῶν ἰδιότητες καί θά ἐξηγήσουμε γιατί ἐφορμοῦν καί διαβιοῦν στά ὄρη καί γιατί κάποιοι ἀπό αὐτούς ἐμφανίζονται μέ δεσμά καί γιατί λατρεύονται διά θυσιῶν.

Καί ὅλα αὐτά θά τά ἀποδώσουμε στά θεῖα αἴτια καθώς αὐτά ἔχουν ἐντός τους τό καθολικό κῦρος· ἀλλά δέν θά ποῦμε ὅτι κάποιες σωματικές ἤ ψυχικές ὑπερβολές συγκεντρωμένες ἀπαιτοῦν τήν κάθαρση, οὔτε ὅτι οἱ περίοδοι τῶν ἐποχῶν εἶναι οἱ αἰτίες αὐτῶν τῶν παθημάτων, οὔτε θά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἡ πρόσληψι τοῦ ὁμοίου καί ἡ ἀφαίρεσι τοῦ ἀντιθέτου φέρουν κάποια ἴασι σέ μία τέτοια ὑπερβολή· διότι ὅλα τά παρόμοια ἔχουν καταστεῖ σωματοειδῆ καί ἔχουν χωριστεῖ πλήρως ἀπό τήν θεία καί τήν νοερά ζωή.

Ἕκαστο δέ κατά τήν φύσι του συμβαίνει νά τελεῖ καί τίς περί αὐτό λειτουργίες· κατά συνέπειαν, καί τά πνεύματα πού πέμπονται ἀπό τούς θεούς, τά διεγείροντα καί βακχεύοντα τούς ἀνθρώπους ἔχουν ἀποβάλει κάθε ἄλλη ἀνθρώπινη καί φυσική κίνησι καί δέν πρέπει νά ἐξομοιώνεται ὁ τρόπος πού ἐνεργοῦν μέ τίς συνήθεις γνωστές ἐνέργειες, ἀλλά προσήκει νά ἀναγάγονται αὐτές πρός τά καθ' ὁλοκληρίαν διαφοροποιημένα καί πρωτουργά τῶν θεῶν αἴτια.

11. Ἕνα εἶδος θεοφορίας εἶναι αὐτό πού γίνεται κατ' αὐτόν τόν τρόπο.

Ἄλλο εἶδος τῶν χρηστηρίων, περιβόητο καί ἐναργέστατο εἶναι τό ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενο ἔνθεο μαντεῖο, περί τοῦ ὁποίου ἐσύ ἀποφαίνεσαι τά ἑξῆς· ἄλλοι, δηλαδή πίνουν ὕδωρ, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἱερεύς τοῦ Κλαρίου στήν Κολοφῶνα, ἄλλοι κάθονται δίπλα σέ στόμια, ὅπως οἱ χρησμωδοί στούς Δελφούς, ἄλλοι ἀναπνέουν ἀτμούς ἐξ ὑδάτων, ὅπως ἀκριβῶς οἱ προφήτισσες στούς Βραγχίδες.

Αὐτά τά τρία ἐπώνυμα χρηστήρια ἐμνημόνευσες· ὡστόσο δέν εἶναι μόνο αὐτά, ἀλλά ὑπάρχουν πολύ περισσότερα πού παραλείπονται· ἀλλά ἀρκέστηκες σέ αὐτά ἐπειδή προέχουν καί καθώς ὑπέδειξες ἱκανῶς αὐτό τό ὁποῖον ζητοῦσες, περί τοῦ τρόπου, ἐννοῶ, τῆς ἐκ τῶν θεῶν ἐκπεμπομένης στούς ἀνθρώπους μαντείας. Καί ἐμεῖς, λοιπόν, περί αὐτῶν τῶν τριῶν θά κάνουμε λόγο, παραλείποντας τόν λόγο περί τῶν πολλῶν μαντείων.

Ὁμολογεῖται ἀπό ὅλους ὅτι τό μαντεῖο τῆς Κολοφῶνος χρησμοδοτεῖ διά τοῦ ὕδατος. Ὑπάρχει λοιπόν μία πηγή σέ μία ὑπόγεια οἰκία καί ἀπό αὐτήν πίνει ὁ προφήτης ὁρισμένες τακτές νύκτες, ἀφοῦ ἔχουν προηγηθεῖ πολλές τελετουργίες, καί ὅτι ἀφοῦ πιεῖ, χρησμοδοτεῖ, ἀλλά δέν γίνεται ὁρατός πλέον ἀπό τούς παρόντες θεωρούς.

Εἶναι, λοιπόν, ἀπό μόνο του προφανές ὅτι τό ὕδωρ ἐκεῖνο εἶναι μαντικό· ἀλλά πῶς γίνεται δέν δύναται νά τό γνωρίζει κανείς ἄνθρωπος, ὅπως λέγει ἡ παροιμία. Διότι φαίνεται ὅτι διέρχεται μέσω αὐτοῦ κάποιο μαντικό πνεῦμα.

Αὐτό βέβαια δέν εἶναι ἀληθές. Διότι τό θεῖον δέν ὑπάρχει κατά τρόπο τόσο χωριστό καί διηρημένο στά μετέχοντα αὐτοῦ, ἀλλά ὡς νά παρέχει ἀπό ἔξω καί καταυγάζει φῶς στήν πηγή, κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν πληροῖ μαντικῆς δυνάμεως ἀφ' ἑαυτοῦ του· ὅμως δέν προέρχεται ἀπό τόν θεό ἡ καθολική ἐπίπνοια πού παρέχει τό ὕδωρ, ἀλλά αὐτή προκαλεῖ μόνο ἐπιτηδειότητα καί κάθαρση τοῦ αὐγοειδοῦς πνεύματος ἐντός μας, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας καθιστάμεθα δυνατοί νά ἀνθέξουμε τόν θεό.

Ἀλλά εἶναι διαφορετική ἡ παρουσία τοῦ θεοῦ καί προγενέστερη αὐτῆς καί ἀστράπτουσα ἄνωθεν· αὐτή, λοιπόν, δέν ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τούς ἔχοντες ἐπαφή μαζί της διά τῆς οἰκειότητος· ἀλλά παρευρίσκεται εὐθύς καί χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανο τόν προφήτη, καθώς αὐτός δέν ἔχει συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του, οὔτε ἀντιλαμβάνεται αὐτά πού λέγει, οὔτε σέ ποιό μέρος τῆς γῆς εὑρίσκεται.

Συνεπῶς καί μετά τήν χρησμοδοσία μόλις καί μετά δυσκολίας ἐπανακτᾶ τόν ἑαυτό του· καί πρίν πιεῖ τό ὕδωρ δέν τρέφεται μία ὁλόκληρη ἡμέρα καί νύκτα καί ὅταν ἀρχίζει νά εὑρίσκεται σέ κατάστασι ἐνθουσιασμοῦ ἀποσύρεται μόνος του σέ κάποια ἱερά, ἄβατα γιά τό πλῆθος καί διά τῆς ἀποστάσεως καί τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τίς ἀνθρώπινες ὑποθέσεις προετοιμάζει ἄχραντο τόν ἑαυτόν του στήν ὑποδοχή τοῦ θεοῦ.

Καί μέσω αὐτῶν ἔχει τήν ἀκτινοβολοῦσα ἐπίπνοια τοῦ θεοῦ σέ καθαρή ἕδρα τῆς ψυχῆς του καί παρέχει σέ αὐτήν ἀκώλυτη τήν κατοχή καί τήν παρουσία τέλεια καί ἀνεμπόδιστη.

Ἡ δέ προφῆτις στούς Δελφούς, εἴτε δίδει χρησμούς στούς ἀνθρώπους ἀπό ἕνα πνεῦμα λεπτό καί πυρῶδες αναδυόμενο ἀπό κάποιο στόμιο, εἴτε χρησμοδοτεῖ καθημένη ἐντός τοῦ ἀδύτου ἐπί χαλκίνου δίφρου πού ἔχει τρία πόδια (τρίποδα), ἤ καί ἐπί τοῦ τετράποδος δίφρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱερό σύμβολο τοῦ θεοῦ.

Καί μέ ὅλους αὐτούς τούς τρόπους παραδίδει τόν ἑαυτό της στό θεῖο πνεῦμα, καί καταυγάζεται ἀπό τήν ἀκτίνα τοῦ θείου πυρός.

Καί ὅταν τό πῦρ πού ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στομίου πυκνό καί σέ μεγάλη ποσότητα τήν περιβάλλει ἀπό παντοῦ κυκλικῶς, τότε πληροῦται μέσω αὐτοῦ ἀπό θεία λάμψι· ὅταν δέ καθίσει στήν ἕδρα τοῦ θεοῦ, ἔρχεται σέ ἁρμονία μέ τήν σταθερή μαντική δύναμι τοῦ θεοῦ· καί ἐξ αὐτῶν τῶν δύο προπαρασκευαστικῶν ἐνεργειῶν παραδίδεται καθολικά στόν θεό.

Τότε ὁ θεός παρευρίσκεται καταυγάζοντας φῶς ἐπ' αὐτῆς, καθώς εἶναι διαφορετικός καί ἀπό τό πῦρ καί ἀπό τό πνεῦμα καί ἀπό τήν ἰδιαίτερη ἕδρα καί

ἀπό ὅλη τήν περί τόν τόπο φυσική καί ἱερή φαινομένη κατασκευή.

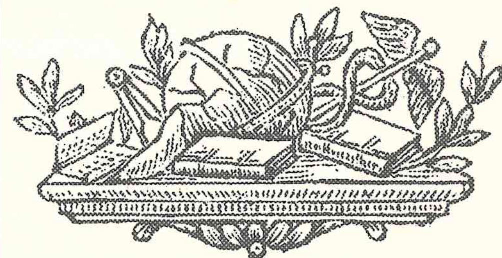
Ἡ γυναίκα δέ πού χρησμοδοτεῖ στούς Βραγχίδες, εἴτε ἔχουσα ράβδο τήν ἀρχικῶς παραδοθεῖσα ἀπό κάποιον θεό, πληροῦται θείας λάμψεως, εἴτε καθημένη ἐπί ἄξονος προλέγει τό μέλλον, εἴτε βυθίζουσα τά πόδια της ἤ ἕνα ὕφασμα στό ὕδωρ ἤ δεχομένη τόν ἀτμό ἀπό τό ὕδωρ ὑποδέχεται τόν θεό· καί ἐξ ὅλων αὐτῶν καταλλήλως προετοιμασμένη πρός τήν ἔξωθεν ὑποδοχή μεταλαμβάνει ἐκείνου.

Τό δηλώνει καί τό πλῆθος τῶν θυσιῶν καί ὁ θεσμός τῆς ὅλης τελετουργίας καί ὅσα ἄλλα πράττονται θεοπρεπῶς πρό τῆς χρησμοδοσίας, ὅπως τά λουτρά τῆς προφήτιδος καί ἡ ἀσιτία τριῶν ὁλοκλήρων ἡμερῶν καί ἡ παραμονή αὐτῆς ἐντός τῶν ἀδύτων ὅπου κατέχεται ἤδη ἀπό τό φῶς καί τέρπεται ἐπί πολύ χρόνο· διότι ὅλα αὐτά δείχνουν πρόσκλησι τοῦ θεοῦ, ὥστε νά παρευρεθεῖ, παρουσία ἔξωθεν καί θαυμαστή ἐπίπνοια· καί πρίν φθάσει στόν συνήθη τόπο καί στό πνεῦμα τῆς πηγῆς πού ἀναδύεται, φανερώνει κάποιον ἄλλον ἀνώτερο, ξεχωριστό ἀπό τόν τόπο θεό, τόν αἴτιον καί τοῦ τόπου καί τῆς ἰδίας τῆς πηγῆς καί ὅλης τῆς μαντικῆς.

12. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι καί ἡ μαντεία τῶν χρηστηρίων συνάδει μέ ὅλες τίς ὑποθέσεις, τίς ὁποῖες ἔχουμε προαναφέρει περί τῆς μαντικῆς. Καθώς ἡ δύναμι αὐτή εἶναι ἀδιαχώριστη ἀπό τήν φύσι τῶν τόπων καί τῶν ὑποκειμένων σέ αὐτήν σωμάτων, ἤ προηγεῖται σέ μία κίνησι προσδιορισμένη κατ' ἀριθμό, δέν δύναται νά γνωρίζει ἀπό πρίν τά πάντα καί παντοῦ κατά τόν ἴδιο τρόπο· ἀλλά ἄν τεθεῖ ἐλεύθερη καί ἀνεξάρτητη ἀπό τούς τόπους καί ἀπό τούς χρόνους πού μετρῶνται μέ ἀριθμούς (ἀφοῦ εἶναι ἀνώτερη ἀπό ὅσα γίνονται στόν χρόνο καί ἀπό ὅσα κατέχονται ἀπό τόπο), εἶναι ἐξ ἴσου παροῦσα σέ ὅσα εὑρίσκονται παντοῦ, καί συνυπάρχει πάντοτε μέ ὅσα φύονται ἐντός τοῦ χρόνου, καί ἔχει συλλάβει τήν ἀλήθεια τῶν πάντων σέ ἕνα, ἐξαιτίας τῆς ξεχωριστῆς της καί ὑπερέχουσας οὐσίας.

Ἄν αὐτά τά ἔχουμε ἀναφέρει ὀρθῶς, ἡ μαντική τῶν θεῶν δύναμη δέν ἔχει περιληφθεῖ κατά μεμερισμένο τρόπο σέ τίποτα, οὔτε σέ τόπο, οὔτε σέ διηρημένο ἀνθρώπινο σῶμα, οὔτε σέ ψυχή πού κατέχεται σέ ἕνα εἶδος μεριστῶν, ἀλλά οὖσα ὁλόκληρη χωριστή καί ἀδιαίρετη παρευρίσκεται παντοῦ σέ αὐτούς πού δύνανται νά μεταλαμβάνουν αὐτῆς, ἀκτινοβολεῖ ἀπό ἔξω καί πληροῖ τά πάντα, καί ἔχει διαπεράσει μέσω ὅλων τῶν στοιχείων.

Ἔχει καταλάβει τήν γῆ, τόν ἀέρα, τό πῦρ καί τό ὕδωρ καί τίποτα δέν ἀφήνει ἄμοιρο αὐτῆς οὔτε ἀπό τά ζῶα, οὔτε ἀπό τά φύσει διοικούμενα· ἀλλά σέ ἄλλα περισσότερο καί σέ ἄλλα λιγότερο δίδει ἀφ' ἑαυτῆς ἕνα μέρος προγνώσεως· ἡ ἴδια, ὅμως, καθώς ὑπάρχει πρίν ἀπό ὅλα, ἔχει καταστεῖ ἱκανή λόγω τῆς χωριστῆς φύσεώς της νά ἐκπληροῖ τά πάντα, στόν βαθμό πού τό καθένα δύναται νά μετέχει τῆς μαντικῆς δυνάμεως.

Πῆγα νά ἐπισκεφθῶ ἕνα ἀγαπημένο μου πρόσωπο, γιά νά τό συγχαρῶ πού ἔγινε μητέρα καί ἔφερε στόν κόσμο μία ζωή, ἕναν ἄνθρωπο. Γεγονός βέβαια, ὄχι σπάνιο.

Ἀντίθετα, πολύ συχνό καί συνηθισμένο, πού σημειώνεται καθημερινά, ἀπό τότε, πού στήν γῆ ἀνεφάνηκε τό γένος τῶν βροτῶν. Γι᾽ αὐτό καί μία γέννα δέν μᾶς προκαλεῖ τήν ἐντύπωσι καί τήν συγκίνησι, πού θά ἔπρεπε.

Ἀλήθεια, σκεφθήκαμε σοβαρά, σέ καμμιά μας διανοητική περισυλλογή, τήν σπουδαιότητα ἑνός τοκετοῦ;

Μία ἐρωτική ἕνωσις δύο ὄντων διαφορετικοῦ φύλου, πού προηγήθηκε, ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν δημιουργία ἑνός παραγώγου καί φέρει στό εἶναι μία ὕπαρξι πού βγαίνει ἀπό τά σπλάχνα τῆς γυναίκας κατ᾽ εἰκόνα καί καθ᾽ ὁμοίωσί τους.

Στοχασθήκαμε ποτέ ὅτι ἀπό ὅλα τά ἐπιτεύγματα, τά διανοητικά, τά πνευματικά, τά καλλιτεχνικά καί τά τεχνικά ἀκόμα, τοῦ ἀνθρώπου, ποιό εἶναι ἐκεῖνο τό σπουδαῖο πού τόν ἀνεβάζει στήν βαθμίδα τοῦ συνεργάτου τῆς ὑπάτης ἐκείνης δυνάμεως, πού στήν φύσι δημιουργεῖ μορφές καί συνειδήσεις;

Ναί, **ἡ πιό ἱερή, ἡ πιό θεία συλλειτουργία καί ἡ μόνη θετική, εἶναι ἡ σύλληψι, ἡ κυοφορία καί ἡ γέννησι μιᾶς ζωῆς ἀπό τόν ἄνθρωπο τῆς γῆς.**

Ναί, ὁ ἄνθρωπος γίνεται καί αὐτός δημιουργός. Φέρει στό εἶναι, κατά τρόπο μυστηριώδη γιά μᾶς ἕναν ὀργανισμό, μία μορφή σάν τήν δική του. Τήν μηχανική λειτουργία τῆς συλλήψεως καί τῆς κυοφορίας κατορθώνουμε ἴσως νά τήν γνωρίζουμε.

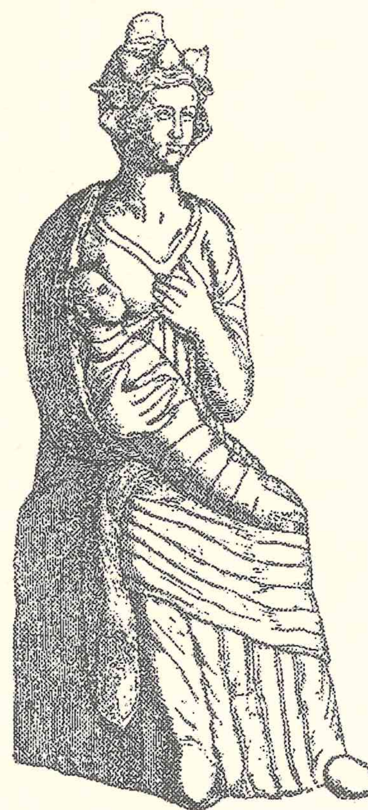
Ἀλλά ποιός κατώρθωσε νά συλλάβει καί νά κατανοήσει τήν διαιωνιστική δύναμι τοῦ μεγάλου αὐτοῦ νόμου τῆς ἀναπαραγωγῆς καί τῆς συνεχίσεως τοῦ εἴδους; Αὐτό βέβαια παρατηρεῖται καί στά ὑπανθρώπινα ὄντα. Γιατί ἡ φύσις εἶναι παντοῦ ἑνιαία καί οἱ νόμοι της εἶναι καθολικοί χωρίς ἐξαίρεση.

Ποιός ὅμως γνώρισε τόν φορέα τοῦ νόμου τούτου; Ἐκφεύγει, δυστυχῶς τῆς γνωστικῆς ἱκανότητος τῶν πολλῶν, χωρίς τοῦτο καθόλου νά ἐμποδίζει τούς πολλούς νά γίνονται ἐργάτες καί ἐκτελεστές τῆς ἱερῆς αὐτῆς μυσταγωγίας τῆς φύσεως.

Ἴσως μιά βαθειά μελέτη τῆς ἁγιωτάτης αὐτῆς τελετουργίας θά μᾶς βοηθοῦσε νά πλησιάζαμε καί στήν περίπτωσι αὐτή τήν ἀλήθεια.

Ἴσως ἡ ἀλήθεια αὐτή μᾶς ἀποκαλύψει ὅτι καί **ὁ ἄνθρωπος φέρει μέσα του κάτι ἀπό τό αἰώνιο, τό ἀνώλεθρο, τό ἀθάνατο, τό συνεχές, τό δημιουργικό, τό θεϊκό, πού τοῦ δίνει τήν δυνατότητα νά διαιωνίζει τήν μορφή του καί νά φέρει στό εἶναι ὁμοιώματά του.**

Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος δέν δίδει τήν ψυχή. Ἡ ψυχή προέρχεται καί συντίθεται ἀπό ἄλλες δυνάμεις καί οὐσίες τῆς φύσεως.

Μητέρα έτοιμη να θηλάσει το μωρό της

Δίδει ὅμως ὁ ἄνθρωπος στήν ψυχή τό μέσον, τό ὄργανο, γιά νά προσαρμοσθεῖ στό γήινο περιβάλλον, γιά νά ἐνεργεῖ, νά ἐκτυλίσσει καί ἐκδηλώνει ὅλες τίς ἱκανότητες πού κρύβει μέσα της σάν ξεχωριστή ἀτομική συνείδησι.

Ὁ ἄνθρωπος παρέχει στήν ψυχή τίς αἰσθήσεις μέ τίς ὁποῖες θά δεχθεῖ τίς παραστάσεις τοῦ περιβάλλοντος, σέ συνεργασία δέ μέ αὐτές θά σχηματίσει τίς ἰδέες, τίς ἔννοιες καί ἔτσι θά ἀποκτήσει τήν γνῶσι.

Μέ τό ὀργανικόν της μέσον ἡ ψυχή θά ἀναπτύξει τίς αἰσθησιακές, τίς γνωστικές καί τίς πνευματικές ἱκανότητες.

Θά παρουσιάσει ἀκόμα τό ἰδιαίτερο γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου, **τόν Λόγο**, μέ τόν ὁποῖον διατυπώνει τίς σκέψεις του καί τά συναισθήματά του.

Θά αἰσθανθεῖ μέσω αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ τίς χαρές καί τίς λύπες πού κατεργάζονται τήν ἀνθρώπινη ἐμπειρία καί πού ὁδηγοῦν στήν γνῶσι τοῦ πραγματικοῦ.

Τέλος, **θά τελέσει δι᾽ αὐτοῦ τόν μεγάλο νόμο τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἡμερώνει, ἐξευγενίζει καί λυτρώνει τήν ψυχή, ὅταν τοῦτος τελεῖται ἐνσυνείδητα καί δέν σταματᾶ μόνο στόν κορεσμό τῶν κατωτέρων ὁρμῶν.**

Ἐάν ἐμβαθύνουμε στήν μελέτη **τοῦ νόμου τῆς διαιωνίσεως** τοῦ εἴδους, θά ἀνακαλύψουμε ὅτι δίπλα του παρεδρεύουν καί ἄλλοι φυσικοί νόμοι, λ.χ. **ὁ νόμος τῆς μητρότητος**, πού σέ συνάρτησι μέ αὐτόν ἐκδηλώνεται **ὁ νόμος τῆς ἀλληλεγγύης**.

Καί νά, ὅταν κυοφορεῖται καί διαπλάσσεται μέσα στά σπλάχνα τῆς

Εἰς αὐτήν τήν ἀγγειογραφία (ἐρυθρόμορφος στάμνος εἰς Βρετ. Μουσεῖον) τριάς Ἐρώτων χαρακτηριζομένη ὡς Ἔρως, Ἵμερος, Πόθος, εἰκονίζεται φέρουσα ἀντικείμενα-σύμβολα τῆς ἱεροπρακτικῆς τελέσεως, πρόκειται προφανῶς περί τελεστικῶν θεῶν.

μητέρας τό ἔμβρυο, τοῦτο συντηρεῖται μέ τήν ἀναπνοή καί τό αἷμα τῆς μητέρας, ἡ ὁποία μετά τόν τοκετό, τό γαλουχεῖ καί τό ἀνατρέφει, μέχρις ὅτου δυνηθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἤ καί τά κατώτερα αὐτοῦ ὄντα νά εὑρίσκουν μόνα τους τά μέσα καί τόν τρόπο τῆς συντηρήσεώς τους.

Ἄλλος νόμος πού καλλιεργεῖται καί ἐκδηλώνεται εἶναι **ὁ νόμος τῆς ἀγάπης** πού, ὑπό τό κάλυμμα τῆς στοργῆς, ἐμφανίζεται καί ἀναπτύσσεται ἀκόμη καί στά ἀγριώτερα θηρία.

Ἔτσι, ἡ φύσι μέ τήν νομοτέλεια καί μέ τήν σοφία της, πού ἔχει στούς σκοπούς της, καλλιεργεῖ μεθοδικά καί μέ ὑπομονή, μέ τό ἐνστικτῶδες αἴσθημα τῆς στοργῆς τόν μεγάλο νόμο τῆς ἀγάπης.

Ἐτοῦτος κάποια στιγμή θά κάνει νά σπάσουν τά στενά ὅρια τοῦ φίλτρου πρός τό παιδί ἤ πρός τά συγγενικά πρόσωπα γιά νά ἁπλωθεῖ χωρίς ὅρια καί διάκρισι στά ἀπέραντα πεδία ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τί λέγω... Θά τραβήξει καί πιό πέρα ἀπό αὐτήν. Θά ἐπεκτείνει αὐτήν τήν εὐλογία σέ κάθε πνοή ὑπανθρώπινη καί ὑπερανθρώπινη, σέ κάθε μορφή, στό σύνολο τῶν ὄντων, στό πᾶν.

Τότε πιά θά φθάσει ὁ ἄνθρωπος στό σημεῖο πού τόν προορίζει ἡ νομοτέλεια τῆς ἁγίας μας Μάνας, θά μπεῖ στόν κύκλο τῆς παγκόσμιας ἁρμονίας γιά νά λυτρωθεῖ καί γίνει **ὄλβιος καί μάκαρ.**

Αὐτές οἱ σκέψεις ἀναπηδοῦσαν καί στροβιλίζονταν στό μυαλό μου, ὅσο

παρατηροῦσα, μέ στοργή καί μέ κάποιο σεβασμό πηγαῖο, τήν νεαρά μητέρα-λεχώ.

Στήν φαντασία μου πέρασε σάν κινηματογραφική ταινία ἡ ἱερουργία πού τέλεσε ἀσυνείδητα, βέβαια, ἡ γυναίκα αὐτή πάνω στόν βωμό τῶν θεμελιωτικῶν καί αἰωνίων νόμων τῆς φύσεως, δηλαδή στούς νόμους τοῦ Ἔρωτος, τῆς ἀναπαραγωγῆς, τῆς Διαιωνίσεως, τῆς στοργῆς καί τῆς ἁρμονίας.

Καί σκεπτόμουν **πόσο διαφορετική θά ἦταν ἡ κατάστασι ἡ ὀργανική καί ἡ ἠθική τῶν ἀνθρώπων ἐάν ἡ κοινωνία ἐφρόντιζε, ἡ μητέρα καί ὁ σύνευνός της νά εἶχαν πλήρη συνείδησι τοῦ ὑψίστου ρόλου, πού παίζουν στήν ἱερή αὐτή τελετουργία σάν συνεργάτες στό μεγάλο ἔργο τῆς φύσεως!**

Σέ τί ὕψος ἐκτιμήσεως ἔπρεπε νά ἀνεβάζει ἡ κοινωνία τήν γυναῖκα πού γίνεται μητέρα!

Στό βιβλίο πού διάβαζα τίς προάλλες «*Ὁ ἰδιωτικός βίος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων*» ἀναφέρεται ὅτι ὅταν μία ἔγκυος περνοῦσε ἀπό τήν ἀγορά, οἱ ἄνδρες ἐγείρονто καί τήν χαιρετοῦσαν μέ σεβασμό, ἔστω καί ἐάν ἦταν ἄγνωστη ἤ ὁποιασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως.

Ἐάν ἐπισκοπήσουμε, ὅμως τί σχετικό συμβαίνει στήν σημερινή μας κοινωνία, θά διαπιστώσουμε μίαν ἀντίρροπη κατάστασι, πού γεννᾶ θλιβερές σκέψεις.

Ἐκεῖ ὅλοι οἱ νόμοι πού παραπάνω ἀναφέραμε, βεβηλώνονται καί περιφρονοῦνται.

Ὁ ἔρως ἔχει ἀντικατασταθεῖ μόνον ἀπό τίς ἡδονιστικές ἐπιδιώξεις, τίς ὁποῖες σύρουν καί περιφέρουν στούς δρόμους μέ ἀναισχυντία, μέ θράσος καί χωρίς ντροπή οἱ σύγχρονοι πολιτισμένοι νέοι.

Ἡ μητρότητα ἐξουδετερώνεται ἀπό τήν ἠθελημένη στειρότητα γιά λόγους σκοπιμότητος, πού τήν ὑπαγορεύουν οἱ ἄθλιες συνθῆκες, οἱ κοινωνικές καί οἱ οἰκονομικές, τίς ὁποῖες ἐν τούτοις ἐμεῖς τίς δημιουργοῦμε καί ἐμεῖς τίς ἀνεχόμαστε.

Ὁ θεῖος νόμος τῆς διαιωνίσεως τοῦ

Παιδική αἰώρα

εἴδους καταπολεμεῖται ἀπό τήν ἀγαμία, τήν τροφό τῆς νευρασθένειας καί τῶν βασανιστικῶν ψυχοπαθολογικῶν νοσημάτων, πού ὄχι σπάνια οδηγοῦν σέ διανοητικές παρακρούσεις.

Ἀλλά ἡ πιό θλιβερή ἐκδήλωσι τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, πού ἐν τούτοις ἀναγνωρίζεται σάν θεσμός ὅσιος, εἶναι ἡ ἀδιανόητη θεωρία τοῦ δήθεν μοναχικοῦ βίου, ὁ ὁποῖος προβάλλεται σάν ἀνάγκη ἑνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ θεοῦ!

Ἀλλά ἐγώ φρονῶ ὅτι ὅσοι τόν ἀκολουθοῦν δέν πιστεύουν στόν θεό πού δημιούργησε τήν φύσι, τήν ζωή καί τούς νόμους της. Γιατί δέν θά ἤρχοντο αὐτοί νά παραβαίνουν ἤ νά καταπατοῦν τούς νόμους τῆς ζωῆς, πού αὐτός ὁ θεός ἐχάραξε.

Ἐρωτῶ ὅμως, εἶναι δυνατόν αὐτοί οἱ μηδαμινοί νά γίνουν ὑπέρτεροι τῆς φύσεως καί τοῦ θεοῦ; Οἱ μεγάλοι αὐτοί ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ θεοῦ, ἄς μή λησμονοῦν ὅτι ὁ ἀμείλικτος νόμος τοῦ αἰτίου καί τοῦ αἰτιατοῦ θά ἐπιβάλει μία ἡμέρα σέ ὅλους τούς περιφρονητές τῆς ζωῆς τίς ἀναγκαῖες κυρώσεις. Ὄχι, βέβαια, ἀπό ἐκδίκησι. Ἀλλά ἀπό στοργή, γιά νά τούς διδάξει νά πορεύονται κατά φύσιν. Γιά νά μάθουν νά ἀκολουθοῦν καί νά σέβονται καί ὄχι νά παραβαίνουν τούς αἰωνίους νόμους της.

Πολύ φοβοῦμαι ὅτι αὐτοί οἱ ἐκτροχιασμένοι, ἀντί νά σώσουν τήν ψυχή τους, ὅπως ἰσχυρίζονται, χάνουν τά λογικά τους, καταστρέφουν τήν ὑγεία τους καί ἀκολουθοῦν ἔκτροπο καί ἀφύσικο βίο καί μιά μέρα ἀσφαλῶς θά χάσουν καί αὐτή τήν ψυχή τους.

Αὐτές οἱ ἀντιφυσικές πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ὑπαγορεύονται ἀπό ἐμπνεύσεις τοῦ σκότους καί τῆς ἀρνήσεως, πού μάχονται τήν ἰσορροπία, τήν πρόοδο, τίς χαρές τῆς ζωῆς πού λυτρώνουν τόν ἄνθρωπο ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ τήν ἀρετή, δηλαδή ὅταν προσαρμόζεται καί ἀκολουθεῖ τούς νόμους τῆς θείας Δημιουργίας.

Ὅλες αὐτές οἱ σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τό μυαλό μου, ὅσο κοίταζα τήν ὑπερήφανη μητέρα-λεχώ.

Τέλος, ἀφοῦ τήν συνεχάρηκα καί τῆς εὐχήθηκα τρυφερά, ξεσκέπασα τόν κάλαθο, πού εἶχε τοποθετήσει προσωρινά τόν καρπό τῆς κοιλίας της καί ἀντίκρυσα ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

Τότε ἄφησα τό συναισθηματικό μου νά ξεχειλίσει καί τοῦ μίλησα ἔτσι:

«Καλῶς ἦλθες κοντά μας μικρέ καί νέε ἀδελφέ μου ἄνθρωπε. Σέ περιβάλλω μέ ὅλη μου τήν στοργή.

Σοῦ εὔχομαι νά πληρώσεις χωρίς ἐμπόδια καί δυσκολίες τόν προορισμό πού ἡ Μοῖρα σοῦ ἔχει χαράξει. Ἀλλά μάθε ἕνα μεγάλο μυστικό.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τήν γνῶσι καί μέ τήν ἰσχυρή του θέλησι μπορεῖ ἐδῶ κάτω στήν γῆ νά ἀλλάξει τό εἱμαρμένο του.

Γιά τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος τό ὑφαίνει στίς διάφορες διαβιώσεις του μέ τήν δική του δρᾶσι.

Σοῦ εὔχομαι σταθερή ὑγεία, σοῦ εὔχομαι ἡ χαρά νά εἶναι παντοτινή σύντροφος τῆς ζωῆς σου.

Τώρα ἄκου καί μερικές συμβουλές ἑνός ἀσπρομάλλη:

Ἡ καλοσύνη, ἡ φρόνησι καί ἡ σωφροσύνη, ἡ ἀξιοπρέπεια καί ἡ ἀνδροπρέπεια νά συνοδεύουν πάντα τούς διαλογισμούς σου, τούς λόγους σου καί τίς πράξεις του.

Ποτέ ἡ ὀργή, ὁ θυμός, ἡ λύπη, τό πάθος νά μή ταράσσουν τήν γαλήνη τῆς ψυχῆς σου. Τήρησε πάντα τήν σκέψι σου ἤρεμη καί διαυγῆ.

Κράτησε τό φρόνημά σου σέ κάθε στιγμή ἀγέρωχο ὑψηλό. Ἡ ἐλπίδα, ἡ αἰσιοδοξία καί τό θάρρος νά σέ στηρίζουν στίς πιό δύσκολες στιγμές τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς σου.

Ἡ ψύχραιμη σκέψι καί ἡ θαρραλέα ἀποφασιστικότητα ἐξουδετερώνουν τήν φθοροποιό δύναμι τῆς ἀμφιβολίας καί τοῦ δισταγμοῦ.

Ἔσο πάντοτε ἄψογος καί ἄφοβος γιά νά πράττεις πάντοτε τό πρέπον. Ἡ αὐτοκυριαρχία νά εἶναι τό ἀδιάλειπτο μέλημά σου.

Ὅταν ὅλα τοῦτα τά ἐπιτύχεις, θά εἶσαι ὁ νικητής τῆς ζωῆς...

Καί τώρα νά' χουμε καλό ρώτημα, φίλη ψυχή δέν μᾶς λές ἀπό ποῦ μᾶς ἔρχεσαι;».

Τό βρέφος κουνοῦσε χέρια, πόδια καί ἔβγαζε ἄναρθρες κραυγές. Σέ μία στιγμή τέντωσε τά δάκτυλά του καί μέ τίς δυό παλάμες διέγραψε τήν γνωστή ἑλληνική χειρονομία, πού ἐκφράζει τήν περιφρόνησι, τόν οἶκτο, καί τήν ἔστρεψε πρός τό πρόσωπό μου... Γέλασα μέ τήν καρδιά μου, ἀλλά ταυτόχρονα σκέφτηκα, ἄραγε ἡ κίνηση αὐτή εἶναι τυχαία ἤ ἔχει κάποια σκοπιμότητα;

Βάλθηκα τότε νά ἑρμηνεύσω τήν συμβολική ἐκείνη χειρονομία. Δέν ξέρω ἐάν συνέλαβα τό νόημά της. Ἀλλά φαντάζομαι πώς τό νεογέννητο βρέφος θά ἤθελε μέ τήν χειρονομία του νά μοῦ πεῖ περίπου τά ἑξῆς:

«Νά! Χαζέ θνητέ: Μέ ἐρωτᾶς ἀπό ποῦ ἔρχομαι. Δέν ρωτᾶς καλύτερα τήν ἀφεντιά σου ἀπό ποῦ ἦλθες; Ὅ,τι θά σοῦ ἀπαντήσει αὐτή, αὐτό θά εἶναι καί ἡ δική μου ἀπάντησι. Εἴμεθα τό ἴδιο πρᾶγμα. Στρατοκόποι τῆς ζωῆς καί οἱ δυό μας. Ἀγνοοῦμε ἀπό ποῦ ἐρχόμαστε καί ποῦ πάμε.

Ἐσύ τράβηξες ἕως ἐδῶ τόν δρόμο τῆς ζωῆς σου. Θά τραβήξω κι ἐγώ τόν δικό μου. Δέν ἐνθυμοῦμαι ἀπό ποῦ ἔρχομαι οὔτε ξέρω ποῦ θά πάω.

Ἡ φύσι πού εἶναι ἡ πιό στοργική τροφός μας καί ἡ πιό σοφή παιδαγωγός μας, ἀφοῦ ἔτσι τά ἔχει κανονίσει, ἔτσι καί πρέπει νά γίνονται. Ἄς κοιτάξουμε κι οἱ δυό μας τό διάβα αὐτό ἀπό τήν γῆ νά εἶναι ἀποδοτικό σέ καλοσύνη καί σέ γνῶσι...».

Τό μάθημα πού ἔπαιρνα μέ συνέφερνε καί μέ προσγείωνε στήν πραγματικότητα. Ἄρχισα τότε νά στίβω τό μυαλό μου γιά νά βρῶ μία ἐξήγησι καί νά δώσω μόνος μου στόν ἑαυτό μου τήν ἀπάντησι πού περίμενα ἀπό τό νεοφερμένο βρέφος.

Κατέφυγα τότε στήν βιβλιοθήκη τῆς μνήμης μου. Κατέβασα τά κατάστιχα, στά ὁποῖα ἔχω καταχωρίσει σέ διάφορα κεφάλαια, τήν ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως ἐμπειρία καί γνῶσι μου, καθώς καί τήν συμπεπυκνωμένη γνῶσι τῶν αἰώνων πού ἐγνώρισα ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Στό τριπλό ἐρώτημα: Τί εἶμαι; Πόθεν ἔρχομαι; Ποῦ πηγαίνω; ἔχω σημειώσει τά ἑξῆς:

Τί εἶμαι;

Ἀπάντησις: Μία ὕπαρξι πού αἰσθάνομαι καί συναισθάνομαι, σκέπτομαι, κινοῦμαι καί ἐνεργῶ κατά βούλησι. Εἶμαι μία ξεχωριστή συνείδησι πού ἔχω τό αἴσθημα τῆς διαφοροποιήσεως ἀπό τό περιβάλλον.

Ἀντλῶ ἀπό τά μέσα τῆς συντηρήσεώς μου ἀπό τόν γύρω μου κόσμο

Οἱ Ὧρες

καί προσπαθῶ μέ τίς αἰσθήσεις μου, μέ τήν σκέψη μου καί μέ τίς ψυχικές μου δυνάμεις νά γνωρίσω τήν πραγματικότητα πού μέ τριγυρίζει, δηλαδή νά συλλάβω τήν Ἀλήθεια καί νά ἀποφεύγω τήν πλάνη.

Στά ἐρωτήματα: Πόθεν ἔρχομαι; Ποῦ πηγαίνω; σημειώνω μέ κόκκινο μελάνι:

Ὠκεανός ἀγνοίας. Ὅρα κεφάλαιον: *ἀλλότριες γνώσεις καί ἀπόψεις.* Γύρισα μερικές σελίδες καί ἔφθασα στά κεφάλαια: *Διάφορες κοσμοθεωρίες-θρησκεῖες-Πνευματισμός-Ἀποκρυφισμός-Θεοσοφία-Φιλόσοφοι-Μυστήρια.*

Ἐάν θά σᾶς ἀνέφερα τίς σημειώσεις πού ἔχω κρατήσει γιά καθένα ἀπό τά ἀνωτέρω σάν κατά μέρος γνώσεις, θά χρειαζόμαστε τόμους πολλούς καί θά σᾶς κούραζα.

Στίς πρῶτες ἕξι ξεχωριστές κατηγορίες, θεωρίες καί δοξασίες κυριαρχεῖ ὡς ἐπί τό πολύ τό δόγμα πού πάντα θέλει νά ἐπιβάλει τίς σκέψεις του σάν ἀλάθητες. Τοῦτο οὐδέποτε μέ ἱκανοποίησε καί γι' αὐτό τό ἀντιπαρέρχομαι.

Δέν ἔχω τίς ὑπερφυσικές ἐκεῖνες ἱκανότητες τοῦ ὁραματιστοῦ ἤ τοῦ πεφωτισμένου γιά νά διακρίνω τό ποσοστό τῆς ἀληθείας ἤ τῆς πλάνης πού περιέχουν οἱ δογματικές ἀπόψεις. Θά σταματήσω στά κεφάλαια: Φιλόσοφοι-Μυστήρια.

Διαλέγω τούς φιλοσόφους πού προτιμῶ, γιατί οἱ θεωρίες τους μέ ἱκανοποιοῦν: **Ὀρφεύς-Πυθαγόρας-Πλάτων-Ἐμπεδοκλῆς.**

Ὅλοι αὐτοί ὄχι μόνον παραδέχονται τήν ψυχή σάν ξεχωριστή συνειδητή ὀντότητα, ἀλλά φθάνουν νά προσδιορίζουν τήν προέλευσί της καί τήν σύνθεσί της, εἴτε ἀλληγορικά εἴτε φανερά.

Αὐτοί οἱ κολοσσοί τοῦ πνεύματος ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ψυχή προέρχεται καί συντίθεται ἀπό τό αὐτόν καί τό ἕτερον, ἀπό τήν συνεχῆ καί τήν μεριζομένη οὐσία, οἱ ὁποῖες συνθέτουν τήν ὅλη φύσι.

Τίς συνειδητές της ἱκανότητες τίς ἀναπτύσσει μέ ἀλλεπάλληλες ἐνσωματώσεις σέ διαφόρους ὀργανισμούς τῆς ὀντολογικῆς κλίμακος, γιά νά φθάσει μέχρι τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς.

Σ' αὐτήν ἐξελίσσεται καί μεγεθύνεται. Μ' αὐτήν ἀποκτᾶ γνώσεις καί θέλησι πού τήν βοηθοῦν νά γνωρίσει τήν ἀλήθεια καί ἔτσι νά συνεχίσει τήν τελειοποίησί της σέ ἄλλους κόσμους πέρα ἀπό τήν γῆ.

Ἀλλά γιά νά φθάσει σέ αὐτό τό σημεῖο τῆς ἐντελείας, θά χρειασθεῖ ἡ ψυχή νά γυρίσει πολλές φορές στόν τροχό τῶν γεννήσεων καί τῶν θανάτων.

Ἀπό ποῦ ὅμως ἔρχεται καί ποῦ πάει ὁ ἄνθρωπος;

Σ' αὐτό ἴσως μᾶς βοηθήσουν νά καταλάβουμε κάπως τά ὅσα παρακάτω θά σᾶς ἀναφέρω. Καί ἄς ἀρχίσουμε ἀπό μερικά ἀποφθέγματα ἤ ἀξιώματα τῶν ἀρχαίων μυσταγωγημένων σοφῶν.

Σκοπός τῆς φύσεως, λέγουν, **εἶναι ἡ δημιουργία συνειδήσεων, τῶν δέ συνειδήσεων σκοπός ἡ ἀποθέωσι.**

Τουτέστιν ἡ αἰωνία γαλήνη καί ἡ αἰσθητική ἀντίληψι ὅλων τῶν αἰτίων τῶν φαινομένων τῆς φύσεως.

Ὁ τάφος ἐπαναφέρει ἐμᾶς πρός τό λίκνον. Ἀλλά καί ἀπό τούτου καί ἀπό ἐκείνου ὑψοῦνται *φωναί λαλοῦσαι εἰς ἡμᾶς περί ἀθανασίας*, δηλαδή περί συνεχίσεως τῆς ζωῆς ὑπό διαφόρους μορφές.

Τό κῦρος καί ἡ αὐθεντία τῶν σοφῶν πού ἐμνημόνευσα, πρέπει νομίζω τουλάχιστον νά μᾶς κάνουν νά προσέξουμε καί νά μελετήσουμε τίς ἀπόψεις τους.

Δέν ἀξιῶ πίστι σέ ὅσα ἐκεῖνοι πίστευαν. Ἀλλά καί δέν νομίζω ὅτι μερικοί ἀπό τούς συγχρόνους ἐπιστήμονες μποροῦν νά διακηρύσσουν μέ τόσο στόμφο ὅτι ὁ νόμος τῶν ἐνσαρκώσεων εἶναι μία θεωρητική ἀρλούμπα. Ἔτσι, οἱ ἐπιστήμονες αὐτῆς τῆς ὁλκῆς γίνονται μισαλλόδοξοι καί δογματικοί.

Ἐάν μελετήσουμε σοβαρά τήν θεωρία τῶν ἐνσαρκώσεων καί τήν κατανοήσουμε, θά εἴμαστε σέ θέση νά ἐξηγήσουμε πολλά ἀπό τά αἰνίγματα τῆς ζωῆς, πού διαφορετικά θά μένουν γιά ἐμᾶς ἄλυτα.

Ἐάν τίς ἀπόψεις τῶν φιλοσόφων, πού ἀνέφερα, συναρτήσουμε μέ ὅσα ἀπό ἀκριτομύθειες ἤ ἀπό ψιθύρους, πού διεσώθησαν, σάν προερχόμενα ἀπό τίς μυστηριακές ὀργανώσεις τῆς ἀρχαιότητος, θά μπορέσουμε ἴσως νά σχηματίσουμε μία ἰδέα γιά τό ποῦ μεταβαίνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πεθαίνει.

Ἀπ' ἔξω ἀπό τήν Λειβαδιά λειτουργοῦσε ἀπό τήν ἀρχαιότητα τό περίφημο Τροφώνειο μαντεῖο. Ἐάν πήγαινε ἐκεῖ ὁποιοσδήποτε κοινός ἄνθρωπος νά ζητήσει μαντεία καί νά γνωρίσει τήν μέλλουσα ζωή του, ὅταν ἀπό ἐκεῖ ἔβγαινε, ἔχανε γιά πάντα τό γέλιο του. Καί τοῦτο γιατί σέ εἰκόνες ζωντανές, ἔβλεπε ποιά θά εἶναι ἡ μεταθανάτια κατάστασί του. Πολλοί ἄλλαζαν τρόπο ζωῆς καί ζητοῦσαν νά γίνουν πιό ἠθικοί, πιό σοφοί.

Στήν ἴδια περιοχή ἀναβλύζουν δύο πηγές. Ἀπό τήν μία τρέχει **τό νερό τῆς λήθης.** Ἀπό αὐτό ἔπιναν οἱ ἀτελεῖς ψυχές καί γι' αὐτό δέν θυμοῦνται τίποτα ὅταν ἔρχονται στήν γῆ, οὔτε ὅταν φεύγουν γιά τό ὑπερπέραν. Ἀπό τήν ἄλλη πηγή ἔπιναν **τό νερό τῆς μνημοσύνης** οἱ τέλειες καί κεκαθαρμέ-

νες ψυχές. Αὐτές θυμοῦνταν ὅλα τά γεγονότα τῶν διαφόρων διαβιώσεών τους καί δέν ἐπανέρχονταν πλέον στήν γῆ, ἀλλά κατοικοῦσαν πιά στίς αἰθερικές χῶρες τοῦ οὐρανοῦ. Βέβαια, αὐτά ἔχουν μία βαθειά ἀλληγορική σημασία, πού ἐμεῖς οἱ ἀμύητοι δέν μποροῦμε νά τήν καταλάβουμε.

Τώρα ἄς δοῦμε τί μᾶς διέσωσαν μερικοί ἀπό τούς μεμυημένους σχετικά μέ τό ἔργο καί τούς σκοπούς τῶν μυστηρίων

Ὁ Πίνδαρος λ.χ, λέγει τά ἑξῆς: «*Μανθάνειν ἐν μέν τῷ οὐρανῷ τό ὁρᾶν, ἐν δέ τῇ Γῇ τό ἀναμιμνήσκεσθαι. Μακάριος ὁ διά τῶν μυστηρίων διελθών, οὗτος γιγνώσκει τήν ἀρχήν καί τόν σκοπόν τῆς ζωῆς*».

Ἀλλά τί ἦσαν αὐτά τά μυστήρια; Κατά τήν γνώμη μερικῶν συγγραφέων, ***Μυστήρια ἦσαν ἱερατικές θεσμοθεσίες, τίς ὁποῖες ὀργάνωσαν ἡρωικές ἁγνές καί σοφές ὑπάρξεις.***

Μή ἀρκούμενες στήν ἀνθρωπίνη ἐμπειρία τους, γιά νά ἑρμηνεύσουν τά αἰνίγματα καί τά φαινόμενα τῆς καθόλου ζωῆς, ὁδηγήθηκαν νά ἐρευνήσουν καί νά πεισθοῦν, ὅτι πέραν ἀπό τόν ἄνθρωπο ὑπάρχουν καί δροῦν τελειότερα ὄντα, πιό ἀγαθά, πιό σοφά καί πιό ἰσχυρά ἀπό τόν ἄνθρωπο.

Τότε, μέ εἰλικρίνεια καί θάρρος ἀποτάθηκαν σέ αὐτά τά ὑπέρτερά τους ὄντα καί ζήτησαν τήν συνδρομή τους γιά νά γνωρίσουν καί τοῦτοι τήν μείζονα Ἀλήθεια καί νά μάθουν τόν τρόπο καί τά μέσα γιά νά ἔλθουν στήν κατάστασι τῶν πρώτων.

Ὁ οὐρανός δέν ἐκώφευσε. Ἀπάντησε καί δέχθηκε νά τούς ἀποκαλύψει τά ὅσα ζητοῦσαν. Ἀλλά τούς ἔθεσαν ὅρους. Ἔτσι, ἔκλεισαν μαζί τους μία ἱερή συμφωνία. Νά τούς φανερώσουν μία ὁλοκληρωμένη κοσμοθεωρία, τήν ὁποία ὅμως κατόπιν ὅρκου νά μεταδίδουν μόνο σέ ἁγνούς καί καλῆς θελήσεως ἀνθρώπους. Ἔπρεπε ὅμως καί τούτους νά ὑποβάλουν σέ φρικτούς ὅρκους ὅτι θά τηρήσουν σιγή σχετικά μέ ὅσα θά ἄκουγαν ἤ θά ἔβλεπαν στίς ὀργανώσεις αὐτές. Ἔτσι, ὅλοι οἱ μυηθέντες σεβάστηκαν καί τήρησαν τούς ὅρκους τους. Δέν ἀποκάλυψαν τίποτα, γιά τοῦτο τίποτα τό θετικό δέν ἔφθασε ἕως ἐμᾶς.

Κατ᾽ ἀνάγκην, λοιπόν, γινόταν αὐστηρή ἐπιλογή τῶν εἰσερχομένων, γιατί ἀπέβλεπαν σέ ἕναν ὀλιγάριθμο καί ἐκλεκτικό κύκλο ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐμυοῦντο στίς φυσικές καί στίς πνευματικές ἀλήθειες.

Ἐκεῖ, φαίνεται, ὅπως λέγει ὁ Πίνδαρος, μάθαιναν τήν ἀρχή καί τό τέλος τῆς ζωῆς, δηλαδή γνώριζαν τούς δύο πόλους μεταξύ τῶν ὁποίων περιστρέφεται ἡ ἀπληστία τοῦ εἰδέναι κάθε σοβαροῦ ἐρευνητοῦ.

Μ᾽ αὐτόν τόν τρόπο, ἱκανοποιεῖτο ἡ δίψα τῆς μαθήσεως καί γιγαντωνόταν ἡ σκέψι καί τό φρόνημα ἐκείνων πού φοιτοῦσαν στά ἄντρα ἐκεῖνα τῆς ἀρχαίας σοφίας. Σ᾽ αὐτές τίς γήινες ἀλλά ταυτόχρονα καί οὐράνιες ὀργανώσεις οἱ εἰσερχόμενοι εὕρισκαν ψυχική ἀνακούφισι καί γαλήνη.

Ἀπό ἐκεῖ πέρασαν οἱ περισσότεροι σοφοί τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ ποιητές, οἱ τραγωδοί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ καλλιτέχνες, οἱ νομοθέτες καί οἱ πολιτικοί ἄνδρες. Ὅλοι αὐτοί δέ, κατεργάστηκαν καί τεχνούργησαν τόν Ἑλληνικό πολιτισμό, πού ἔχει σαν βάθρα αἰώνια καί ἀκατάλυτα τήν Φιλοσοφία καί τήν Τέχνη.

Τά κατάλοιπά τους καί τά ἀνεκτίμητα ἐρείπιά τους συγκινοῦν τίς εὐαίσθητες ἰδιοσυγκρασίες καί διατηροῦν μία πνευματική ἀνταύγεια, πού φωτίζει ἀκόμη καί σήμερα, σάν τόν ἥλιο τῆς χώρας μας, τήν σκέψη ὅλων ἐκείνων πού ζητοῦν κάτι τό ἀνώτερο, τό εὐγενικό, τό ἀληθινό.

Ἡ ἀνθρωπότητα, μαζί μέ τήν σιγή τῶν μυστηρίων ἀπώλεσε καί τήν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ καταστροφή τῶν μυστηρίων γκρέμισε καί τήν κλίμακα, πού ὁδηγοῦσε τίς ἀνθρώπινες ψυχές στά δώματα τῶν ἀθανάτων. Αὐτό εἶναι ἡ μεγαλύτερη κατάρα γιά τούς ἀνθρώπους πού θέλουν νά στρέψουν τό βλέμμα τους πρός τά ἄνω, πρός τά ὑψηλά καί νά ἀποφύγουν τίς περιπτύξεις τοῦ Ἅδου.

Ἆραγε, δέν διατηρήθηκε καμία ἀκτίδα ἀπό τήν ἀρχαία ἐκείνη μυστηριακή λάμψη;

Ἐξ ὅσων γνωρίζω, λειτουργοῦν ἀκόμη καί σήμερα μερικές μυστηριακές ὀργανώσεις.

Τό χῶμα ὅμως πού πατοῦμε ἔχει εὐλογηθεῖ ἰδιαίτερα ἀπό τόν οὐρανό. Ἐδῶ ἔδρασαν πολυάριθμα καί ἄρτια μυστήρια, μέσα στά ὁποῖα ἐπέτυχαν τόν ψυχικό τους λυτρωμό πολλές ἀνθρώπινες ψυχές. Τώρα ὅμως μόνον συντρίμμια, ἐρείπια καί νεκρική σιγή συναντοῦμε ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἡ φωνή τῶν μυστῶν διεβίβαζε στούς θνητούς τά ρήματα τῶν θεῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Ὀλύμπου.

Ὅταν ἐπισκέπτομαι τόν Παρθενῶνα, τήν Ἐλευσῖνα, τήν Ὀλυμπία καί τούς Δελφούς, στίς διανοητικές μου περισυλλογές προσπαθῶ νά ἀντιληφθῶ μήπως πετάξει καμμιά σπίθα ἀπό τό μέρος, πού ἄλλοτε ἔκαιγε τό πῦρ τῆς Ἱερᾶς Ἑστίας.

Προσπαθῶ νά συλλάβω κανένα ψίθυρο, σάν ἀντίλαλο κάποιας μύστιδος φωνῆς. Ἀντί αὐτῶν, δυστυχῶς, τά αὐτιά μου συλλαμβάνουν νά ἐπαναλαμβάνεται σάν μακρινή ἠχώ τό θλιβερό ἐκεῖνο μήνυμα πού ἄκουσε καί ὁ μεγάλος νοσταλγός τῆς ἀρχαίας πνευματικῆς δόξας, ὁ τελευταῖος Ἕλληνας, ὁ αὐτοκράτορας Ἰουλιανός.

Τό ἀπογοητευτικό μήνυμα εἶναι τό ἴδιο: «*εἴπατε τῷ...Βασιλεῖ χαμαί πέσε δαίδαλος αὐλά, οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγάν λαλέουσαν, ἀπέσβετο καί λάλον ὕδωρ*».

Τί κρίμα! Ποιᾶς παρηγοριᾶς καί ποιᾶς ἐλπίδος στερήθηκεν ὁ ἄνθρωπος! Τί σπουδαῖες πηγές γνώσεως καί πνευματικές ἐνισχύσεις ἀπώλεσε ὁ ἁγνός ἐρευνητής. Ἐάν πράγματι μάθαινε ἐκεῖ ὁ θνητός, ὅπως λέγει ὁ Πίνδαρος, τήν ἀρχή καί τό τέλος τῆς ζωῆς, τότε ἀσφαλῶς μόνον ἐκεῖ θά μπορούσαμε νά μάθουμε τί εἴμαστε, ἀπό ποῦ ἐρχόμαστε καί ποῦ πηγαίνουμε.

Ἄλλωστε, ἡ προτροπή γιά νά τά μάθει αὐτά ὁ ἄνθρωπος ἦταν χαραγμένη στήν μετώπη τοῦ Ναοῦ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἦταν τό περίφημο «*Γνῶθι σ᾽ αὐτόν*» τοῦ Χείλωνος.

Ἡ συγκίνησι πού αἰσθάνθηκα στό ἀντίκρυσμα μιᾶς λεχοῦς καί ἑνός νεογεννήτου βρέφους μέ παρεκίνησε στούς στοχασμούς πού ἀράδιασα σήμερα σ᾽ αὐτό τό χαρτί. Ἴσως μερικοί μέ ρωτήσουν γιά ποιόν σκοπό τό ἔκαμα! Ἁπλούστατα, θέλω νά δείξω πώς ἀπό τά γεγονότα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς

μποροῦμε, μελετῶντας τα προσεκτικά, νά βγάζουμε σοβαρά συμπεράσματα.

Ἔτσι θά πλουτίζουμε καθημερινά τήν ἐμπειρία μας, τήν ὁποία θά καταχωροῦμε στό σημειωματάριο τῆς μνήμης μας, γιά νά ἀποκτήσουμε τήν ἐξ ἀμέσου ἐποπτείας γνῶσι, πού εἶναι πολύ προτιμότερη ἀπό τίς θεωρίες καί τίς ἀπόψεις πού ἀναζητοῦμε στά μουχλιασμένα βιβλία μιᾶς νεκρῆς βιβλιοθήκης.

Ἔπειτα, ὅταν ἔχουμε ἀπορίες καί αἰτήματα πού δέν μᾶς ἱκανοποιοῦν οἱ γνωστές πηγές γνώσεων, σάν ἐρευνητές μέ ἀδούλωτη σκέψι, θά πρέπει νά στραφοῦμε πρός κάθε κατεύθυνσι, σέ κάθε πηγή πού ἰσχυρίζεται ὅτι κατέχει μέρος τῆς ἀληθείας ἤ ὁλόκληρη τήν ἀλήθεια.

Τό τελευταῖο, βέβαια, εἶναι λίγο δύσκολο ἀλλά ὁπωσδήποτε ἐμεῖς θά κρούσουμε τήν θύρα καί θά ζητήσουμε ὅ,τι ποθοῦμε. Κι' αὐτόν τόν τρόπο τῆς ἔρευνας, νομίζω ὅτι σᾶς τόν ἐδείξαμε στήν ἀφήγησί μου.

Καί τελειώνοντας, ἐπιτρέψτε μου νά συστήσω, σ' ἐσᾶς πού μέ διαβάζετε, ἐάν ποθεῖτε ν' ἀποκτήσετε μία ζωντανή, ρωμαλέα καί πλατειά γνῶσι καί διάκρισι νά προτιμᾶτε ἀπό τίς φλύαρες συγγραφές τοῦ συνανθρώπου μας τοῦ μεγάλου βιβλίου τῆς ζωῆς, πού οἱ σελίδες του ξεπροβάλλουν μπροστά μας σέ κάθε βῆμα τοῦ καθημερινοῦ μας βίου, ἔντονες καί φωτεινές.

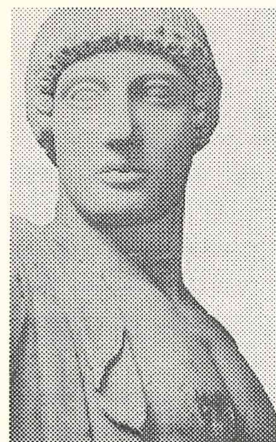
Βεβαιωθεῖτε δέ ὅτι αὐτές οἱ σελίδες εἶναι οἱ πιό εἰλικρινεῖς, οἱ πιό διαφανεῖς καί οἱ πιό ἀποκαλυπτικές καί ποτέ τους δέν ψεύδονται. Ἐνῶ οἱ συγγραφεῖς, ἐάν δέν ψεύδονται, ἐάν δέν παραλογίζονται σάν ἄνθρωποι πού εἶναι, πολύ συχνά πλανῶνται.

Σάν ὕστατη παραίνεσι σάς κάμνω νά σπουδάζετε τά φαινόμενα τῆς φύσεως καί νά μελετᾶτε προσεκτικά μέ αὐτοσυγκέντρωσι τόν ἑαυτό σας.

Ἴσως μιά μέρα θά καταστεῖτε ἱκανοί νά γνωρίσετε τήν ἀρχή καί τό τέλος τῆς ζωῆς. Καί τότε μόνο θά λάβετε ἀπάντησι στά μεγάλα ἐρωτήματα:

Τί εἶμαι,
ἀπό ποῦ ἔρχομαι,
ποῦ πηγαίνω.

Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ο ΘΕΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙ

Εὑρισκόμαστε στό ἱερό νησί τῆς Δήλου καί θεώρησα σκόπιμο νά σᾶς ἀπασχολήσω καί νά σᾶς ἐμπιστευθῶ, μέ ὅσα ἡ ἐσωτερική ἀρχαία παράδοσι ἐπέτρεψε νά περισωθοῦν σχετικά μέ τή λατρεία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, περί τοῦ θεοῦ τοῦ ΦΩΤΟΣ.

Ὁ θεός Ἀπόλλων, εἶχε καθιερωμένη θέσι στή σειρά τῆς μυσταγωγικῆς κλίμακος καί τό Ἀπολλώνιο ΦΩΣ καταύγαζε τή διάνοια τῶν Μυσταγωγῶν τῆς Ἀρχαιότητος.

Μυσταγωγικῶς ὁ θεός Ἀπόλλων, διακρίνεται, ὄχι μόνον ἀπό τόν θεό Ἑρμῆ, ἀλλά καί ἀπό αὐτόν τόν Διόνυσον. **Εἶναι θεός τοῦ φωτός τῆς ψυχῆς καί κυριαρχεῖ ἐπ' αὐτῆς, ὅταν αὐτή βρεθεῖ ὑπό τήν ἀποκλειστική τοῦ Ἡλίου ἐπίδρασι καί εἶναι γνωστό ὅτι ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ὑπό τήν ἐπιρροή τῶν ἑπτά κυριάρχων πλανητῶν, οἱ ὁποῖοι κανονίζουν καί διαμορφώνουν τήν σύνθεσι τῆς προσωπικότητός του.**

Ὁ συνδετικός λόγος τῆς ψυχῆς καί τοῦ ὀργανισμοῦ της, περιλαμβάνει καί τῶν ἑπτά ἄστρων τήν ἐπήρεια καί ὁ Ἥλιος κατέχει πρωτεύουσα θέσι στή διάπλασι καί διαμόρφωσι τοῦ ἀνθρωπίνου τύπου καί τόν διαχωρισμό του ἀπό τοῦ κτηνώδους, τοῦ ζωώδους, σέ τρόπο νά ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα τῆς δημιουργίας στόν πλανήτη μας, τήν ὁποία μεταμορφώνουν οἱ θεῖοι νόμοι της.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο οἱ Μύστες ἐξηγοῦσαν τήν ὑπεροχή τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, ἀπέναντι τῶν ἄλλων μορφῶν τοῦ πλανήτη μας καί τήν κατεύθυνσί του πρός τίς σφαῖρες τοῦ Φωτός καί ἡ Βασιλική Τέχνη τῶν μυστηρίων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος αὐτόν τόν σκοπόν εἶχε.

Τό φῶς τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος μεταβάλλει τήν ψυχή ἀπό σκοτεινή σέ φωτεινή -ἀκτινοβόλο, πνευματικό Ἥλιο, ὅπου ὁλοκληρώνεται ὁ φωτισμός της καί μιά αἰωνία ἀειθαλής νεότητα συνοδεύει τά τέκνα τοῦ φωτός, μέ τήν κυριαρχία τοῦ Ἀπολλωνίου φωτός, τό ὁποῖο δρᾶ μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν Διονύσου.

Αὐτή ἡ διεργασία καλεῖται **ἀνοικοδόμησι τοῦ ναοῦ τοῦ Πνεύματος** καί εἶναι ὁ δημιουργούμενος φωτεινός πνευματικός ὀργανισμός, τῆς ἐξελιγμένης ψυχῆς, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται διά τῶν ἐξαγνιστικῶν καί καθαρτικῶν ἐπιδράσεων τοῦ Ἀπολλωνίου φωτός, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἄλλο, ἀπό τό θεῖο πνευματικό φῶς, τό ΦΩΣ τοῦ Κόσμου, τό φωτίζων καί ἁγιάζων πάντα

ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον.

Ὁ Ἡσίοδος γιά τήν κοσμογονική καταγωγή τοῦ Ἡλίου ἔγραψε: «*Καί ἡ Θεία ἐρωτοσμίγοντας μέ τόν Ὑπερίωνα, ἐγέννησε τό μεγάλο Ἥλιο καί τή λαμπρή Σελήνη καί τήν Ἠῶ (Αὐγή) πού αὐτή φέρει τό φῶς σ' ὅλους τῆς Γῆς τούς ἀνθρώπους καί σ' ὅλους τούς ἀθανάτους θεούς (θεούς πνεύματα)*».

Τό Φῶς τοῦτο τοῦ Ἡλιακοῦ Λόγου-τό Ἀπολλώνιον φέρει ὁ ἀργυρός τῆς Σελήνης καρπός καί ὁ Ἥλιος μέ τή Σελήνη εἶναι ἀπό τά πιό ἀπαραίτητα σύμβολα σέ μυσταγωγικά σκηνώματα καί κατά τήν παράδοσι ὅλων τῶν Μυστηρίων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος:

Ἐφωτίσθη ἡ Σελήνη ἀπό τόν Ἥλιο καί ὑπό τό ἀργυρό της Φῶς, οἱ ἐργάται πού ἀνοικοδομοῦν τόν Πνευματικό Ναό τῆς Ψυχῆς, τοποθετοῦν τούς κυβικούς καί λαξευμένους ἀπό τά ἐργαλεῖα τῆς Πίστεως, τῆς Ἀγάπης καί τῆς Ἐλπίδος λίθους...

Γιά νά συντελεσθεῖ ἡ ἀπό τό σκότος πρός τό Φῶς μεταμόρφωσι τῆς Ψυχῆς, ἑστιάδες παρθένοι, νύμφες τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος, πρόσφεραν τίς ὑπηρεσίες τους, στήν ἁγνή ψυχή, προκειμένου νά δεχθεῖ τόν ξανθό Φοῖβο, μέ τό Ἀνέσπερο Φῶς του.

Ἡ ψυχή, ἡ ὁποία πολύ ἐργάσθηκε γιά τήν ἀνατολή τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, δικαιοῦται μαζί μέ τό Ἀνέσπερο θεῖο Φῶς καί τό δάφνινο στεφάνι γιά τή νίκη της ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Συνέτριψε τόν φόβο, τήν δουλεία, τόν φθόνο, τήν δεισιδαιμονία, τόν ἐγωισμό καί ὅλα τά σκοτεινά ἐλαττώματα πού ἀνάγονται στό κράτος τῆς ἀρνήσεως.

Θεῖον Φῶς Ἡφαίστειο καί πῦρ, ἔχουν συνεργασθεῖ γιά νά φέρουν σέ πέρας τό Ναό τοῦ Πνεύματος, τόν ὀργανισμό τῆς μεταμορφωμένης καί ἀναγεννωμένης ψυχῆς.

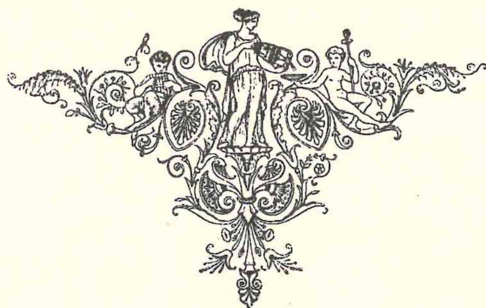
Ὅταν σύμφωνα μέ τήν παράδοσι λέμε, ἡ Λητώ γεννᾶ τήν Ἀρτέμιδα, νοοῦμε ὅτι ἡ Δῆλος δέχτηκε καί ἀπέκτησε τήν ἱκανότητα νά δεχθεῖ καί τό φῶς τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος.

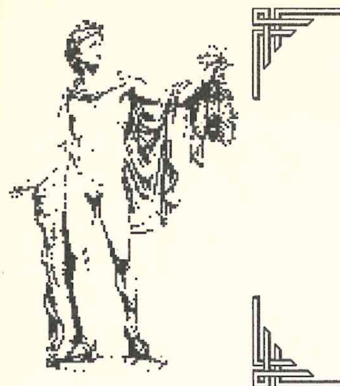
Ἡ Λητώ ὡρίμασε γιά νά φέρει τόν θεῖο τοκετό, τήν ἀναγέννησι καί ἡ Δῆλος μεταβλήθηκε σέ Ἡλιακό χρυσάφι, μέ τή γέννησι τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος.

Τό Ἀπολλώνιο Φῶς ἐγκαταστάθηκε στό νησί τῆς Δήλου, αἰώνιο καί ἄσβεστο, μέσα στίς ψυχές πού τό ἀγάπησαν καί ἀγαπήθηκαν ἀπό αὐτό, γιά νά ἐπισφραγίζει τήν Ἀγάπη πού εἶναι ὁ Θεός, ὁ Θεός Δημιουργός καί μεταμορφωτής τοῦ παντός.

Κατά συμβολική ἔννοια, τά φωτεινά πνεύματα τοῦ οὐρανοῦ, κατά τή διαδικασία αὐτή τῆς θείας Μυσταγωγίας, συντρέχουν στή γέννησι, ἀπό τίς ψυχές τῶν μυστῶν, τοῦ φωτός τοῦ θείου Ἀπόλλωνος, ἡ ψυχή τους σκιρτᾶ ἀπό ἀνέκφραστη χαρά, ἀποκτοῦν τόν πνευματικό τους ὀργανισμό καί ἀνέρχονται ἄνετα, μέ κατάληξι τήν Ἄχραντη θεότητα.

Τό Ἀπολλώνιο Φῶς εἶναι τό ἐσωτερικό Φῶς τῆς ψυχῆς πού ὑπάρχει λανθάνον σέ κάθε ψυχή, πρό πάντων τῶν αἰώνων καί ἐκδηλώνεται μέ τήν θεία ἀγάπη.

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

ΣΙΒΥΛΛΙΚΟΙ ΨΙΘΥΡΟΙ

Οἱ ἀρχαιόφιλοι καί ὅσοι τούς ἀκολούθησαν σάν ἐπισκέπτες, πανηγύρισαν τήν θερινή τροπή τοῦ Ἡλίου στούς Δελφούς.

Ἐνσυνείδητοι προσκυνητές, ἔφεραν εὐλαβικά τά βήματά τους, πρῶτα-πρῶτα στόν Ἱερό χῶρο τῆς Κασταλίας. Στόν ἴδιο δηλαδή χῶρο, πού στήν ἀρχαιότητα ἔρχονταν γιά νά ὑποβληθοῦν στούς κεκανονισμένους καθαρμούς, ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν νά ζητήσουν μαντεία.

Στούς ἴδιους βράχους, στά ἴδια αὐτά σκαλιστά σκαλοπάτια καθίσαμε καί μεῖς. Μερικοί μάλιστα δρασκελίσαμε τίς λαξευμένες πέτρες καί κατεβήκαμε στήν Ἱερή πηγή, πού ἀναβλύζει ἀπό χιλιάδες χρόνια καί ἤπιαμε ἀπό τό θεῖο πόμα πού ἔπιναν καί οἱ πρόγονοί μας οἱ Προσέληνες, οἱ Πελασγοί, οἱ Ἰλλυροί.

Οἱ ρίζες τῆς καταγωγῆς μας φαίνεται νά ζητοῦν τό ἴδιο νερό γιά να δροσισθοῦν.

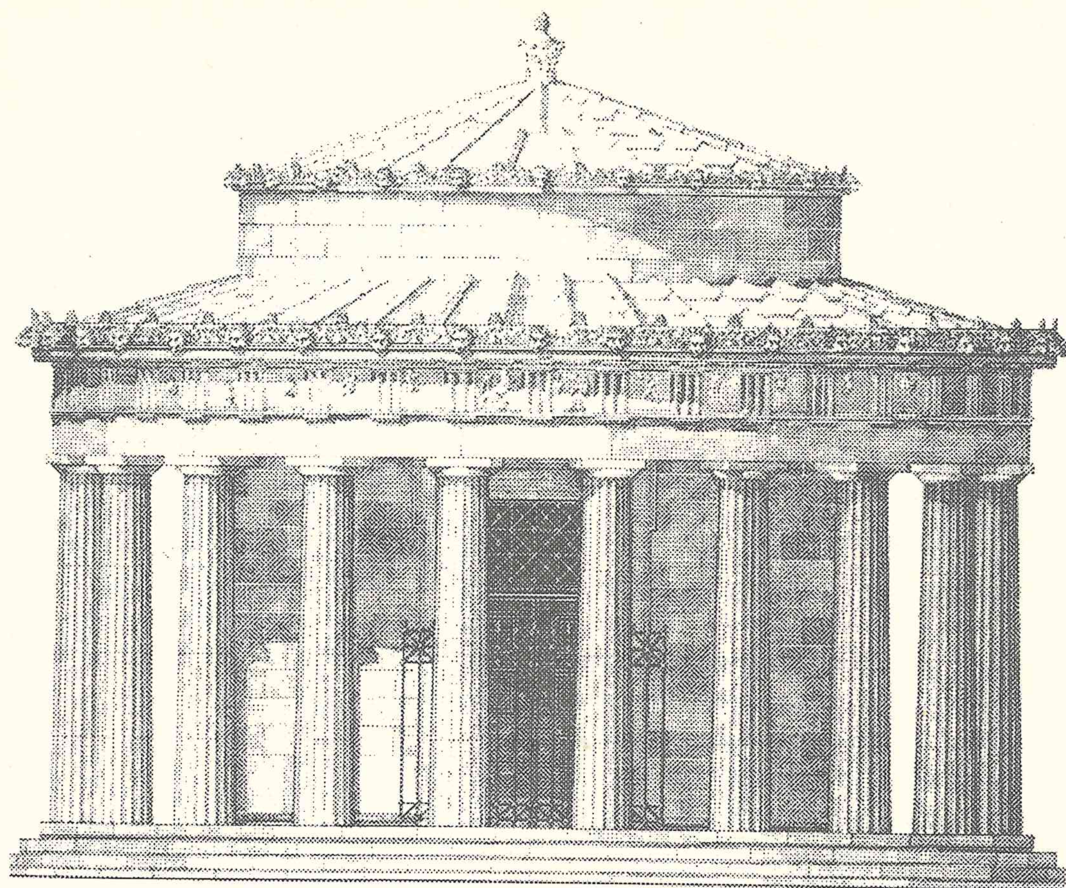
Ἡ συγγένεια τοῦ αἵματος, πού δέν νοθεύτηκε ὁλότελα ἀπό τό βαρβαρικό σπόρο τῶν διαφόρων ἐπιδρομέων, ἀποζητάει τίς ἴδιες φλέβες καί στρέφεται, σάν τό ἡλιοτρόπιο στόν Ἥλιο, στίς πηγές ἀπ' ὅπου καί ἐκεῖνοι ἀντλοῦσαν Δύναμι, Ζωή, Ἔμπνευσι, Φῶς.

Εἶναι καί τό φαινόμενο τοῦτο ἕνα ἀκόμα γνήσιο καί ἀδιάσειστο τεκμήριο τῆς συνεχείας τῆς ἀθάνατης Φυλῆς μας.

Ὅταν μαζευτήκαμε ὅλοι, τότε ὁ πιό παλιός ἀπ' ὅλους μας ἔλαβε τόν λόγον. Ἡ φωνή τοῦ σιγαλή, ἤρεμη μά σταθερή, ἀκουγόταν σάν μακρινός ἀντίλαλος βγαλμένος ἀπό τά βάθη τῶν αἰώνων. Καί ἐκεῖνος μᾶς μίλησε περίπου ἔτσι:

"Σήμερα, φίλες ψυχές, θα δοκιμάσουμε διάφορες εὐχάριστες συγκινήσεις. Πρῶτα θά ἀπολαύσουμε ὀπτικές ἱκανοποιήσεις, πού μᾶς προβάλλει τό ἀσυνήθιστο τοῦτο φυσικό περιβάλλον, μέ τίς πελώριες αὐτές πέτρες, τίς τόσο ἐπιβλητικές, πού ἀντί νά γεννοῦν ψυχικό δέος καί ἄγχος, μέ τόν πάντοτε ἑτοιμόρροπο βαρύ τους ὄγκο, ἀντίθετα, μέ τούς σπάνιους χρωματισμούς τους καί τίς περίεργες γραμμές τους, αἰσθανόμαστε γαλήνεμα καί ἀγαλλίαση.

Ἔπειτα ἡ ἐνατένιση τῶν γύρω μας βουνῶν καί λόφων, πού σάν ἀκοίμητοι φρουροί προστατεύουν τόν Δελφικό χῶρο, μέ τίς πανύψηλες κορυφές τους, σάν βέλη φωτεινά, μᾶς προτρέπει νά στρέψουμε τά μάτια τῆς ψυχῆς μας πρός τά ὑψηλά, πρός τά οὐράνια, γιά νά δεχθοῦμε ἀπό ἐκεῖ ὅπου οἱ πρόγονοί μας δέχονταν τήν ἔμπνευσι καί τήν

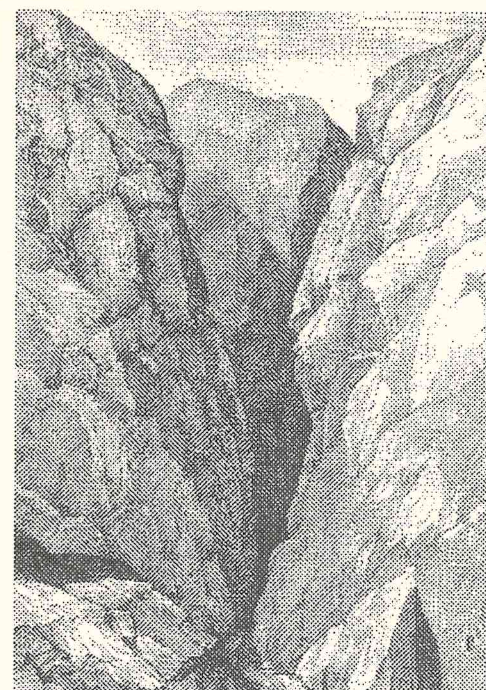

Ἡ θόλος

ἀποκάλυψι τῆς Ἀληθείας. Ὅσοι ἀντικρύζουν αὐτές τίς κορυφές ἀκοῦν ἀπό μέσα τους, σάν μιά προσταγή, νά σταματήσουν πιά νά ἕρπουν στά χαμηλά, στά γήινα, στά ταπεινά. Εἶναι ὁ τόπος τοῦτος κατάλληλος γιά διανοητική περισυλλογή καί γιά ψυχική ἀνάτασι. Εἶναι φτιαγμένος γιά νά δοκιμάζει ἐδῶ ὁ θνητός τίς πιό ὑψηλές πνευματικές ἀπολαύσεις.

Θά αἰσθανθοῦμε ἐπίσης ἄφθονες ἱστορικές συγκινήσεις καί θά ἀποκομίσουμε πολύτιμα διδάγματα. Κανένας ἄλλος χῶρος τῆς Γῆς, δέν εἶδε τίς δόξες τίς πνευματικές, τίς πολιτικές ἐπιτυχίες, πού δέν τίς σβήνουν ποτέ, οὔτε ὁ χρόνος, μά οὔτε καί ἡ λησμοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Ὁ στενόχωρος τοῦτος τόπος τῶν λίγων χιλιομέτρων, συνεκέντρωσε κάποτε τό ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀκόμη καί τῶν ἄλλων ξένων βαρβάρων.

Ὁ σεβασμός καί ἡ εὐλάβεια τοῦ τότε κόσμου τόν διεκόσμησε μέ πολλά καλλιτεχνικά μνημεῖα καί τόν στόλισε μέ περισσότερα ἀπό 6.500 ἀγάλματα. Ἀπό τά ἐρείπια καί τά ἐλάχιστα ἀγάλματα, τά ὁποῖα λησμόνησαν ν' ἁρπάξουν οἱ Σύλλες καί οἱ Νέρωνες, θά δοκιμάσουμε καί ἐμεῖς σήμερα σπάνιες καλλιτεχνικές συγκινήσεις.

Χαλκογραφία τοῦ A. Chenavard, 1843.
Ἡ Κασταλία πηγή (τοῦ βράχου).

Κανένα ἄλλο μέρος τῆς γῆς δέν εἶχε κερδίσει τό αἴσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀσφαλείας, ὥστε Ἕλληνες καί ξένοι νά ἐμπιστεύονται τήν φύλαξι τῶν θησαυρῶν τους στήν ἱερότητά του.

Ἀλλά καί ὁ ἄλλος φωτοστέφανος, πού αἰώνια θά σελαγίζει στό Δελφικό στερέωμα καί ἀπό τόν ὁποῖον θά γαλουχεῖται κάθε ἀνθρωπιστική ἰδέα καί θά γιγαντοῦται κάθε ἀνθρωπιστική προσπάθεια, στόν χῶρο τοῦτον ἔλαμψε πρῶτα, γιά νά φωτίσει τόν ἄνθρωπο πού θέλει νά λέγεται πραγματικά ἄνθρωπος καί τόν δίδαξε νά ζήσει μεταξύ τῶν ὁμοίων του σάν ἔμφρον νοητικόν ὄν καί ὄχι σάν ἄγριο θηρίο.

Ἐδῶ συνελήφθη τό πρῶτον ἡ Ἰδέα τῆς παγκόσμιας συνεργασίας. Ἔλαβε μορφή ἡ Ἀμφικτυονία καί ἐλειτούργησε σάν θεσμός, ὁ ὁποῖος καλλιέργησε τήν μεταξύ τῶν λαῶν συνεννόησι, γιά νά ἀποφεύγουν ἔτσι τούς πολέμους, τίς καταστροφικές συνέπειές τους καί ὅλα τά δεινά τους, πού ἡ γενιά μας δοκίμασε καί δοκιμάζει ἀκόμα. Οἱ ἄνθρωποι πού ποθοῦν τήν παντοτινή Εἰρήνη μεταξύ τῶν λαῶν, πρέπει νά ἔρχονται ἐδῶ καί νά ζητοῦν τήν εὐλογία τοῦ Δελφικοῦ οὐρανοῦ καί τήν ἔμπνευσι, γιά νά μάθουν νά σκέπτονται, νά συνεννοοῦνται μεταξύ τους καί νά πολιτεύονται μέ ἀνθρωπιά καί μέ ἀνωτερότητα.

Ἐμεῖς δέ καί οἱ μεταγενέστεροι ὅσοι θά ἔρχονται ἐδῶ, θά φρονιματίζονται ἀπό τόν θεσμό τῶν Ἀμφικτυονιῶν, πού πρῶτα ἐδῶ τόν θεμελιώσανε οἱ ἀρχές τοῦ καθαροῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ὁ ἀνθρωπισμός εἶναι θεσμός πού πρέπει νά γίνει ἡ θρησκεία κάθε λογικοῦ ὄντος, ἐάν τοῦτο θέλει νά λέγεται καί νά ζεῖ σάν πραγματικός ἔμφρων ἄνθρωπος.

Ἀλλά ἀκόμη ἐδῶ σήμερα θά αἰσθανθοῦμε, καί ἴσως μερικοί συγκλονισθοῦν, ἀπό τίς πιό λεπτές καί τίς πιό δυνατές πνευματικές συγκινήσεις. Θά περάσουμε στιγμές καθαρῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς.

Γι' αὐτό ἄς πετάξουμε μακρυά ἀπό τό μυαλό μας τίς σκέψεις καί τίς φροντίδες πού μᾶς ταλαιπωροῦν καθημερινά γιά τήν σκληρή βιοπάλη.

Ἄς διώξουμε ὅλες τίς ἐνοχλητικές σκοτοῦρες τῆς ζωῆς. Ἄς κατασιγάσει μέσα μας κάθε αἴσθημα κατωτερότητος, κάθε αἴσθημα κακίας, πού μᾶς κρατάει στά χαμηλά καί μᾶς προκαλεῖ πόνο καί λύπη. Ἄς ἀφήσουμε νά φτερουγίσει ἡ σκέψι μας, ἔστω καί γιά λίγο, στούς πνευματικούς ἐκείνους ὁρίζοντες, ἀπό τούς ὁποίους καί οἱ πρόγονοί μας δέχονταν τήν ἔμπνευσι τοῦ ἀνωτάτου.

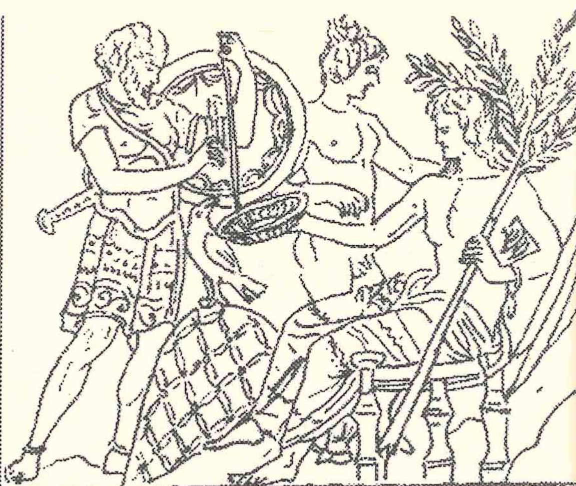
Ἂς μελετήσουμε, χωρίς καμμιά προκατάληψι καί μέ ἐλεύθερο φρόνημα, τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε τόν τόπο τοῦτο τόσον ἱερό, τόσο δοξασμένο, τόσο μεστό μαγείας καί μεγαλείου. Οἱ εὐαίσθητες ἰδιοσυγκρασίες, ὅταν ἔρχονται ἐδῶ, αἰσθάνονται τίς πιό δυνατές συγκινήσεις.

Ἀλλά τό μέρος τοῦτο ἔχει τήν ἱστορία του. Ἱστορία μεγάλη, δοξασμένη καί πολύ διδακτική.

Ἂς ρίξουμε λοιπόν μιά ματιά στά στοιχεῖα πού μᾶς διέσωσαν τά ἀρχαῖα κείμενα. Μερικά ἀπό αὐτά -ἄς τό ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας- ἀναφέρονται στήν ἐποχή κατά τήν ὁποίαν ὁ μῦθος ἦταν ὁ μόνος τρόπος διατυπώσεως τῶν θρησκευτικῶν των πεποιθήσεων. Μέ αὐτόν διετύπωναν τότε τίς δοξασίες τους καί μέ αὐτόν ἀκόμη τοποθετοῦσαν σέ χρονικά ὅρια τίς ἐντυπώσεις τους ἀπό τά φυσικά φαινόμενα πού ἀντίκρυζαν.

Μήν ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι **ὁ μῦθος, τό σύμβολον καί ἡ ἀλληγορία** εἶναι ἡ εἰδική γλῶσσα ὅλων τῶν πρωτογόνων λαῶν (δηλαδή τῶν μή ἐκφυλισμένων), ἡ ὁποία, γιά ὅσους τήν κατανοοῦν, περικλείει ἀλήθειες, πιό ζωντανές καί πιό πειστικές ἀπό τήν πραγματικότητα.

Τά σωζόμενα, λοιπόν, ἀναφέρουν ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου ἦσαν ὁ Δευκαλίων καί ἡ Πύρρα, οἱ ὁποῖοι, γιά νά σωθοῦν ἀπό τόν κατακλυσμό, εἶχαν κατασκευάσει μιά κιβωτό, πού ἔπλεε ἐπί τῶν ὑδάτων. Ὅταν τά ὕδατα ἄρχισαν νά ὑποχωροῦν, ἡ κιβωτός προσέκρουσε στήν κορυφή τοῦ Παρνασσοῦ. Τότε ἀποβιβάστηκαν ἐκεῖ συνοδευόμενοι ἀπό ἕνα ἐλάφι, τό ὁποῖον ἔφεραν μαζί τους. Τώρα, ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἐπιχειρήσω νά ἑρμηνεύσω αὐτόν τόν μῦθο, ὅσο μπορῶ.

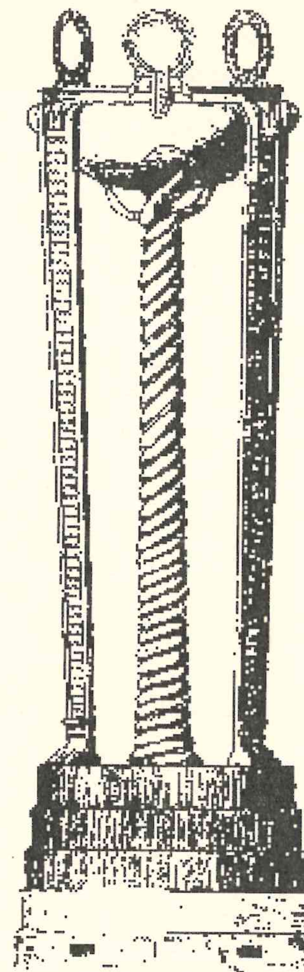
Εἰς μίαν Ἐτρουσκικήν κύστι ὁ Ἀπόλλων ἐμφανίζεται θαλλοφόρος, τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι τελεῖ μυσταγωγικόν ἔργον, εἰς τήν δεξιάν του ὁ ὀμφαλός.

Οἱ ἐπιστῆμες τῆς γεωλογίας κάι τῆς παλαιοντολογίας συμπεραίνουν ὅτι ἡ διαμόρφωσι τοῦ ἐδάφους τῆς περιοχῆς τούτης ἔγινε πρίν ἀπό εἴκοσι ἕως τριάντα χιλιάδες χρόνια. Τότε ὑπολογίζουν ὅτι ὑπεχώρησαν τά θαλάσσια ὕδατα ἀπό τά μέρη τοῦτα. Ἑπομένως ἡ περιοχή αὐτή τότε περίπου κατοικήθηκε ἀπό ἀνθρώπους.

Ἂς δοῦμε τώρα τί ἔννοια ἔχει ὁ μῦθος ὅταν λέγει ὅτι τό ζεῦγος τῶν διασωθέντων ἀπό τόν κατακλυσμό ἔφερε μαζί του τό ἐλάφι. Ἡ ἔλαφος εἶναι τό σύμβολο τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τήν ἁγνότητα στήν Φύσι καί εἶναι κυρίαρχος τοῦ φωτός τῆς Σελήνης.

Ἡ ἁγνότης κατά τούς ἀρχαίους εἶναι ἡ δύναμις πού ἔχει μέσα της ἡ πλαστική δημιουργική οὐσία, ἡ ὁποία ὠθεῖ κάθε συνείδησι καί κάθε μορφή γιά νά ἀκολουθεῖ τήν τροχιά τοῦ Φυσικοῦ Νόμου.

Οἱ ἀκτῖνες τῆς Σελήνης ἔχουν τήν ἱκανότητα νά ἐξαγνίζουν τίς ἐκτρεπόμενες

Ἀναπαράστασις τοῦ μεγάλου τρίποδος, τόν ὁποῖον ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες στούς Δελφούς μετά τήν νίκη τῶν Πλαταιῶν.

ἀπό τόν φυσικό νόμο συνειδήσεις, δηλαδή νά τίς βοηθοῦν νά ἐπανευρίσκουν τόν φυσικό καί ἐξελικτικόν ρουν.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος καί τῆς Πύρρας, δηλαδή οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου, ὀνομάζοντο *Προσέληνες*. Ἡ προσωνυμία αὐτή τούς δόθηκε διότι ἀπευθύνοντο πρός τήν Σελήνη καί ζητοῦσαν τήν ἀγαθή της ἐπίδρασι. Ἀπό τήν ὀνομασία αὐτή προῆλθε ἡ ὀνομασία Ἕλληνες, οἱ διάδοχοι τῶν ὁποίων συνεχωνεύθησαν μέ τούς Πελασγούς, τούς Ἰλλυρούς. Ἔτσι οἱ τελευταῖοι μπαίνουν στήν ἱστορική ἐποχή, μέ τά μνημεῖα τους καί μέ τίς ἄλλες πάμπολλες ἐκδηλώσεις τους, τίς ὁποῖες ἐμεῖς τώρα μποροῦμε νά τίς ἐρευνοῦμε καί νά τίς μελετοῦμε.

Καί τά πρῶτα μνημεῖα τους ἐδῶ εἶναι αὐτές οἱ λαξευμένες πέτρες καί τά σκαλοπάτια αὐτά, πάνω στά ὁποῖα καθόμαστε καί ἐμεῖς σήμερα. Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ χῶρος τοῦτος εἶναι χῶρος ἱερός. Εἶναι δέ ἱερός, γιατί ἦταν τόπος λατρείας ἀπ' ὅπου οἱ πρῶτοι κάτοικοί του ἀπευθύνονταν στίς δημιουργικές δυνάμεις τῆς Φύσεως.

Πίστευαν ὅτι τίς φυσικές δυνάμεις τίς ἐχειρίζονταν πνευματικές συνειδήσεις ἁγνές, φωτεινές, ἰσχυρές καί δίκαιες, πού γνώριζαν τήν **Μείζονα Ἀλήθεια.** Γι' αὐτές τίς συνειδήσεις πίστευαν ὅτι αἰσθάνονταν τό χρέος, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς τίς ἐπικαλοῦνται, νά τούς βοηθοῦν καί νά τούς προστατεύουν.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι καί οἱ ἱδρυτές αὐτῆς τῆς λατρείας ἦσαν ἄνθρωποι ἁγνοί, γιατί προσηρμόζοντο στους νόμους τῆς Φύσεως καί ἔρχονταν σέ ἐπαφή μέ τίς δυνάμεις καί τούς παράγοντες τῆς ζωῆς.

Ἡ Φύσις μόνον στούς ἁγνούς φανερώνει τούς σκοπούς της καί τά μυστικά της. Οἱ ἁγνοί ἔμαθαν μέ λατρευτικές τελετές νά ἀπευθύνουν πρῶτα-πρῶτα τήν εὐγνωμοσύνη τους στή μητέρα Φύσι, ἀπό τίς οὐσίες τῆς ὁποίας προέρχονται, συντηροῦνται καί ἐξελίσσονται.

Οἱ ἁγνοί μόνον γνωρίζουν τήν Ἀλήθεια καί ὁδηγούμενοι ἀπό αὐτήν διατύπωσαν μιά κοσμοθεωρία. Αὐτή ἦταν τό μυστικό τῶν

ἀρχαίων ἑλληνικῶν Μυστηρίων. **Ἐκεῖ, στό Ἄδυτόν τους, ἀποκαλυπτόταν ὅτι ἡ συνείδησι προέκυψε ἀπό τίς οὐσίες τῆς Φύσεως καί ὅτι τό τέρμα της δέν εἶναι ἡ ἀνθρώπινη μορφή. Συνεχίζει δέ τήν ἐξέλιξί της στό ἄπειρο, χωρίς τέρμα, σέ ἄλλες μορφές καί σέ ἄλλα ἐπίπεδα φυσικά, ὑψηλότερα ὅμως τῆς Γῆς.**

Ἀπό τήν θέσι πού βρίσκονται οἱ τέλειες αὐτές συνειδήσεις, ἀντικρύζουν πιό κοντά τήν πραγματικότητα καί γνωρίζουν περισσοτέρους νόμους τῆς Φύσεως, δηλαδή κατέχουν τήν **Μείζονα Ἀλήθεια**.

Μεταξύ τῶν νόμων, πού δέν φθάνει νά γνωρίσει ἡ ἀνθρώπινη νοητική ἱκανότητα, εἶναι καί ὁ νόμος τοῦ αἰτίου καί τοῦ ἀποτελέσματος, ἡ Νομοτέλεια, καί ἄλλοι πολλοί. Ὁ κάτοχος αὐτῶν τῶν Νόμων μποροῦσε νά ξέρει τά μέλλοντα γενέσθαι, τόσον ὅσον ἀφορᾶ τό ἄτομον, ὅσον καί ἕναν λαό, ἕνα ἔθνος ὁλόκληρο.

Ἀλλά ἔπρεπε μιά ἀνθρώπινη ὕπαρξι ἁγνή νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τίς ὑπέρτερες ἐκεῖνες συνειδήσεις, γιά νά τῆς μεταδώσουν τίς σκέψεις τους καί νά περιγράψουν κάθε ἀνθρώπου τό μέλλον, βάσει τοῦ νόμου τοῦ αἰτίου καί τοῦ ἀποτελέσματος.

Πάνω σ' αὐτή τή γνῶσι θεμελιώνεται ἡ ἵδρυσι καί ἡ λειτουργία τοῦ περιφήμου καί ἀρχαιοτάτου Χρηστηρίου τῶν Δελφῶν. Οἱ ἀνθρώπινες αὐτές ὑπάρξεις, οἱ ἱκανές νά δέχονται τούς χρησμούς καί τίς μαντεῖες, ἔπρεπε νά παραμένουν ἐπί ἕνα χρονικό διάστημα παρθένες ἁγνές, καί αὐτές εἶναι πού ὀνομάζονται **Σίβυλλες** καί **Πυθίες**.

Ἡ πρώτη λοιπόν ἀπό αὐτές ὀνομαζόταν Κασταλία, ἀπό τήν ὁποία πῆρε τό ὄνομα καί ὁ χῶρος τοῦτος, ὅπως ἀναφέρουν μερικοί συγγραφεῖς.

Ὁ πανυπέρτατος Ἥλιος - Ἀπόλλων

Κατά τά σωζόμενα περί Δελφῶν, οἱ ὑπέρτερες ἐκεῖνες Συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες ἔδειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τήν ἵδρυσι τοῦ Χρηστηρίου τούτου, ἦταν ἀρχικά ἡ θεά τῆς Γῆς Δήμητρα, ἔπειτα ἡ Θέμις καί ὁ Ποσειδῶν, καί τέλος ὁ θεός Ἀπόλλων, πρός τιμήν τοῦ ὁποίου ἀνηγέρθη καί ὁ περίφημος Ναός.

Ἴσως πολλοί θά ἤθελαν νά μέ ἐρωτήσουν, τί εἶναι τέλος πάντων αὐτοί οἱ θεοί; Κατά τήν ἀντίληψι τήν πνευματόδοξο τῶν Ἑλλήνων, **οἱ θεοί δέν εἶναι ἄλλο τι, παρά λυτρωμένες συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες ἀνῆκαν στήν τελευταία βαθμίδα τῆς πνευματικῆς ἱεραρχίας, πού συνθέτει τόν Ὄλυμπο.**

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δέν ἐπίστεψαν ποτέ ὅτι αὐτοί πού ἀναφέρουμε ἦσαν οἱ θεοί τῆς Δημιουργίας. Δέν ἦσαν ἐκεῖνοι ὁ Λόγος, ὁ Θεός-Δημιουργός. Ὄχι. Σάν θεοί χαρακτηρίζονται οἱ τελειωμένες συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦν σταθερά τόν Φυσικό Νόμο, ἐκδηλώνουν ἀλληλεγγύη, προστατεύουν, καθοδηγοῦν καί βοηθοῦν τόν ἄνθρωπο νά φθάσει καί αὐτός ὅπου καί ἐκεῖνες ἔφθασαν.

Ἔτσι, μέ τήν ἀξιολόγησι τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς ὡριμότητός τους, οἱ ἐξελισσόμενες καί μεταμορφούμενες συνειδήσεις κατετάγησαν στίς διάφορες βαθμίδες τῆς πνευματικῆς ἱεραρχίας.

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ παιδαριώδης ἀντίληψις περί τῆς εἰδωλολατρείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐλέγχεται ἀβάσιμη, ἀνυπόστατη καί μόνον σέ διάνοιες ἀτροφικές καί σέ ψυχές βουτηγμένες στήν πρόληψι καί τό σκοτάδι μπορεῖ ἀκόμη νά βρίσκει ἀπήχηση.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὄχι μόνον δέν ἦσαν εἰδωλολάτρες, ἀλλά ἦσαν μέχρι μυελοῦ ὀστέων πνευματόδοξοι καί Ἰδεολάτρες.

Κάθε ἄνθρωπος, ἐξαγνιζόμενος, μπορεῖ νά φθάσει στήν βαθμίδα τοῦ θεοῦ, βοηθούμενος ἀπό αὐτούς τούτους τούς θεούς.

Ὅπως εἴπαμε, στό μέρος τοῦτο οἱ ἐρχόμενοι, ὄχι μόνον ὑπεβάλλοντο στούς σωματικούς καθαρμούς, ἀλλά καί στούς ἠθικούς καί τούς ἰδεολογικούς.

Ἐδῶ οἱ παρθένες, οἱ Σίβυλλες καί οἱ Πυθίες, ἔρχονταν σέ ἐπαφή, ἄκουγαν καί ἔβλεπαν τόν θεόν Ἀπόλλωνα, τόν φιλάνθρωπο τοῦτο θεό, γιατί ἦσαν ἁγνές τόν νοῦν, ἁγνές τήν καρδίαν.

Ἀλλά, φίλοι μου, ἔπειτα ἀπ' ὅσα ἐμάθαμε νομίζω ὅτι ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, ἔχουμε χρέος ἐπιτακτικό, ὅπως, μέ ἐλεύθερο φρόνημα καί ἀδούλωτη σκέψι, μελετᾶμε τήν ἀρχαία παράδοσι, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη ἱκανή νά μᾶς ὁδηγήσει στά ἴχνη τά πνευματικά, στίς δόξες τίς ἄφθαστες τῶν προγόνων μας.

Γνωρίσατε ὅμως καί τοῦτο, ὁ ἐρχομός ἐδῶ, γιά νά ζητήσουν μαντεῖαν, τόσων σοφῶν, πολιτικῶν, μεγιστάνων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ὁ σεβασμός καί ἡ εὐλάβεια μέ τήν ὁποίαν περιέβαλαν τό Χρηστήριο τοῦτο, δέν εἶχε σάν κίνητρο τήν πίστι στό θαῦμα. Ὄχι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν λάτρεις τοῦ Λόγου καί ἐθήρευαν πάντα τήν Γνῶσι. Ἡ γνῶσι φυγαδεύει τό θαῦμα, εἶναι ἐχθρά ἀδυσώπητη τῆς τυφλῆς πίστεως.

Οἱ ἱδρυτές τῶν Χρηστηρίων καί τῶν Ἀσκληπιείων ἀνῆκαν σέ Μυστήρια, τά ὁποῖα ἐφύλαγαν γιά τούς ἐκλεκτούς μιά ὁλοκληρωμένη κοσμοθεωρία.

Τά Χρηστήρια ἦσαν γνήσιες παραφυάδες τῶν μυστικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων, ἀπό τίς ὁποῖες διευθύνοντο καί ἐξηρτῶντο.

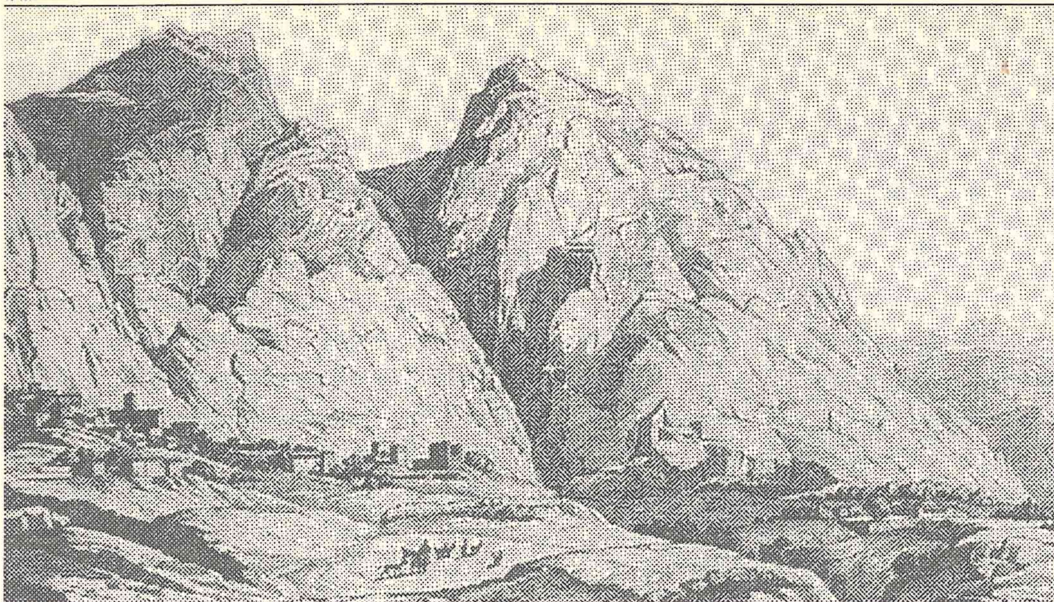
Μέ τίς θεραπεῖες, λοιπόν, πού ἐπετύγχαναν καί με τά μαντευόμενα, μέ τά ὁποῖα βοηθοῦσαν κάθε ἄνθρωπο μεμυημένο ἤ ἀμύητο, ἐπιβεβαίωναν τό ἀλάνθαστο, τό ἀληθινό, τό ἀσφαλές τοῦ περιεχομένου τῆς κοσμοθεωρίας τῶν Μυστηρίων.

Ἡ κοσμοθεωρία αὐτή, ὅπως μᾶς τήν διέσωσαν σοφοί συγγραφεῖς καί μεμυημένοι τῆς ἀρχαιότητος, ἀπεκάλυπτε ὁρισμένους Νόμους Φυσικούς καί Πνευματικούς, τούς ὁποίους ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, σάν πεπερασμένος πού εἶναι, μόνος του ἀδυνατεῖ νά συλλάβει καί νά γνωρίσει.

Κάθε οὐσία, κάθε μορφή, κάθε συνείδησις ὑπάρχει, κινεῖται, ἐνεργεῖ καί ἐξελίσσεται, βάσει ὁρισμένων νόμων, αἰωνίων καί ἀσαλεύτων. Τούς νόμους λοιπόν αὐτούς πρέπει νά γνωρίζει ἐκεῖνος πού θέλει νά γίνει σοφός καί νά ἐξηγεῖ τά φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, πιό ἀναλυτικά, πάνω σέ ποιούς νόμους στηριζόταν ἡ λειτουργία τῶν Χρηστηρίων.

Οἱ νόμοι αὐτοί ἦσαν, ὁ μεγάλος καί βασικός νόμος τῆς Φύσεως, ἡ **Νομοτέλεια**, ὁ **Νόμος τοῦ αἰτίου καί τοῦ ἀποτελέσματος**, ὁ **Νόμος τοῦ ἀντιπεπονθότος** καί ὁ **Νόμος ὁ σοφός τῆς Εἱμαρμένης**. Τώρα, ἄς

Χαλκογραφία τοῦ A. Chenavard, 1843. Ἄποψις τῶν Δελφῶν ἐκ Δυσμῶν ἀπό τῆς πρός Χρισό ὁδοῦ. Διακρίνονται οἱ Φαιδριάδες καί τό πρό αὐτῶν χωρίον Καστρί.

ἐπιχειρήσουμε, ὅσο μᾶς εἶναι δυνατό καί πολύ συνοπτικά, νά δώσουμε μιά ἑρμηνεία τῶν νόμων τούτων.

Ἡ καρδία τῆς φύσεως, ἔλεγε ἀρχαῖος σοφός, εἶναι ἡ Ἀγάπη. Σκοπός, ἡ τελειοποίησι τῶν συνειδήσεων πού εἶναι τά παράγωγα τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως. Τέλος δε, ἡ ἀποθέωσις τῶν ἀτομικῶν Ἐγώ.

Ὑπάρχει λοιπόν σκοπός, ὑπάρχει τέλος στή Φύσι. Τό ἀντίθετο θά ἦταν κάτι τό ἀδιανόητο, τό ἀπίθανο. Ἡ Δύναμις τῆς Νομοτελείας φωλιάζει μέσα σέ κάθε συνείδησι καί τήν ὠθεῖ πάντα στό δρόμο γιά τήν τελειότητα. Ἡ συνείδησι ὅμως, μέ τό αὐτεξούσιο καί τήν αὐτονομία πού ἔχει, μπορεῖ καί νά ἐκτρέπεται τῆς φυσικῆς τροχιᾶς. Τότε, ὅμως, ὁ *νόμος τοῦ αἰτίου καί τοῦ ἀποτελέσματος*, μαζί μέ τόν σοφό *νόμο τοῦ ἀντιπεπονθότος*, δημιουργοῦν τίς δοκιμασίες καί τόν πόνο πού ὁδηγοῦν στήν Γνῶσι. Ἡ δέ Γνῶσις ἐπαναφέρει τόν ἐκτροχιασθέντα στόν ἐξελικτικό ροῦ τῶν φυσικῶν νόμων, γιά νά τόν βάλει στόν δρόμο τοῦ λυτρωμοῦ.

Οἱ δύο τελευταῖοι Νόμοι συνιστοῦν τήν Εἱμαρμένη κάθε ἀνθρώπου καί κάθε λαοῦ, τήν ὁποία μόνοι τους ὑφαίνουν, μέ τίς σκέψεις τους, τούς λόγους τους, τίς πράξεις τους καί τίς ἐνέργειές τους, τίς καλές ἤ τίς κακές, τίς φυσικές ἤ ἀφύσικες.

Ἡ γνῶσι τούτων ἀποτελεσματικά ἠθικοποιεῖ τόν θνητόν καί τόν ἀποτρέπει ἀπό πολλές δοκιμασίες καί ψυχικές βασάνους.

Σ' αὐτά, λοιπόν, τά ὑψηλά, τά ὑπερανθρώπινα, τά θεῖα, εἶχαν θεμελιωθεῖ τά τελούμενα ἄλλοτε ἐδῶ. Ἐδῶ ἀκουγόταν εὐκρινῶς ἡ στοργική φωνή τῶν θεῶν.

Τό Χρηστήριο τοῦτο ἑδραίωνε στόν ἁγνό ἄνθρωπο μία εὔλογη πίστι, ἡ ὁποία τόν βοηθοῦσε ν' ἀντιμετωπίσει μέ θάρρος τίς περιπέτειες τῆς ζωῆς, γιατί ἐδῶ ἐμάθαινε καί ἐπείθετο ὅτι ὑπάρχουν πνευματικοί προστάτες ἰσχυροί, σοφοί, ἀγαθοί καί δίκαιοι, οἱ ὁποῖοι δέν ἀφήνουν τόν ἄνθρωπο

μόνο του στίς ἀθλιότητες τοῦ Ἅδου.

Ὅταν θά ἐπισκεφθοῦμε τά μνημεῖα καί τά ἱερά, θά ἀντικρύσουμε τό Γυμνάσιο, τό Στάδιο καί τό Θέατρο. Αὐτά φανερώνουν ὅτι στόν χῶρο τοῦτο γίνονταν πολυπληθεῖς συγκεντρώσεις σέ ὁρισμένες ἐποχές. Οἱ ἐποχές αὐτές ἦταν ἡ ἔναρξις τῶν ἡλιοστασίων.

Ἑόρταζαν ἐδῶ οἱ ἀρχαῖοι τά ΠΥΘΙΑ, τά ΣΕΠΤΗΡΙΑ, τά ΘΕΡΓΗΝΙΑ καί τά ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ. Κατά εὐτυχῆ σύμπτωσι ἑορτάζουμε καί μεῖς σήμερα τήν θερινή τροπή τοῦ Ἡλίου, πού νομίζω πώς ἀντιστοιχεῖ στά ἀρχαῖα Σεπτήρια.

Ὁ Ὅμιλός μας, ὅπως εἶναι γνωστό, ἔχει καθιερώσει ἀπό τριάντα δύο ἐτῶν τόν ἑορτασμό τῆς ἐνάρξεως τῶν τεσσάρων Ὡρῶν τοῦ Ἔτους. Εἶναι οἱ μόνες φυσικές ἑορτές πού ἔπρεπε οἱ ἄνθρωποι νά πανηγυρίζουν μέ χαρά καί ἐνθουσιασμό, ἐάν ἐγνώριζαν τήν σημασία καί τήν ἀγαθοποιό ἐπίδρασι πού ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος κατά τίς διάφορες Ὧρες τοῦ ἔτους πάνω στούς ὀργανισμούς καί στό πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς Γῆς.

Ἡ ἐπιστημονική ἐμπειρία κατόρθωσε νά διαπιστώσει τίς ἐπιδράσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, κυρίως τοῦ Ἡλίου καί τῆς Σελήνης, πάνω στό φυτικό βασίλειο, ἀλλά καί στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως Ἕλληνες, ἐγνώριζαν καί εἶχαν συνείδησι πλήρη, ὅτι ὁ Ἥλιος ἀσκεῖ τήν πιό θετική ἐπίδρασι, ὄχι μόνον στήν ὀργανική, ἀλλά καί στήν πνευματική φύσι τοῦ ἀνθρώπου. Γιά τοῦτο, μέ πάνδημες τελετές, πανηγύριζαν τίς ἡμέρες τῶν ἡλιοστασίων.

Ἔρχονταν σέ ἐπαφή μέ τούς παράγοντες τῆς ζωῆς καί ἔτσι ἀντλοῦσαν σωματική εὐρωστία καί πνευματική ρώμη. Τά δύο τοῦτα ἀγαθά δέν τά ξεχώριζαν οἱ ἀρχαῖοι, τά θεωροῦσαν ἀλληλένδετα. Γιά τοῦτο ἀσκοῦσαν τό σῶμα τους στό παρακάτω Γυμνάσιο. Ἐπεδείκνυαν τήν ἀλκή τους στό Στάδιο καί παρουσίαζαν τήν πνευματική τους εὐφορία μέ τό Δρᾶμα καί τήν Ποίησι στό θέατρο, πού σώζεται μέχρι σήμερα.

Μετά ἀπό ὅσα σᾶς μίλησα ἐδῶ, θά πάρουμε σέ λίγο τήν λεγομένη Ἱερά Ὁδό, γιά νά ἐπισκεφθοῦμε εὐλαβικά τά ἱερά αὐτά ἐρείπια, πού μιλᾶν τόσον εὔγλωττα γιά τήν ἄφθαστη δόξα τοῦ ἀρχαιοτάτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἀλλά γιά νά γνωρίσετε καί κάτι, πού οἱ πολλοί δέν τό ἀναφέρουν, θά προσθέσω καί τοῦτο.

Ἡ ἀφετηρία τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ δέν εἶναι ἡ Κασταλία. Στήν ἀρχαιότητα ἦταν στήν σημερινή Μαυροσουβάλα, ὅπου πηγάζει ὁ Βοιωτικός Κηφισός. Ἐκεῖ, στούς πρόποδες τοῦ Παρνασσοῦ σώζονται τά ἐρείπια δύο ἀρχαίων ναῶν, τῆς Ἀρτέμιδος καί τοῦ Ἀπόλλωνος.

Στίς πηγές αὐτές, οἱ ἐρχόμενοι ἀπό ξηρᾶς προσκυνητές, ὑπεβάλλοντο στούς πρώτους καθαρμούς, προσέφεραν τίς θυσίες τους καί κατόπιν ἄρχιζαν τήν ἀνάβασι τοῦ Παρνασσοῦ, μέσω τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ, γιά νά φθάσουν στό σημεῖο πού εὑρισκόμαστε καί μεῖς σήμερα.

Τώρα, ἐκεῖ στούς ἀρχαίους ναούς τῆς Ἀρτέμιδος καί τοῦ Ἀπόλλωνος κοντά στίς πηγές, οἱ Χριστιανοί ἔχουν ἀνεγείρει ἕνα ναό, τόν ὁποῖο, πῶς νομίζετε τόν ὀνομάζουν;

" Ἁγία Καθάρα ".

Ἔτσι ἡ μοῖρα θέλησε, μέ τήν παράδοσι, νά σωθεῖ μέχρι σήμερα ἡ πραγματική ἱστορική ἀφετηρία τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ.

Σᾶς ἐξέθεσα τίς ἀπόψεις μου γιά τή λειτουργία τοῦ θεσμοῦ τῶν Χρηστηρίων. Σᾶς ἀνέπτυξα τόν πραγματικό λόγο καί τό ἀληθινό νόημα, πάνω στά ὁποῖα θεμελιώνεται ἡ ἱερότης τοῦ χώρου τούτου.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τά μέρη τοῦτα, ἐάν θέλουν νά μή θεωροῦνται σάν κοῦφοι καί σάν ἀγνώμονες, πρέπει νά προσέρχονται μέ βαθύ σεβασμό καί εὐλάβεια, καί ὄχι σάν βάρβαροι, σάν βέβηλοι, μέ σκώμματα καί εἰρωνική διάθεσι, πού προδίδουν ἀμάθεια καί κατωτερότητα.

Ἐδῶ κάποτε οἱ ψίθυροι τῆς Σίβυλλας μετεβίβαζαν στούς ἀνθρώπους τῆς γῆς τά ρήματα τῶν ἀθανάτων, οἱ ὁποῖοι τόσον ἐνδιαφέροντο γιά τήν πρόοδο καί τήν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως περιφρόνησαν αὐτό τό μεγάλο καί ἀγαθό ἐπίτευγμα τῆς ἐπικοινωνίας μέ τούς θεούς.

Οἱ ἄνθρωποι προτίμησαν ἀντί τῆς ἀρετῆς, τό πάθος, ἀντί τῆς ἁγνότητος, τήν ἀνομία, ἀντί τῆς σοφίας, τήν ἀμάθεια, τήν μονομέρεια, ἀντί τῆς ἐλλόγου πίστεως, τίς διάφορες προλήψεις, τήν ἀδράνεια τοῦ νοῦ, πού φέρει τόν μαρασμό τοῦ πνεύματος.

Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική αἰτία πού ἀπέσβετο τό λάλον ὕδωρ, ἔπεσε χαμαί ἡ δᾶς τῶν μυστηρίων καί ἐσίγησε ἡ φωνή τῶν θεῶν.

Ἐάν, φίλες ψυχές, οἱ ἀπόψεις πού σᾶς ἐξέθεσα καί οἱ ὁποῖες εἶναι βγαλμένες ἀπό τά συμπεράσματα πολυετοῦς μελέτης τῆς Μυστηριολογίας καί τῆς Ἐσωτερικῆς Φιλοσοφίας, σᾶς ἱκανοποιοῦν, προσέξατέ τις καί κατόπιν νά τίς ἐνστερνισθῆτε. Ἐάν ὄχι, ἔχετε ὅλη τήν εὐχέρεια νά σπουδάσετε τά ὅσα σχετικά ἔχουν γραφεῖ, εἴτε ἀπό τούς παλαιούς, εἴτε ἀπό συγχρόνους ἀμυήτους συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων τό φανταστικό, τό ἀπίθανο, ἡ διάθεσις τῆς διαστρεβλώσεως τῆς ἀληθείας καί ἡ παντελής ἄγνοια τῆς ἐσωτερικῆς ἀληθείας, ὁδηγοῦσαν τήν γραφίδα τους. Τοῦτο εἶναι δικαίωμά σας.

Ἐγώ μίαν εὐχή ἔχω τώρα νά κάνω γιά σᾶς.

Εἴθε ἡ ἐπίδρασι τοῦ Δελφικοῦ περιβάλλοντος νά σᾶς ἐμπνεύσει τό πρέπον.

Εἴθε νά σᾶς ὁδηγήσει στόν δρόμο τῶν καθαρμῶν τοῦ ἠθικοῦ καί τοῦ ἰδεολογικοῦ σας κόσμου, ὥστε, ἐξαγνιζόμενοι, νά ἀκούσετε καί σεῖς μιά μέρα τούς Σιβυλλικούς Ψιθύρους καί νά δεχθεῖτε τίς εὐλογίες τοῦ οὐρανοῦ.

Εἴθε ἡ εὐτυχία καί ἡ ὑγεία νά σᾶς συντροφεύουν πάντοτε καί νά ἔρχεσθε συχνά στό χῶρο τοῦτο, γιά νά δοκιμάζετε τίς πιό ὑψηλές πνευματικές ἀπολαύσεις πού μπορεῖ νά πετύχει πάνω στή γῆ ὁ θνητός ἄνθρωπος".

Τό πολυπληθές ἀκροατήριο παρηκολούθησε τήν ὁμιλία μέ ἀπόλυτη σιγή καί στά πρόσωπα ὅλων ἐζωγραφίζετο μιά ψυχική κατάστασι πού φανέρωνε κατανυκτική προσήλωσι. Ὁ ὁμιλητής πέτυχε, μέ ὅσα εἶπε, νά θίξει τίς λεπτότερες ψυχικές χορδές καί νά ἀφυπνίσει νοσταλγίες γιά μιά καθαρή Ἑλληνική ζωή μέ τίς χαρές της καί τίς φυσικές, μέ τίς πνευματικές καί τίς καλλιτεχνικές ἀπολαύσεις της.

Α. ΛΕΤΣΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΙΣΜΟΣ

Ὁ Kant (1) ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ ἀνθρωπομορφισμός ἔχει τήν αἰτίαν του εἰς τήν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας νά φαντασθῇ λογικόν ὄν, μή ἔχον ὁμοιότητα πρός τόν ἄνθρωπον.

Ὁ ἑλληνικός λαός, ὅστις ὕμνησε διά τῶν ποιητῶν καί τῶν φιλοσόφων του τόν ἄνθρωπον ὡς τό ὡραιότερον καί εὐγενέστερον δημιούργημα τῆς φύσεως καί ὅστις ἔζησε φυσικόν βίον, παρακολουθῶν μετά καταπλήξεως ἀλλά καί θαυμασμοῦ τάς συχνάς καί ἀποτόμους ἐναλλαγάς τῆς ἑλληνικῆς φύσεως, δέν ἦτο δυνατόν καί κατ' ἐλάχιστον νά διστάσει εἰς τήν θεοποίησιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων καί εἰς τόν ἀνθρωπομορφισμόν τῶν ἐξ αὐτῶν ἐκπροσώπων τῆς λατρείας του.

Καί ἐφ' ὅσον οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας κατέληξαν εἰς τήν μορφήν αὐτήν τῶν θεῶν των, ὑπῆρξε φυσική ἡ συνέπεια ν' ἀποδοθοῦν εἰς τό θεῖον ἀνθρώπιναι ἰδιότητες.

Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τό ἑλληνικόν Πάνθεον ἐμφανίζονται ἄλλοτε μέν ὡς οἱ τελειότεροι τῶν ἀνθρώπων, μέ τήν μεγαλυτέραν ἰσχύν καί ἱκανότητα καί μέ τάς ὑψηλοτέρας καί εὐγενεστέρας ἠθικάς ἀρετάς, αἵτινες διακρίνουν τόν τέλειον ἄνθρωπον, καί ἄλλοτε ὡς πεπροικισμένοι μέ ὅλα τά ἐλαττώματα καί τάς κακίας τοῦ κατωτέρου ἀνθρώπου.

Τόν ἀνθρωπομορφισμόν, ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς παραστάσεως τοῦ θεοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἀπέφυγον ὁρισμένοι λαοί τῆς ἀρχαιότητος, εἴτε διότι ἐλάτρευον τόν θεόν ὑπό ἄλλην μορφήν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι πυρολάτραι καί ὡς σημερινοί τινες κατώτεροι λαοί, εἴτε διότι ἡ θρησκεία των ἀπηγόρευεν εἰς ὁρισμένους λαούς νά εἰκονίζουν τό θεῖον.

Ἡ ἀπόδοσις ὅμως ἀνθρωπίνων ἰδιοτήτων εἰς τό θεῖον εἶναι κοινή εἰς ὅλας σχεδόν τάς θρησκείας.

Ὁ ἀνθρωπομορφισμός, ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς παραστάσεως τοῦ θεοῦ ὑπό ἀνθρωπίνην μορφήν, σχετίζεται πρός τήν ἀνθρωπολατρείαν. Κυρίως ἀνθρωπολόγοι ὑπῆρξαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες ἐθεοποίουν τούς βασιλεῖς των. Μετ' αὐτούς, οἱ Ρωμαῖοι ἐθεοποίησαν Αὐτοκράτοράς των, βραδύτερον δέ, κατ' εἰσήγησιν αὐτοκρατόρων, καί ἄλλους θνητούς.

Ὡς ἡμίθεοι ἐτιμήθησαν πολλοί ἥρωες εἰς τήν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Φαίνεται δέ ὅτι, τόσον μεταξύ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅσον καί μεταξύ ἄλλων λαῶν, οἱ μῦθοι περί θεῶν ἔλαβον τήν ἀρχήν ἐκ πράξεων ἡρώων, οἵτινες μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου ἐθεοποιήθησαν.

Πρῶτος ἐπολέμησε τόν ἀνθρωπομορφισμόν ὡς ἀνόητον ὁ ἱδρυτής τῆς Ἐλεατικῆς Σχολῆς Ξενοφάνης (2) κηρύξας ὅτι ὁ θεός δέν ὑπάρχει οὔτε κατά τό σῶμα, οὔτε κατά τό πνεῦμα ὅμοιος πρός τούς ὁμηρικούς καί τούς ἡσιοδείους θεούς καί τούς θνητούς.

Ὁ ἐκ Κολοφῶνος φιλόσοφος, σκώπτων μετ' ἀγανακτήσεως τό ἀνθρωπόμορφον διεκήρυττεν ὅτι ὁ Ὅμηρος καί ὁ Ἡσίοδος προσέδωκαν εἰς τούς θεούς ὅλα τά ἐλαττώματα καί πάσας τάς κακίας καί ἀθεμιτουργίας τῶν ἀνθρώπων.

Μέ τόν ἀνθρωπομορφισμόν ἠσχολήθησαν, μετά τόν Ξενοφάνη, ὁ Πρωταγόρας, ἐκ τῶν νεωτέρων δέ ὁ Γκαῖτε (3), ὁ Φόϋερμπαχ (4), ὁ Νίτσε (5), ὁ Μάουτνερ (6), ὁ Φράϊγκερ ὁ Ράϊνκε (7), ὁ Κάντιος καί πολλοί ἄλλοι.

Ὁ Κάντιος μάλιστα κάμνει διάκρισιν μεταξύ τοῦ δογματικοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ, τόν ὁποῖον θεωρεῖ πηγήν δεισιδαιμονίας, καί τοῦ συμβολικοῦ, ὅστις πειρᾶται νά φαντασθεῖ τό θεῖον πνεῦμα κατ' ἀναλογίαν πρός τό ἀνθρώπινον καί εἶναι θεμιτός.

Γράφοντες μυθολογίαν καί οὐχί φιλοσοφίαν, δέν θέλομεν νά ἐνδιατρίψωμεν περισσότερον ἐπί τοῦ θέματος τούτου. Εἰσερχόμεθα λοιπόν εἰς τήν ἐξέτασιν τοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν θεῶν, ἐφόσον σχετίζονται οὗτοι μέ τήν γεωργίαν, ὑπό τήν εὐρυτέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως καί φρονοῦμεν ὅτι μεγάλως ὠφέλησε τήν ἑλληνικήν γεωργίαν, ὑπό τήν εὐρυτέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως, ἡ θεοποίησις τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως καί ἡ αναπαράστασις αὐτῶν ὑπό τήν μορφήν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἑλληνικοῦ Πανθέου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Kant, (Emmanouel), Γερμανός φιλόσοφος (1724-1804), ἱδρυτής τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας. Γεννηθείς ἐν Καίνιγσβεργ τῆς Α. Πρωσίας, διετέλεσεν ἐπί ἔτη καθηγητής τῆς Λογικῆς καί Μεταφυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς γενετείρας του. Τῷ 1794, συνεπείᾳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου του *"Θρησκεία ἐντός τῶν ὁρίων μόνον τοῦ Λόγου"*, ἡ Πρωσική Κυβέρνησις δι' αὐστηροῦ ἐγγράφου ἀπηγόρευσεν εἰς αὐτόν νά γράφει ἤ νά ὁμιλεῖ δημοσίᾳ περί θρησκευτικῶν ζητημάτων. Ὁ δέ Kant, ἀκολουθῶν τήν ἀρχήν, ὅτι πρέπει μέν νά λέγει τις τήν ἀλήθειαν, δέν εἶναι ὅμως καί ὑποχρεωμένος νά λέγει δημοσίᾳ πᾶν ὅ,τι φρονεῖ ὡς ἀληθές, συνεμορφώθη πρός τήν ἐπιταγήν ταύτης. Τῷ 1796 ἠναγκάσθη, λόγῳ κοπώσεως, νά διακόψει τάς παραδόσεις του.

Ὁ Kant εἶναι ὁ ἱδρυτής τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας, φθάσας εἰς τήν διατύπωσιν αὐτῆς μετά μακράν διανοητικήν καί συγγραφικήν ἐργασίαν. Τά ἔργα του εἶναι πάμπολλα καί σοβαρώτατα, ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον τόν κατέστησεν ἀθάνατον εἶναι ἡ τῷ 1770 δημοσιευθεῖσα λατινιστί πραγματεία του *"Περί τῆς μορφῆς καί τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰσθητοῦ καί τοῦ νοητοῦ κόσμου"*. Τῷ 1781, ἐξ ἄλλου, ἐξέδωκε τό ἔργον του *"Κριτική τοῦ καθαροῦ λόγου"*, ὅπερ ἀποτελεῖ τό βασικόν ἔργον τῆς κριτικῆς φιλοσοφίας.

2. Ξενοφάνης, Ἕλλην φιλόσοφος, ὁ ἱδρυτής τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς. Γεννηθείς ἐν Κολοφῶνι κατά τόν 6ον αἰῶνα π.Χ., ἐξεπατρίσθη τῷ 546 κατά τήν ὑπό τῶν Περσῶν κατάκτησιν τῆς Ἰωνίας, περιῆλθεν ἐπί πολλά ἔτη τάς ἑλληνικάς πόλεις ὡς ποιητής καί ραψωδός καί τελικῶς ἐγκατεστάθη εἰς τήν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι ὑπό τῶν φυγάδων Ἰώνων ἱδρυθεῖσαν ἀποικίαν Ἐλέαν, ἔνθα καί ἀπέθανε τῷ 480 ὑπερενενηκοντούτης.

Τάς φιλοσοφικάς αὐτοῦ ἰδέας γνωρίζομεν ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ *"Περί φύσεως"* διδακτικοῦ ἔπους του καί ἐκ τῶν μαρτυριῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, Θεοφράστου, Σιμπλικίου καί ἄλλων.

Ὁ Ξενοφάνης, κομίσας τήν φιλοσοφίαν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τήν Δύσιν, προσέδωκεν εἰς αὐτήν χροιάν καθαρῶς θρησκευτικήν. Ἠγανακτημένος ἀπό τό ἀνθρωπόμορφον καί τό ἀνθρωποπαθές ὕψωσε τολμηράν φωνήν κατά τῶν κοσμολογικῶν προλήψεων.

3. Γκαῖτε (Ἰωάννης Βόλγκαγκ Goethe), ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας καί μία τῶν ἰσχυροτάτων καί πολυμερεστάτων διανοιῶν τῆς ἀνθρωπότητος (1749-1832). Ὁ Σίλλερ ἔλεγε περί αὐτοῦ ὅτι *"ὡρίμασεν ὑπό τόν ἥλιον τοῦ μακρινοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ"*, ὁ ἴδιος δέ ὁ Γκαῖτε ἔλεγεν ὅτι *"ἔχει συγγένειαν πρός τούς Ἕλληνας"*. Αὐτούς κηρύττει ὡς διδασκάλους, αὐτούς θαυμάζει καί διά τό ἄφθαστον τῆς διανοίας, τῆς φράσεως καί τῆς γραμμῆς καί διά τό ἰδεῶδες τοῦ βίου τους. Μεταξύ ὅλων τῶν ἀριστουργημάτων του τήν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ *"Φάουστ"*, ὅστις συγχρόνως εἶναι πρόβλημα καί εἰκών.

4. Φόϋερμπαχ (Feuerbach Λουδοβίκος), ὀνομαστός Γερμανός φιλόσοφος (1804-1873). Ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ Ἐγέλου, ἐκήρυξεν εἶδος φυσιοκρατικοῦ πανθεϊσμοῦ. Ἀπεμακρύνθη ὅμως τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐγέλου, διότι, ἐνῷ κατά τοῦτον ἡ θρησκεία εἶναι ἡ λελογισμένη ἐπενέργεια τοῦ θεοῦ ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐξελίξει, ἑπομένως θεολογία, κατά τόν Φόϋερμπαχ ἡ θρησκεία εἶναι ἀνθρωπολογία.

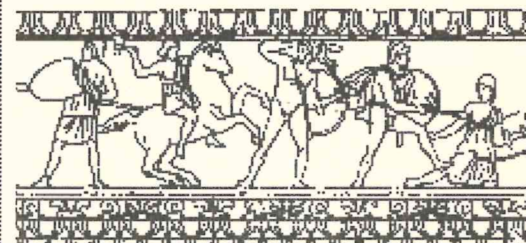
Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐλάτρευσε πάντοτε τήν ἰδίαν αὐτοῦ οὐσίαν, δημιουργεῖ τούς θεούς κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσίν του. Ἡ φυσιολογία εἶναι ἄρα ἡ καθολική ἐπιστήμη. Ὁ Φόϋερμπαχ ἐπέδρασε ἐπί τοῦ Καρ. Μάρξ, ὅστις πῦρυνε τόν θρησκευτικόν ὑλισμόν καί τόν ἐφήρμοσεν ἐπί τοῦ κράτους καί τῆς κοινωνίας.

5. Νίτσε (Φρειδερίκος Nietzsche), Γερμανός φιλόσοφος καί ποιητής (1844-1900). Ἐμπνευσθείς ἀρχικῶς ἀπό τόν ἀρχαῖον ἑλληνικόν πολιτισμόν, ὑπέστη τήν σημαντικήν ἐπίδρασιν τοῦ Σοπενάουερ καί τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ καί ἀπέβλεψε διά τῶν πρώτων ἔργων του *"Ἡ γέννησις τῆς τραγῳδίας"* καί *"Ἀσύγχρονοι θεωρίαι"*, εἰς γενικευτικήν συναρμογήν τῆς ἀπαισιοδόξου περί τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου ἀντιλήψεως μετά τῆς ἐν τῇ τέχνῃ ἐκδηλώσεως τοῦ τραγικοῦ.

Εἰς τά ἔργα του ὁ Νίτσε ἐμφανίζεται ὡς ριζικῶς ἀριστοκρατικός, ἀντιλαμβανόμενος τό κοινωνικόν σύνολον ὡς ἀποτελούμενον ἐκ δύο διακεκριμένων ὁμάδων, ἤτοι τῶν ὀλίγων κυρίων ἀφ' ἑνός καί τοῦ πλήθους τῶν δούλων ἀφ' ἑτέρου, καί θέτων ὡς σκοπόν τῆς ζωῆς τῶν λαῶν, συνεπῶς δέ τῆς ὅλης ἱστορίας, τήν ἀνάδειξιν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

6. Μάουτνερ (Φειδερίκος Mauthner), Γερμανός λογοτέχνης, φιλόσοφος καί γλωσσοδίφης (1849-1923). Ἔζησεν ὡς δημοσιογράφος ἐν Πράγῃ, ἀπό δέ τοῦ 1876 ἐν Βερολίνῳ. Μέγας θόρυβος ἠγέρθη περί τήν φιλοσοφίαν του. Κατά τόν Μάουτνερ, ἡ ἔρις τῶν φιλοσόφων μεταξύ των εἶναι ἔρις περί τάς λέξεις, ἥτις δύναται νά παρακαμφθεῖ διά τῆς κριτικῆς τῆς ὁρολογίας, τήν ὁποίαν μεταχειρίζονται. Ἡ γνῶσις, ὡς συνδεομένη μέ τάς λέξεις, εἶναι μεταφορική. Ἡ πρόοδος τῆς γνώσεως ἔγκειται εἰς τό γεγονός τοῦ πλουτισμοῦ τῆς λέξεως διά τῆς μεταφορικῆς αὐτῆς ἐφαρμογῆς. Τούτου ἕνεκα ἡ γνῶσις καθ' ἑαυτήν εἶναί τι τό ἀνωφελές.

7. Ράϊνκε (Ἰωάννης Reinke), Γερμανός βοτανολόγος καί φιλόσοφος, διατελέσας καθηγητής ἐν Γοττίγγῃ καί Κιέλῳ. Ἔγραψεν: *"Ἐγχειρίδιον τῆς γενικῆς βοτανικῆς"*, *"Φιλοσοφία τῆς βοτανικῆς"*, *"Ὁ κόσμος ἐν ἐνεργείᾳ"*, *"Φυσικαί ἐπιστῆμαι, κοσμοθεωρία, θρησκεία"* καί ἄλλα ἔργα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΟΡΦΙΚΗ ΜΥΗΣΙΣ

Ἱερός ποιητής, ἀσκητής, μύστης, μυσταγωγός. Ἱεροφάντης... Τέτοιες λαμπάδες ἄναψε στό πνεῦμα τοῦ Ἄγγελου Σικελιανοῦ ἡ κριτική. Ὁ Παλαμᾶς τόν ἀνεγνώρισε ὡς Ἀπολλώνιο λυράρη, «*πού ἀδελφώνει τ' ἀρχαῖα μέ τά νέα*». Κι αὐτός ὁ τελευταῖος χαρακτηρισμός εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ Σικελιανοῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς «βλαστός πού φύτρωσε στό ἑλλαδικό χῶμα», δέν ξεχνᾶ πώς ἡ γῆ αὐτή ἔχει θεό τόν Ἀπόλλωνα.

Ὁ Σικελιανός ὅμως ξεσκεπάζει μέ τοῦ στίχου τόν ρυθμό κρυμμένες ἄλλοτε ἀλήθειες στά ἄδυτα τῶν λαϊκῶν θρησκειῶν καί στίς ἀπόκρυφες κόγχες τοῦ μυστηριακοῦ ἐσωτερισμοῦ.

Καί ὅταν ξεκινοῦσε γιά τήν Πράξι μέ τίς Δελφικές Ἑορτές, «*γιά νά ξυπνήσουμε τήν μεγάλη ἀπρόσωπη μνήμη τῆς γῆς καί νά διατηρήσουμε τήν ἱεραρχία καί τάξι κάποιων αἰωνίων ἀξιῶν*» καί ὅταν προχωροῦσε μέ τόν Λόγο, στό ποιητικό του ἔργο ἕνα εἶχε τάξει σκοπό: **Νά ρίξει γέφυρα πάνω ἀπό τούς ἑλληνικούς αἰῶνες καί νά κοινωνήσει τούς ἀνθρώπους -τούς ἀξίους- μέ τήν ἀρχαία, τήν αἰωνία, τήν μοναδική ἀλήθεια πού ἀλλάζει στό πέρασμα τοῦ χρόνου μορφές, ἀλλά διατηρεῖ τόν οὐσιαστικό της πυρῆνα ἴδιον, ἀκέραιον.**

Σκηνές μυήσεως, σύμφωνα πλέον μέ τά διασωθέντα τυπικά, περιγράφει στόν «*Πρόλογο στήν Ζωή*» καί στόν «*Δελφικό Λόγο*». Καί ἀφηγεῖται ὅτι ἀξιώθηκε, ὕστερα ἀπό νύχτες ἐξαγνισμοῦ καί μυστηριακοῦ «ὀργίου» «*νά φάγει ἀπό τό τύμπανο, νά πιεῖ ἀπό τό κύμβαλο καί νά δοκιμάσει τόν κυκεῶνα*», τό ὑδρόμελι πού ἔπιναν οἱ μυούμενοι, τήν δεκάτη ἡμέρα, σάν σύμβολο τῆς γλυκύτητος πού ἔμελλε νά διαδεχθεῖ τήν ταραχή τῶν δοκιμασιῶν.

Ἱερή Ἐλευσῖνα
ἤπια στερνός τό ἀδρό πιοτό σου,
καί ἡ ζωή πλημμύρισε βαθιά μου
σ' ἄκρη ἀπαντοχή.

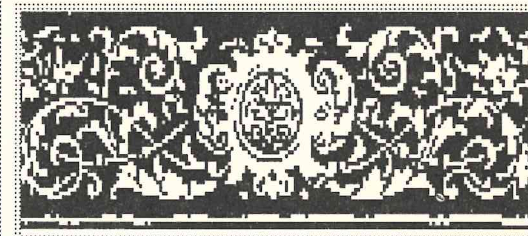
Ὑπάρχει πρῶτα πρῶτα ἡ Νύχτα πού ἁπλώνει τό μυστηριακό σκοτάδι της. Ὅλες οἱ μυήσεις νύχτα τελοῦνται ὡς νά συμβολίζουν ὅτι ὁ ἀμύητος ὀφείλει νά ξεκινήσει ἀπό τό σκοτάδι γιά νά ἀνεβεῖ πρός τό φῶς:

Μ' ἐμύησεν ὁ Ὀρφέας στήν νύχτα
αὐτήν ἀπό καιρούς, Βασίλισσά μου,
ὅταν ἡ Ἀργώ, πού' χα μονάχος μου
σταφνίσει, γεμάτη μ' ἥρωες, ὅλο κ' ἔσκιζε
τό κύμα, κι ὅλα ὡς νά τ' ἄφηνε ἀπό πίσω
ἀπό τήν πρύμνα...
Στήν πλώρα ἀνέβηκεν Αὐτός
καί μέ τήν ὄψι σκωμένη στ' ἄστρα,
μοναχός του ἀρχίνησε ἔτσι:
Ἕνα λυχνάρι στά σκοτάδια μας
εἶν' ὁ ἥλιος, καί μιά συμπόνια στήν ἐρμιά
μας τό φεγγάρι...
Μά ἡ μαύρη νύχτα στέλνει πλούσιο
τό ἔλεός της...
Τί, πότε βγάνει τήν ψυχή ἀπό τό κορμί μας
στόν ὕπνο μέσα, σά σπαθί ἀπό τό φηκάρι,
πότε σ' ἀγρύπνιες μυστικές μᾶς κράζει
ἀπάνω, νά μετρηθοῦμε μέ τήν ἄβυσσο...
Σύντροφοι, πρίν βγεῖ τό φῶς
καί μές στά δίχτυα του μᾶς κλείσει ἄχ,
κι ἄς προλάβουμε νά ἰδοῦμε στά σκοτάδια,
σ' ἕνα βλεφάρου ἀνοιγοσφάλισμα...
Τί, ἀλί μας, μάτια δέν εἶν' ἀκόμα αὐτά,
μόν' εἶναι τρύπες μές στά κρανία μας
καί πιό πάνω ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα
ἔχει ὁ Ἀπόλλωνας τίς ρίζες του βυθίσει!...
Μόν' τάξετε ὅλη σας τή δύναμι στά σκότη,
τί ὁ ἥλιος φτάνει
καί ψαρεύει τήν ψυχή Σας
σέ δίχτυα ὁλόχρυσα,
καί βγαίνει τό φεγγάρι
καί σπαταλᾶτε μέσα σ' ὄνειρα τό νοῦ Σας.
Μά Ἐσᾶς ὁ νοῦς Σας
ἔχει ρίζες στόν Ἀθέρα,
καί τά χρυσά τοῦ ἡλιοῦ νά σπάσει δίχτυα
πρέπει, κι ἀπάνω ἀπ' τά ὄνειρα νά πιάσει
τήν πηγή του!

Ὁ ποιητής ἀνανεώνει τήν πίστι τῶν Ὀρφικῶν, πώς ἕνας ὑπέρτατος νόμος ἄγει τάς ψυχάς εἰς τό σῶμα καί πάλιν ἀπό τοῦ σώματος ἀνάγει, καί τοῦτο κύκλῳ πολλάκις δίνοντάς τους ἴσες δυνατότητες νά τρέξουν στήν ἐξέλιξί τους, ἀλλά ποτίζοντάς τις κάθε φορά μέ τό νερό τῆς Λήθης, γιά νά μή εὐκολύνονται, οὔτε καί νά δυσκολεύονται ἀπό τό παλιό φορτίο στήν πορεία τους.

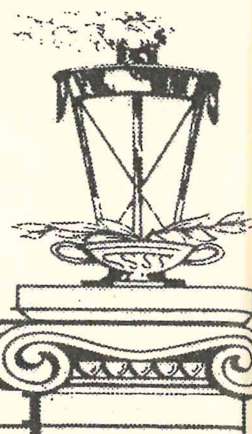
Ἀνανεώνει τήν πίστι πώς ἡ ζωή εἶναι μονάχα μία, πού πρέπει ν' ἀδελφώνει ὅλα τά ὄντα, ἀφοῦ ὅλοι δικαιοῦνται, σάν θά περνοῦνε στόν κύκλο τῶν ταξιδιῶν τους νά κρατοῦν στό χέρι τήν τυπική Ὀρφική ταυτότητα:

«Εἶμαι παιδί τῆς Γῆς
καί τοῦ ἐνάστρου Οὐρανοῦ,
ἀλλά πατρίδα μου εἶναι ὁ Οὐρανός».

Λ. ΜΠΑΡΛΑΜΑ

ΗΛΙΑΚΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

Στόν βέβηλο κόσμο, τόν κόσμο τῆς γυάλινης πλάνης, τήν φυλακή, τήν σπηλιά τῆς Ἀνάγκης, ὅπως τόν ἀναφέρει ὁ Πλάτων, τρέχουμε νά προλάβουμε τήν ζωή μας κυνηγοί τῆς ποσότητος καί πολύ σπάνια τῆς ποιότητος. Ἔχουμε ξεχάσει τό ταξίδι, ἔχουμε χάσει τά ἴχνη του λησμονῶντας τήν δυνατότητα γιά μία ἄλλη ζωή πού τό ταξίδι αὐτό προσφέρει.

Στήν σπηλιά τοῦ Πλάτωνος οἱ φυλακισμένοι ζοῦν στήν ἄγνοιά τους ἤρεμοι ὅσο οἱ προσλήψεις τῶν ἐρεθισμάτων εἶναι ἤπιες καί δέν νοιώθουν κάν τήν ἀνάγκη νά ἀνέβουν στήν κορυφή. Τά δεσμά αὐτά εἶναι ὁ χρόνος, ὁ χρόνος τῆς εἱμαρμένης.

Ἐμεῖς ἔχουμε τήν εὐκαιρία μέσω τῶν μυήσεων, καί τῶν ἱεροτελεστιῶν νά ταξιδεύουμε σέ βαθύτερες διαστάσεις καί νά ξεφεύγουμε ἔστω καί λίγο ἀπό τά δεσμά τοῦ χρόνου νοιώθοντας τήν μεταμόρφωσί του ἀπό εὐθύγραμμο σέ κυκλικό.

Σέ λίγο θά συμμετάσχουμε σέ μία ἐξόχως μυητική τελετουργία σέ μία διαδικασία πού συντελεῖται μέ παρεμφερή τρόπο χιλιάδες χρόνια ἀπό ἀνθρώπους πού προσπαθοῦσαν νά ἑνώνουν τά σπασμένα κομμάτια τοῦ καθρέφτη τῆς Ἀληθείας, νά ξεφεύγουν μέσω τῶν τελετῶν αὐτῶν ἀπό τά στενά δεσμά τοῦ χρόνου μετουσιώνοντας τό σπήλαιο τῆς Ἀνάγκης σέ σπήλαιο τοῦ καιροῦ δηλ. τῆς Εὐκαιρίας.

Οἱ τελετές αὐτές εἶναι τελετές κρίκοι μίας ἀλυσσίδας πού ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἀλήθεια εἶναι μία. Εἶναι τελετές πού βοηθοῦν μέ τό τυπικό καί τήν δυναμική τους νά ἀνέβουμε στό στόμιο τοῦ σπηλαίου γιά ν' ἀντικρύσουμε τήν πηγή τῶν πραγμάτων, τό φῶς τοῦ Ὑπερτάτου Ἀγαθοῦ, τόν Λόγο, τήν Ἁρμονία, τόν Ἔρωτα πού δίδει πνοή καί γέννησι σ' ὅλο τό σύμπαν.

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὅτι γιά νά συμμετέχει κάποιος στίς τελετές αὐτές ἐκτός ἀπό τήν ἐξέγερσι καί τήν ἑτοιμότητα πρέπει νά εἶναι προικισμένος μέ ἀντίληψι, σκέψι, συναίσθημα σέ ἐγρήγορσι ἱκανότητες πού ἀποκτῶνται ὄχι μόνο μέ ἐσωτερική ἄσκησι ἀλλά καί διαλεκτική.

Τά συμπόσια, τά γεύματα, τά δεῖπνα, ἀπετέλεσαν ἰδιαίτερο βάθρο γιά τήν ἔκφρασι τοῦ λόγου.

Στό τραπέζι παρουσιάζονταν οἱ πνευματικές ἐκδηλώσεις τῆς ἐποχῆς, προσευχές, ἀναγνώσεις, φιλοσοφικές συζητήσεις, ἱκετήριες ἐπικλήσεις.

Πρίν καί μετά τό φαγητό προσέφεραν σπονδές στούς θεούς χύνοντας σταγόνες ἀκράτου οἴνου ἐπί τοῦ ἐδάφους. Οἱ σπονδές καί οἱ τελετές διεδήλωναν τήν ἱερότητα τοῦ φαγητοῦ καί ταυτόχρονα ἀποτελοῦσαν δίαυλο πνευματικῆς τροφῆς.

Τά ἀρχαῖα κείμενα ἀναφέρουν τήν ματαιότητα τῶν γευμάτων καί δείπνων πού γίνονται ἄνευ θεοῦ.

Στό Συμπόσιό του ὁ Πλάτων ἔχει ὡς θέμα ***τήν ἀνεύρεσι τῆς ὑψηλοτέρας ἐκφράσεως τοῦ Ἔρωτος πού κυβερνᾶ τόν κόσμο στήν μυστική θέασι τῆς ἑνώσεως μέ τό αἰώνιο καί ὑπερκόσμιο κάλλος.***

Ἡ εὐλογία τοῦ Συμποσίου ἀνάγει τήν ὑπαρξιακή ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου σέ ἄλλες σφαῖρες πού ὁρίζονται μέ μεταφυσική -ἐσχατολογική ἑρμηνεία.

Ὅσοι συμμετέχουμε σ' αὐτό φέρουμε ἐπί τῆς καρδίας μας τόν σταυρόν καί τό ρόδον, πού συμβολίζει τήν οὐρανία τελείωσι, τόν χρόνο, τήν αἰωνιότητα, τήν ζωή, τόν θάνατο, τήν γονιμότητα, τόν ἱερόν γάμο τῶν ἀντιθέτων.

Τό ρόδον εἶναι ἀφιερωμένο στήν Ἀφροδίτη, τόν Ἄδωνι, τήν Ἠώ, τόν Ἥλιο, τόν Διόνυσο, τίς Μοῦσες.

Σάν μυστικά Ρόδα λοιπόν θά μεταλάβωμεν τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου.

Ὁ οἶνος καί ὁ ἄρτος εἶναι τό ἰσορροπημένο προϊόν τοῦ μόχθου τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἱκανότητός του εἰς τήν Γεωργία.

Εἶναι τό ὑγρό καί τό στερεό, τό θῆλυ καί τό ἄρρεν.

Ὁ ἄρτος εἶναι ἡ ζωή, ἡ τροφή σώματος καί ψυχῆς, σύμβολο ἑνώσεως καθώς περικλείει πολλούς σπόρους σέ μία οὐσία. Ὁ τεμαχισμός τοῦ ἄρτου ὑποδηλώνει τόν θάνατο, τόν μερισμό καί τήν κοινωνία.

Ὁ οἶνος εἶναι τό ὑγρό τῆς ζωῆς, ἡ ζωτικότητα, ἡ Ἀλήθεια καί καθίσταται τό αἰθερικόν τῆς θεότητος πού μεταβιβάζει πνευματική καί ζωτική δύναμι στόν μυούμενο.

Ὁ οἶνος εἶναι ἡ θεία ἔκστασι καί **ὁ ἄρτος** εἶναι ἡ ὁρατή ἐκδήλωσι τοῦ πνεύματος.

Ὁ σῖτος εἶναι τό ἱερόν ἔμβλημα τῆς θεᾶς Δήμητρος.

Ὁ ἱεροφάντης ἔλεγε πρός τούς μύστες: ***Ὦ μύσται ὁ σῖτος εἰκονίζει τό μέσον ἐνάρξεως τῆς μεταμορφώσεώς σας καί τῆς πρός τόν οὐρανόν μεταβάσεώς σας ὡς ἀποκεκαθαρμένων πνευμάτων.***

Ἄν πρός τήν ἔννοιαν αὐτοῦ κατανοήσετε καί τήν ἔννοιαν τήν ὑπό τοῦ ἐμβλήματος τοῦ θεοῦ Διονύσου εἰκονιζομένη, ἤτοι τοῦ χυμοῦ τῆς σταφυλῆς, ἡ ἀνάβασίς σας εἰς τάς ὑψυλοτέρας βαθμίδας τῆς πνευματικῆς κλίμακος ἐξετελέσθη.

Ἡ ἀθανασία τοῦ πνεύματός σας ἐπετεύχθη.

Ὁ ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ σίτου **ἄρτος** καί ὁ ἐκ τοῦ χυμοῦ τῆς σταφυλῆς **οἶνος** ἀποτελοῦν τήν μυστική ἱεροπραξία διά τῆς ὁποίας ζητεῖται ὁ ἀποκαθαρμός τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί ἡ ἀνάστασις αὐτῆς εἰς τάς χώρας τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἀνεσπέρου φωτός.

Στήν χώρα πού κυριαρχεῖ ὁ Λόγος, ἡ Ἁρμονία, ὁ Ἔρως, στά Ἠλύσια πεδία, στήν χώρα τῶν μακάρων, εἴθε νά εἶναι εὐλογημένη ἡ τράπεζα.

Ὅλα γύρω μας εἶναι φῶς, ὁ ἄρτος, ὁ οἶνος, ἐμεῖς εἴμεθα ὄψεις φωτός.

Ἄς εἶναι ἡ ἱεροτελεστία μας αὐτή ἔναυσμα διευρύνσεως τῆς συνειδήσεώς μας καί ἀναγωγῆς εἰς τάς πνευματικάς περιοχάς τοῦ οὐρανίου τόπου.

ΑΝΤ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο Παρμενίδης, η σύγχρονη Φυσική και το αληθές όνομα του Αρχικού Αιτίου.

Αφορμή για τη σύνθεσι του κειμένου απετέλεσε η ενασχόλησί μας με τη θεωρητική μουσική σκέψι του Ιωάννη Ξενάκη και ιδιαίτερα με το βιβλίο του 'Formalized Music'.

Ξενάκης: '...αν η μουσική επιβάλλεται να χρησιμεύσει ως μέσον για την αντιμετώπισι των φιλοσοφικών και επιστημονικών ιδεών για το όν, την εξέλιξί του, και τις εκφάνσεις τους, είναι ουσιώδες ο συνθέτης τουλάχιστον να σκεφθεί σοβαρά επάνω σε αυτούς τους τύπους εξετάσεως.' Formalized Music, σελ. 261.

Ο Ξενάκης κάνει πράξι την θέσι του αυτή διατυπώνοντας συλλογισμούς, οντολογικού και κοσμολογικού χαρακτήρα, με βάση-αφορμή τους Ίωνες κυρίως φιλοσόφους, αλλού αναφορικά, αλλού εν συντομία και αλλού εκτενώς.

Οι θέσεις του Πυθαγόρα (Αριθμός) και ιδιαίτερα του Παρμενίδη (Όν-Νοείν, Ακινησία) σε αντιδιαστολή με αυτές του Ηρακλείτου (Ροή-Αλλαγή) και με χρήσι αυτών του Επικορου (Τυχαίο) ως διάμεσου, αναφέρονται ως θεμελιώδεις για τη φιλοσοφία των βάσεων της μουσικής δημιουργίας του συνθέτη, αλλά και για την αντίληψι του Κόσμου γενικότερα.

Στην παρούσα εργασία γίνεται μια μικρή προσπάθεια συνεισφοράς στην προβληματική που αναπτύσσεται σχετικά με την πανανθρώπινη και προαιώνια ενδόμυχη τάσι για ανακάλυψη των αιτίων της αρχής των κόσμων, της εξηγήσεως της υπάρξεως, της επαφής του ανθρώπου με το θείον και την απόδοσι ονόματος σ' αυτό.

Δεν προτείνεται καμιά λύσι ή απάντησι στα ερωτήματα, θα ήταν πολύ επιπόλαιο άλλωστε.

Κατατίθενται όμως μερικοί συλλογισμοί, οι οποίοι, όπως ο γράφων φιλοδοξεί, θέτουν υπό παρατήρησι την σχέσι των φυσικών επιστημών και της φιλοσοφίας με άξονες αναφοράς το Νου, το Αρχικό Αίτιο και την απόδοσι ονόματος σε αυτό.

Το θέμα είναι ανεξάντλητο και θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο πολλών βιβλίων.

Εδώ, θα περιοριστούμε σε μερικές μόνο σκέψεις, συχνά όχι και τόσο ολοκληρωμένες.

Ο μύθος αναγνωρίζει σαν υπαρκτό το όνομα του Αρχικού Αιτίου και το ανάγει σε μια αντικειμενική πραγματικότητα, με την έννοια ότι το όνομα αυτό είναι ένα και μοναδικό για όλα τα έλλογα όντα, ανεξαρτήτως γλώσσας, χρώματος και φυλής.

Το όνομα του θεού είναι γνωστό σε ελαχίστους, αλλά χάνεται και ξαναβρίσκεται μετά από πολλές περιπέτειες με συμβολικό χαρακτήρα και νόημα.

Αυτό όμως που είναι άγνωστο στους ανθρώπους είναι ο τρόπος που αυτό προφέρεται. Αν και η ηχητική-φωνητική του απόδοσι απεκαλύφθη στον εκλεκτό άνθρωπο, τελικά αυτή χάθηκε, με αποτέλεσμα να αποτελεί αντικείμενο αναζητήσεως και εσωτερικής έρευνας για κάθε άνθρωπο που βρίσκεται στο δρόμο της αναζητήσεως της αληθείας, έχει χειραφετημένη συνείδησι και είναι απαλλαγμένος από προκαταλήψεις.

Το 'εργαλείο' για την πνευματική αυτή πορεία το δίνει ο λόγος, η σκέψι. Όχι όμως αβασάνιστα και χωρίς να έχει υπερβεί κάποια εμπόδια προηγουμένως.

Στο σημείο αυτό της εξελικτικής του πορείας, ο άνθρωπος προσπαθεί να βρει το αληθές όνομα του αρχικού αιτίου, γνωρίζοντας ότι δε θα μπορέσει να το προφέρει.

Τίθεται όμως μια σειρά ερωτημάτων. Αναζητούμε το αληθές όνομα του αρχικού αιτίου ή το αρχικό αίτιο;

Το όνομα του αρχικού αιτίου ταυτίζεται με το ίδιο το αρχικό αίτιο;

Η ηχητική - φωνητική του απόδοσι ταυτίζεται με αυτό;

Ή μήπως δια του ονόματος και της ηχητικής του αναπαραστάσεως θα οδηγηθούμε στο αρχικό αίτιο;

Αν όμως είναι έτσι, τότε αρκεί να ονοματίζουμε για να γνωρίζουμε; Αν πάλι με κάποια διαδικασία μπορούμε να έλθουμε σε επαφή με το αρχικό αυτό αίτιο, είτε αυτή είναι η ονοματοδοσία και η κατάλληλη προφορά της είτε κάποια άλλη κλείδα, ορθώς πράττομε και ερευνούμε προς αυτή την

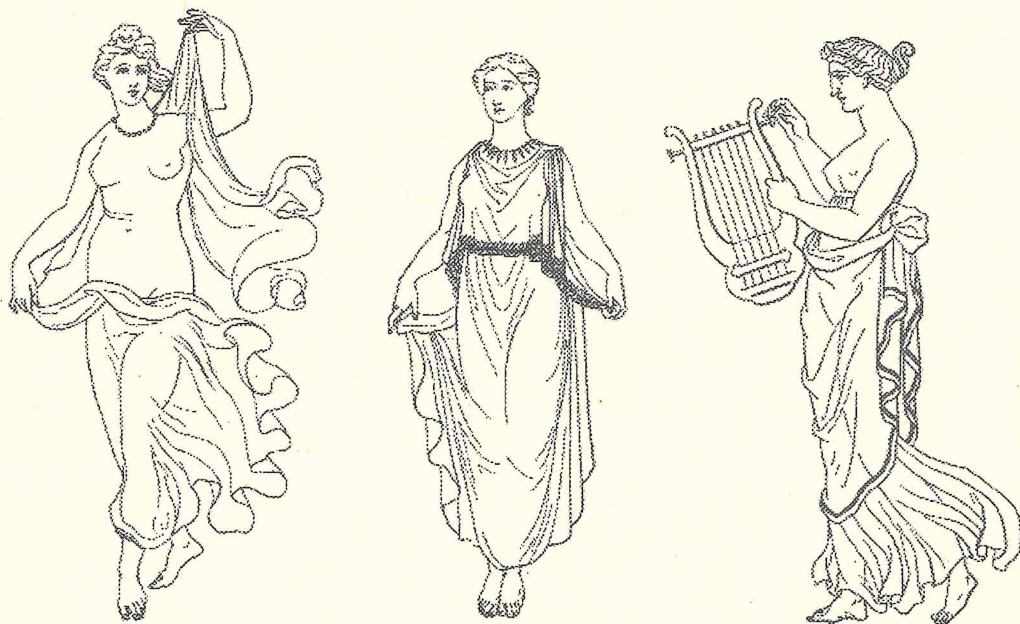
κατεύθυνση ή μήπως έτσι μας διαφεύγει η ουσία του πράγματος και χάνουμε το στόχο μας;

Πέραν όλων των διλημμάτων, που ούτως ή άλλως υπονοούν την ενόραση της γνώσης χωρίς να είναι μεταγνώση, η πορεία της φιλοσοφίας και της επιστήμης από την ελληνική αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας, έχει πολλά προσφέρει στο ζήτημα της ουσίας του όντος, με ή χωρίς θεολογικές αρχές εκκινήσεως.

Η σύγχρονη αστροφυσική, η μοριακή βιολογία, η σωματιδιακές θεωρίες και τα μαθηματικά προτείνουν μοντέλα προελεύσεως και υπάρξεως του κόσμου της ύλης και των ιδεών, που καθιστούν τους δύο αυτούς κόσμους αναποσπάστους μεταξύ τους, τείνοντας όλο και περισσότερο σε ένα νέο είδος μη εξ αποκαλύψεως νόμων και αρχών, ένα νέο είδος θεολογίας ή κοσμογονίας, απ' όπου διαφαίνεται ο νέος άνθρωπος.

Η αναζήτησι της σχέσεως μεταξύ νοήσεως και υπάρξεως ή μεταξύ νου και όντος περνάει και μέσα από την αναζήτησι του ονόματος του αρχικού αιτίου.

Το ότι το όνομα του αρχικού αιτίου έχει παίξει ρόλο στην πορεία της φιλοσοφίας περί κοσμογονίας και έχει επηρεάσει τη θεολογική-μυθολογική σκέψι, φαίνεται αρκετά σαφώς από το διάφορα ονόματα που έχουν δοθεί κατά καιρούς και ανάλογα με τον πολιτισμό στο θείον, τον Νου, το Λόγο κλπ, από τις πολλές συμβολικές σημασίες των ονομάτων αυτών, από την επίδρασί τους στις διάφορες μορφές της λατρείας, της τέχνης, της διανοήσεως, του λόγου και της εκφράσεως γενικότερα των αρχαίων αλλά και των συγχρόνων λαών.

Ὄρχησις Παρθένων

Θα αναφερθούμε λοιπόν στους αρχαίους έλληνες στοχαστές, που πρώτοι έδωσαν στην ανθρωπότητα το έναυσμα για την αναζήτησι, και στην συμβολή της σύγχρονης επιστήμης πάνω στα θέματα που θέσαμε.

Ο λογικός συλλογισμός πάνω στα φαινόμενα και την εξήγησί τους είναι το μεγαλύτερο βήμα που έκανε ο άνθρωπος για την κατάκτησι της ελευθερίας του και της αναπτύξεώς του.

Για τον λόγο αυτό, το έργο των μεγάλων Ιώνων φιλοσόφων, Θαλή, Αναξιμάνδρου και Αναξιμένη, πρέπει να θεωρείται η αρχή του πολιτισμού μας, η αρχή του Λόγου, της λογικής. Με την λέξι λόγος δεν εννοείται εδώ η λογική αλληλουχία επιχειρημάτων, συλλογισμών και λογικοτεχνικών μηχανισμών, αλλά το εξαιρετικό αυτό αίσθημα ανησυχίας και περιεργείας, που οδηγεί στην διαμόρφωσι της ερωτήσεως, στον έλεγχο, όπως έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες.

Είναι πρακτικά ασύλληπτο αυτό το άλμα, που έγινε στην Ιωνία και που δημιούργησε την κοσμολογία από το μηδέν. Διότι την εποχή εκείνη ίσχυαν και λειτουργούσαν παράλληλα ισχυρές θρησκευτικές και μυστικές παραδόσεις, που είχαν την θέσι της 'λογικής' σκέψεως, σε πρώιμη βέβαια μορφή.

Ο Ορφισμός για παράδειγμα, που επηρέασε τον Πυθαγορισμό, δίδασκε ότι η ανθρώπινη ψυχή είναι θεός, ότι μόνο η έκστασις, οι καθάρσεις (ή καθαρμοί) και η οργιαστικές πρακτικές μπορούν να επιφέρουν την εκφυγή της από τον τροχό της γενέσεως. Οι μυστικές αυτές δοξασίες ίσχυαν -και συνεχίζουν να ισχύουν- σε πολλά μέρη του κόσμου.

Ο δρόμος που ανοίχτηκε από τους Ίωνες υπερσκέλισε τελικά όλες τις δοξασίες και όλες τις θρησκείες.

Έχοντας εισαγάγει τον έλεγχον, ενσωμάτωσε και αφομοίωσε κατά κάποιο τρόπο τον τροχόν της γενέσεως.

Όλες οι προσωκρατικές σχολές έπαιξαν ρυθμιστικό ρόλο στην εξέλιξι της φιλοσοφίας μέχρι τις μέρες μας.

Η πυθαγόρεια σύλληψι των αριθμών και η παρμενίδια διαλεκτική, είναι και οι δύο μοναδικές εκφράσεις της ίδιας ανησυχίας. [Πυθαγόρας (572 - 500 π.Χ.) και ο Παρμενίδης (~540 π.Χ.)]

Η πυθαγόρεια σύλληψι περί αριθμών, όπως εξελίχθηκε από τον 6ο έως τον 4ο αι. π.Χ., διατύπωσε την αρχή ότι τα πράγματα είναι αριθμοί ή εκφράζονται από αριθμούς ή είναι όμοια με αριθμούς. Κατά συνέπεια έχουν σχέσεις που εκφράζονται αριθμητικά.

Η κοσμογονία των πυθαγορείων διατυπώνεται μέσω της ερμηνείας των αριθμών. Οι ιδέες, σαν όντα, έχουν ποικίλες σχέσεις μεταξύ τους, που εκφράζονται και αυτές με σχέσεις αριθμών. **Αξίζει να σημειώσουμε ότι στο σύστημα αυτό δεν υπήρχε το μηδέν σαν αριθμός, ούτε οι αρνητικοί, ούτε οι άρρητοι αριθμοί, με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται.**

Η πυθαγόρεια αριθμητική σκέψι αναπτύχθηκε από τη μελέτη των μουσικών διαστημάτων (δηλαδή των σχέσεων των ήχων μεταξύ τους), προκειμένου να επιτευχθεί η ορφική κάθαρσις.

Κατά τον Αριστόξενο, τον μεγαλύτερο θεωρητικό της μουσικής στην αρχαιότητα, μαθητή του Αριστοτέλη, οι πυθαγόρειοι χρησιμοποιούσαν τη μουσική για να εξαγνίσουν την ψυχή, όπως την ιατρική για να καθαρίσουν το σώμα.

Η μέθοδος αυτή υπάρχει και σε άλλες μυστικές δοξασίες και πρακτικές, όπως για παράδειγμα στη λατρεία των Κορυβάντων, που αναφέρει ο Πλάτων στους Νόμους.

Ο Πυθαγορισμός διείσδυσε στην δυτική σκέψη μέσω των αρχαίων Ελλήνων αρχικά, του Βυζαντίου στη συνέχεια, των Αράβων αργότερα και της Δυτικής Ευρώπης.

Αυτό όμως που προκαλεί μεγάλη εντύπωσι είναι το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος της διανοήσεως της εποχής μας, των τεχνών μη εξαιρουμένων, είναι σήμερα βυθισμένη στον κόσμο των αριθμών!

Η γενετική ειδικότερα, κατάφερε να διαρρήξει τη γεωμετρική συνδυαστική δομή της σπείρας του D.N.A. και να σπάσει τον κύκλο της γενέσεως, δηλαδή των μετεμψυχώσεων, όπως εξάλλου το προείδε ο Πυθαγόρας.

Στην περίπτωσι αυτή δεν πρόκειται για δυνάμεις απελευθερωμένες με την ορφική έκστασι, με τις οποίες ο άνθρωπος κατάφερε να ορίσει την ποιότητα των γόνων (παλιγγενεσία), αλλά η δύναμι των αποτελεσμάτων και της εφαρμογής της θεωρίας, της ερωτήσεως και του ελέγχου.

Κατά συνέπεια και μέχρις ενός σημείου, είμαστε όλοι πυθαγόρειοι, με την έννοια ότι ναι μεν η μαθηματική σκέψι περιέχεται στις ανώτερες λειτουργίες του εγκεφάλου, αλλά εξ αιτίας του Πυθαγόρα έχουμε τη δυνατότητα να χρησιμοποιούμε τους αριθμούς και τις σχέσεις του συμβολικά.

Η πλειονότητα των ανθρώπων, παρ' όλα ταύτα, δεν θεωρεί ότι οι αριθμοί είναι όντα, με τη φιλοσοφική η την πνευματική έννοια

Τό χάος

του όρου. Δεν αντιστοιχίζουμε κάποιον αριθμό με μια ιδέα ή με κάποια έννοια, δεν διαθέτουμε δηλαδή αριθμοϊδέες, όπως οι πυθαγόρειοι.

Και βέβαια δεν εννοείται εδώ ο συμβολικός χαρακτήρας και λειτουργία των αριθμών, που ακόμα και σήμερα υπάρχει και λειτουργεί, έστω και με τη μορφή δεισιδαιμονιών, προκαταλήψεων ή φιλοσοφικομαντικών συστημάτων.

Αντίθετα μάλιστα, είμαστε σε θέσι να διαπιστώνουμε ότι οι αριθμοί, από τα διάφορα συστήματα αριθμήσεως μέχρι τις ποικίλες και δυσπρόσιτες μαθηματικές θεωρίες, εκφράζουν τη νόησι και τα δημιουργήματά της χωρίς να εκφράζονται από αυτήν.

Δημιουργούνται νοήματα ή νοητικά όντα (με τη φιλοσοφική έννοια του όρου) με τη χρήσι αριθμών ή αριθμητικής λογικής, εκφράζονται νόμοι και διατυπώνονται αρχές συστημάτων.

Οι αριθμοί των συγχρόνων μαθηματικών είναι πλέον εργαλεία της νοήσεως, δεν είναι όμως η νόησι καθαυτή. Κάτι ανάλογο δηλαδή που συμβαίνει και με τη γλώσσα, που είναι μεν εργαλείο της νοήσεως αλλά όχι η ίδια η νόησι.

Ο Παρμενίδης, σύγχρονος του Πυθαγόρα αλλά τελείως ανεξάρτητα από αυτόν και σε αντίθεσι με τον Ηράκλειτο, κατάφερε να φτάσει στην καρδιά του ζητήματος της αλλαγής με το να την αρνηθεί. Ανακάλυψε την αρχή του εξαιρουμένου μέσου και την αρχή της λογικής ταυτολογίας. Κατάφερε έτσι να φτάσει στην έννοια του Όντος, αυτού που είναι, το ακίνητο, αγέννητο, άφθαρτο, που πληροί το σύμπαν. Έφτασε επίσης και στο μη-όν.

Στο διάσημο ποίημά του, το μόνο που έχει σωθεί, ο Παρμενίδης λέγει:

'Διότι θα είναι για πάντα αδύνατο να αποδειχθεί ότι πράγματα που είναι, δεν είναι. Εσύ όμως απομάκρυνε τη σκέψι σου από αυτή την οδό της αναζητήσεως....

Δε μένει τότε παρά μια οδός, αυτή του είναι. Υπάρχουν πολλά σημάδια που δείχνουν ότι είναι αδημιούργητο και άφθαρτο. Διότι είναι πλήρες, αδιατάρακτο και χωρίς τέλος. Ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι, διότι τώρα είναι συγχρόνως πλήρες, ένα, συνεχές. Διότι τι είδους γεννήσεως αναζητάς γι αυτό; Πώς και από που θα μπορούσε να ανα-πτυχθεί; Ούτε θα σου επέτρεπε να πεις ή να σκεφθείς ότι προέρχεται από ό,τι δεν είναι. Και ποια ανάγκη θα το οδηγούσε να έχει δημιουργηθεί νωρίτερα ή αργότερα αν προερ-χόταν από το τίποτα; Συνεπώς πρέπει να είναι, απολύτως, ή καθόλου.'

Η μέθοδος που χρησιμοποιείται στην ερώτησι είναι απόλυτη. Οδηγεί στην άρνησι του αισθητού κόσμου, ο οποίος αποτελείται από αντιφατικά φαινόμενα, και θέτει σαν μόνη αλήθεια την ιδέα της ίδιας της αληθείας.

Η ιδέα αυτή όμως, που θεμελιώνεται με τη βοήθεια αφηρημένων λογικών κανόνων, προκειμένου να ορισθεί πλήρως, δεν έχει ανάγκη καμία άλλη εκτός από την αντίθετή της, το μη-όν, το τίποτα, που αμέσως γίνεται

ασύλληπτο και που είναι αδύνατο να εκφραστεί. (θα επανέλθουμε αργότερα σε αυτό).

Η λιτότητα και η αξιωματικότητα της σκέψεως του Παρμενίδη, που υπερβαίνει τους θεούς και τις κοσμογονίες, ακόμα και τα πρώτα θεμελιώδη στοιχεία του Ηράκλειτου [(γη, ύδωρ, αήρ)=(ύλη, πυρ)=ενέργεια], είχαν τεράστια επιρροή στους συγχρόνους του.

Στο υλικό επίπεδο, ήταν ο πρώτος απόλυτος και ολοκληρωμένος υλισμός. Οι κυριότερες άμεσες αναδράσεις ήταν η θεωρία της Συνεχείας του Αναξαγόρα και η θεωρία της ατομικής Ασυνεχείας του Λευκίππου, δηλαδή της κβαντισμένης ύλης, στη σύγχρονη Φυσική.

Το ίδιο μπορούμε να θεωρήσουμε ότι συμβαίνει και στο πνευματικό επίπεδο, όπου μια ιδέα είναι ον. Κατά συνέπεια η ιδέα του όντως όντος είναι η πρώτη και η πρωταρχική.

Το κείμενο δεν αναφέρεται βέβαια στο ον της καθημερινής εμπειρίας ή γενικά σε κάποιο ον εν δράσει. Μπορούμε ίσως, από θεολογική ή θρησκευτική σκοπιά, με ευκολία να πούμε ότι αναφέρεται σε αυτό που θα ονομάζαμε θεό.

Ο ίδιος ο Παρμενίδης πάντως δεν προβαίνει σε καμία ονοματοδοσία, εκτός από τη μετοχή του ρήματος ειμί (όν, εόν), ούτε περιγράφει και ούτε ορίζει κάποιες ιδιότητες, εκτός από την ίδια την ύπαρξι. Φτάνει λοιπόν στο καίριο πρόβλημα της αρχής των πάντων, στο αρχικό αίτιο, αρνούμενος το δεν είναι.

Πρόκειται έτσι για μια κατάστασι ακινησίας του χρόνου, διότι του όντος δεν προηγείται το μη όν. Επομένως δεν τίθεται καθόλου το θέμα της αρχής του χρόνου και κατά συνέπεια ούτε της γεννήσεως.

Αξίζει, στο σημείο αυτό, να θυμηθούμε την Ορφική Κοσμογονία, εκφρασμένη στο μύθο του Διονύσου, όπως μας παραδίδεται από τον νεοπλατωνικό Δαμάσκιο (5ος αι., Απορίαι και λύσεις περί των πρώτων αρχών).

Σύμφωνα με αυτόν, υπήρχε ο Αμετάβλητος Χρόνος, η Πρώτη Αρχή του Σύμπαντος ή το Αυγό του Κόσμου. Πρόκειται για την Ενέργεια και τον Χρόνο πριν εκδηλωθούν, την Μονάδα των Πυθαγορείων.

Το Αυγό του Κόσμου εκδηλωνόταν με δύο ιδιότητες: τον Αιθέρα και το Χάος. Ο Αιθέρας περιγράφει την κοσμική ενέργεια (το φίδι των Χαλδαϊκών χρησμών) και το Χάος την πρωταρχική αδιαφοροποίητη ουσία.

Ο Αιθέρας και το Χάος συνιστούν την Δυάδα των Πυθαγορείων, την αντίθεση των δύο πόλων, την πρώτη εκδήλωσι της Μονάδος, το Yin και το Yang των Κινέζων.

Ο Αιθέρας των Ορφικών ήταν μια αυτοκινούμενη αρχή, που ακολουθούσε κυκλική πορεία.

Το Χάος ήταν η Πρωταρχική Λάσπη, από την οποία επρόκειτο να προβάλει η οφιοειδής μορφή του Κόσμου. Αξίζει εδώ να επισημάνουμε την εντυπωσιακή ομοιότητα με τις σύγχρονες απόψεις της Αστρονομίας για την γένεσι των αστέρων από τα νεφελώματα και την σπειροειδή συγκρότησι πολλών γα-

λαξιών, μεταξύ των οποίων και ο δικός μας.

Η Ορφική Κοσμογονία όπως διαπιστώνουμε, διαφέρει ουσιαστικά από την Παρμενίδια ρήσι. Ο Παρμενίδης δεν κάνει καμιά κοσμογονία, βρίσκεται πριν από αυτήν. Ή θέτει το αρχικό αίτιο και όχι την εκδήλωσί του.

Στον Παρμενίδη, η απουσία χρόνου και ονομασίας (με την έννοια της σχέσεως σημαίνοντος και σημαινομένου) οδηγεί στο μη αναγκαίο ονοματοδοσίας του όντος, αλλά ούτε και του αρχικού αιτίου.

Μπορούμε επίσης, και υπό το πρίσμα της επιστήμης, να σχετίσουμε το όν με την ενέργεια ή την αρχή διατηρήσεως της ενεργείας. Η ενέργεια σε ηλεκτρομαγνητική, κινητική, θερμική ή σωματιδιακή μορφή πληροί το σύμπαν, χάρι στην ισοδυναμία ύλη - ενέργεια.

Πρόκειται για το Παρμενίδιο αυτό το οποίο είναι, το όντως ον. Πράγματι, σύμφωνα με την αρχή διατηρήσεως της ενεργείας, η συνολική ενέργεια στο σύμπαν, από τη γένεσί του μέχρι σήμερα, δεν έχει αλλάξει ούτε κατά ένα φωτόνιο.

Από την άλλη μεριά, με τον συλλογισμό αυτό, η λογική αλήθεια είναι μια ταυτολογία. Οτιδήποτε είναι βεβαιωμένο είναι αληθές, και σε αυτό δεν υπάρχει καμία εναλλακτική πρότασι.

Η σύγχρονη Φυσική, για παράδειγμα, δέχεται θεωρητικά το κενό, αλλά είναι πράγματι το μη-ον; Ή μήπως είναι ο ονομαστικός προσδιορισμός ενός ασαφούς αντικειμένου; Τι είναι το απόλυτο κενό; Η απουσία ύλης σημαίνει και την απουσία ενεργείας; Κενό λοιπόν ως προς τι;

Το ποίημα του Παρμενίδη οδηγεί στην παραδοχή ότι η αναγκαιότητα, η αιτιότητα και το δίκαιο είναι ταυτόσημα με την λογική. Αυτό φαίνεται με σαφήνεια στην φράσι: 'και ποια ανάγκη θα το οδηγούσε, αργά ή γρήγορα, στο να γεννηθεί, αν προερχόταν από το τίποτα;'

Διότι από τη στιγμή που το όντως ον γεννιέται με ή/και από τη λογική, η τυχαιότητα είναι τόσο αδύνατη όσο και το μηον. Γνωρίζουμε παρ' όλα αυτά ότι η τυχαιότητα και η αλλαγή ενυπάρχουν σε όλα τα πεδία. Αυτή η λογική αντίφασι κυριάρχησε στην διανόησι για χιλιετίες.

Έτσι, προσεγγίζουμε μια άλλη πλευρά της διαλεκτικής, την σημαντικότερη ίσως στο πρακτικό επίπεδο δράσεως: τις αιτιατές σχέσεις, δηλαδή τον ντετερμινισμό.

Πράγματι, αν η λογική συνεπάγεται την απουσία του τυχαίου, τότε θα μπορούσαμε να γνωρίσουμε τα πάντα με τη λογική. Θα μπορούσαμε ακόμα και να κατασκευάσουμε τα πάντα. Το πρόβλημα της επιλογής, της αποφάσεως και του μέλλοντος γενικά θα ήταν λυμένο.

Γνωρίζουμε όμως ότι αν το στοιχείο της τυχαιότητος ή της μη αιτιότητος, υπεισέλθει σε μια ντετερμινιστική δομή, δηλαδή σε ένα σύμπλεγμα σχέσεων αίτιου-αιτιατού, τότε διαλύεται όλο το οικοδόμημα.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίον οι μυθολογίες, οι θρησκείες και οι φιλοσοφίες ανήγαγαν ανέκαθεν το στοιχείο της τυχαιότητος στα όρια της γενέσεως του διαστήματος και στις αρχές της κοσμογονίας.

Λάμβαναν υπ' όψιν τους το τυχαίο, όχι σαν καθαρή έκφρασι της πιθανότητος (ή της ιδέας της πιθανότητος), αλλά σαν μυστηριώδη σημάδια (οιωνοί) από τις θεότητες, που αν και συχνά περιείχαν αντιφάσεις υπεδείκνυαν σαφώς τις προθέσεις τους.

Τα ονόματα πάντως των θεών ποτέ δεν ήταν τυχαία δοσμένα, διότι οι θεοί προϋπήρχαν των ονομάτων τους. Υπήρχε επομένως μια αιτιατή σχέσι ανάμεσα στον θεό, που σαν έννοια ήταν μη αιτιατή σχέσι, και στο όνομά του, που ήταν αιτιατή. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η ονοματοδοσία ήταν μη αιτιατή, όπως ο θεός ο ίδιος.

Προς αποφυγήν παρερμηνειών, ας επαναλάβουμε ότι ο Παρμενίδης δεν μιλάει για κάποιον θεό, αλλά για το όντως ον σαν αρχικό και αμετάβλητο αίτιο.

Η μη αποδοχή του καθαρά τυχαίου επιβίωσε ακόμη και στην σύγχρονη μαθηματική θεωρία των πιθανοτήτων και ενσωματώθηκε σε αυτή με την μορφή κάποιων λογικών νόμων, με τρόπο ώστε το καθαρά τυχαίο και η αιτιοκρατία να αποτελούν τις δύο διαφορετικές όψεις της ιδίας ενότητος.

Ο πρώτος που αποκάλυψε και εισήγαγε την έννοια του τυχαίου ήταν ο Επίκουρος (342 - 271 π.Χ.), διακόσια χρόνια μετά τον Παρμενίδη. Γνωστότερη ίσως ρήσι του έχει μείνει το αρχά των όντων άτομα.

Ο Επίκουρος προκειμένου να θεμελιώσει αξιωματικά και κοσμολογικά την πρότασι της ελευθέρας βουλήσεως του ανθρώπου, ξεκινά με την ατομική υπόθεσι, την ασυνεχή σωματιδιακή υπόστασι της ύλης, και δέχεται ότι 'κατά την κίνησι του ατόμου μέσα στο κενό, σε ευθεία γραμμή, (θεωρούσε ότι τα άτομα κινούνταν από πάνω προς τα κάτω, 'έπεφταν' δηλαδή) σε μια απροσδιόριστη στιγμή, το άτομο παρεκκλίνει ελάχιστα από την ευθεία κίνησι, αλλά τόσο ελαφρά, που δεν είναι καν δυνατό να συλλάβουμε την απόκλισι'. Αυτή είναι η θεωρία της εκκλήσεως, που έφτασε έως εμάς χάρι στον Λουκρίτιο. Έτσι, ένα νέο, φαινομενικά επουσιώδες στοιχείο, υπεισέρχεται στον κόσμο του αιτιατού

. Ο Επίκουρος βασίζει τη δομή του σύμπαντος στις αδυσώπητες ευθείες και παράλληλες μεταξύ τους κινήσεις των ατόμων (ντετερμινισμός) και συγχρόνως στην έκκλησι, δηλαδή το τυχαίο. Κανείς πριν από τον Επίκουρο δεν είχε σκεφτεί να χρησιμοποιήσει το τυχαίο σαν αρχή ή σαν τύπο συμπεριφοράς.

Παρενθετικά, ας αναφέρουμε εδώ ότι το πρόβλημα του αν η ύλη είναι συνεχής ή ασυνεχής δεν έχει λυθεί ακόμη.

Η ύλη τεμαχίζεται συνεχώς -όπως έλεγε ο Αναξαγόρας- σε όλο και μικρότερα σωματίδια, άρα είναι ασυνεχής, αλλά και διαρκώς ανακαλύπτονται νέα σωματίδια, των οποίων η ενεργειακή κατάστασι συγχέεται ή εναλλάσσεται διαρκώς με την υλική τους (υλενέργεια).

Είναι πραγματικά εντυπωσιακή η ομοιότητα της θεωρίας του Επίκουρου με την κινητική θεωρία των αερίων, που πρότεινε ο

Daniel Bernoulli στα τέλη του 19ου αιώνα. Η θεωρία αυτή βασίζεται στην ασυνεχή και σωματιδιακή δομή της ύλης, στον ντετερμινισμό αλλά και στο τυχαίο.

Η πρώτη όμως εμφάνισι της αρχής του τυχαίου, της κατανοήσεώς του και της χρήσεώς του, έγινε το 1654, από τον Pascal και ιδίως τον Fermat, που διατύπωσε τις δύο θεμελιώδεις αρχές των πιθανοτήτων.

Λίγα χρόνια αργότερα, το 1713, ο Jaques Bernoulli διατύπωσε τη θεωρία των μεγάλων αριθμών.

Σύμφωνα με αυτήν, αν ένα γεγονός έχει δύο πιθανές εκβάσεις, η πιθανότητα της μιας εκβάσεως τείνει να γίνει ίση με την πιθανότητα της άλλης όταν το γεγονός επαναλαμβάνεται πάρα πολλές φορές. Όταν δηλαδή ο αριθμός των επαναλήψεων του γεγονότος είναι πάρα πολύ μεγάλος, τότε η πιθανότητα να συμβεί η μία ή η άλλη έκβασί του τείνει στο 1/1.

Έτσι ο Επίκουρος, ο οποίος δέχεται την αναγκαιότητα της γεννήσεως σε μια απροσδιόριστη στιγμή, ή με άλλα λόγια τη σε ανύποπτο χρόνο διαφοροποίησι της προκαθορισμένης πορείας- εκβάσεως ενός γεγονότος, αποτελεί μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση θεωρητικού στοχασμού, διότι ένα αλεατορικό γεγονός μπορεί να είναι το αποτέλεσμα της υπάρξεως μιας πιθανότητος, η οποία όμως δεν είναι καθόλου γνωστή ούτε και προβλέψιμη και εμπίπτει επομένως στο πεδίο της άγνοιάς μας.

Η θεωρία των πιθανοτήτων εμπεριέχει και την αβεβαιότητα και την βεβαιότητα, όσον αφορά την έκβασι ενός γεγονότος, με δύο τρόπους. Ο πρώτος είναι **πιθανοτικός** και αφορά την άγνοια για την τελική έκβαση και εκφράζεται με την έννοια του τυχαίου. Ο δεύτερος είναι **ντετερμινιστικός**, διότι η θεωρία των μεγάλων αριθμών που προαναφέραμε, με την βοήθεια του χρόνου (ή του χώρου), αναιρεί την αβεβαιότητα, καθώς όσο μεγαλώνει ο αριθμός των επαναλήψεων του γεγονότος τόσο οι πιθανότητες των εκβάσεων τείνουν να εξισωθούν.

Ας αναλογιστούμε τι μπορεί να συνεπάγεται αυτή η συνύπαρξι αιτιότητος και τυχαίου στην περίπτωσι που θελήσουμε να αποδώσουμε ένα όνομα στο αρχικό αίτιο ή στο ον του Παρμενίδη... άλλα ονόματα θα είναι τα αληθή και άλλα όχι. Ποια από αυτά θα είναι τα αληθή;

Έτσι λοιπόν, είκοσι πέντε αιώνες μετά τον Παρμενίδη και είκοσι τρεις μετά τον Επίκουρο, οι ίδιες δυνάμεις συνεχίζουν να ρυθμίζουν την ανθρώπινη δραστηριότητα με την ίδια αποτελεσματικότητα.

Είναι η πηγή της αμφιταλαντεύσεως και των προβλημάτων με τα οποία διαρκώς ασχολείται ο άνθρωπος, μέσα από το σκότος της αγνοίας του: ντετερμινισμός ή τυχαίο, ενόρασι ή εποικοδόμησι, a priori ή όχι, ενιαίο ύφος ή εκλεκτικισμός, υπολογισμός ή μη υπολογισμός, μεταφυσική της τέχνης ή τέχνη ως μέσο διασκεδάσεως;

Μέχρι στιγμής ασχοληθήκαμε με το όν. Ας εισάγουμε τώρα και την έννοια του νου σαν ένα νέο στοιχείο, που σχετίζεται με αυτό.

Το πρόβλημα της σχέσεως μεταξύ σκέψεως και υπάρξεως και ακόμα περισσότερο της ισοδυναμίας σκέψεως και υπάρξεως αποτελεί κομβικό σημείο της πορείας της φιλοσοφίας και της διανοήσεως ανά τους αιώνες.

Ο Πλάτων στην Πολιτεία του παραθέτει ένα στίχο, και πάλι του Παρμενίδη, που έχει γίνει διάσημος: 'το γαρ αυτό νοείν εστίν τε και είναι' (διότι είναι το αυτό το είναι και το σκέ-πτεσθαι).

Το όντως ον και η νόησις είναι το ίδιο πράγμα. Ο Παρμενίδης μιλάει ξανά για την ύπαρξη σαν ιδέα, όχι για το ον εν δράσει. Παρατηρούμε επίσης ότι φράσι αυτή είναι συμμετρική και 'ισοβαρής' ως προς το ρήμα 'εστίν.

Η υλική-ενεργειακή και η πνευματική-άϋλη υπόστασι του Παρμενιδίου όντως όντος συνιστούν αδιάρρηκτη ενότητα και βρίσκονται σε συμμετρική σχέσι με τη σκέψι, τον νου. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ταύτισι όντος και νου έξω από κάθε αντικειμενική πραγματικότητα.

Αν τώρα εξετάσουμε το 'σκέπτομαι άρα υπάρχω', την περίφημη φράσι του Καρτεσίου (1595 - 1650), του θεμελιωτού του ορθολογισμού, θα διαπιστώσουμε ότι δεν είναι συμμετρική και ότι δεν εννοεί καθόλου το ίδιο με τον Παρμενίδη.

Είναι όμως αξιοθαύμαστο το ότι ο άνθρωπος συνεχίζει να έχει τα ίδια ερωτήματα δια μέσου των αιώνων. Ο Καρτέσιος έχει εντοπίσει την προσοχή του στον άνθρωπο, στην αντικειμενική ύπαρξι.

Η σκέψι επομένως, σαν εκδήλωσι της υπάρξεως, την επιβεβαιώνει. Το νοηματικό κέντρο βάρους της ρήσεως του Καρτεσίου είναι ο άνθρωπος, όχι το ον αλλ' ούτε και η σκέψι ή ο νους.

Επισημαίνουμε εδώ ότι ο σκεπτόμενος άνθρωπος αναζητά το όνομα της αρχής του αιτίου.

Συνεπώς, σύμφωνα με τον Καρτέσιο, η νοητική του ενέργεια αποδεικνύει την ύπαρξί του. Αν όμως την νοητική αυτή ενέργεια την θεωρήσουμε μέρος ή μία από τις εκφράσεις του νου, τότε θα πρέπει το αντίστοιχο μέρος του νοούντος να είναι ον, κατά τον Παρμενίδη.

Ως εκ τούτου το οποιοδήποτε όνομα του αρχικού αιτίου καταφέρει ο νοών άνθρωπος να ανακαλύψει, πρέπει να αποτελεί και μέρος του όντως όντος. Έτσι ο ερευνών θα έχει πλησιάσει το Παρμενίδιο ον, σαν μέρος αυτού, έστω και κατά ένα πολύ μικρό ποσοστό.

Φαίνεται λοιπόν ότι **η ανακάλυψι όλων των ονομάτων της αρχικής αιτίας θα οδηγήσει στην ένωσι του νοούντος με αυτήν**.

Αν όμως αυτή είναι η πορεία που πρέπει να ακολουθήσει ο άνθρωπος για τη θέωσί του, τότε υπεισέρχεται για μια ακόμη φορά ο παράγων της πιθανότητος και των μεγάλων αριθμών (της στοχαστικής γενικότερα) για την ατελεύτητη απαρίθμησι των ονομάτων καθώς και ο παράγων χρόνος, που απαιτείται γι αυτό.

Το σημερινό επίπεδο γνώσεως φαίνεται να είναι η έκφρασι της εξελίξεως του σύμ-

παντος εδώ και δέκα τρία ή δέκα τέσσερα περίπου δισεκατομμύρια χρόνια.

Η σύγχρονη γνώσι είναι το 'εκχύλισμα' της ιστορίας της ανθρωπότητος, το αποτέλεσμα των πνευματικών δομών του ατομικού ή του συλλογικού εγκεφάλου και των ανθρωπομορφικών του συλλήψεων.

Ο άνθρωπος ωστόσο, αντιμετωπίζει σήμερα μια τρομακτική αμφιβολία ως προς την αληθινή αντικειμενικότητα των γνώσεών του, πολύ περισσότερο μάλιστα με την ταχέως αναπτυσσομένη βιοτεχνολογία, που υπόσχεται την αναδιαμόρφωσι των δομών λειτουργίας του εγκεφάλου και της κληρονομικότητας.

Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποβεί από θαυμαστό άλμα εξελίξεως και ωθήσεως, μέχρι άβυσσος καταστροφής.

Κανείς πάντως δε μπορεί να εννοήσει το σταμάτημα του χρόνου, η ροή του οποίου είναι συνεχής, χωρίς κενά, ανεξάρτητα από την πυκνότητά του. Γνωρίζουμε και για την σχετικότητα του χρόνου (Alfred Einstein). Νεότερες έρευνες στην υποατομική φυσική οδήγησαν επίσης στην ανακάλυψι της αναστρεψιμότητος της κατευθύνσεως ροής του χρόνου, έννοια που ο Πλάτων έχει εισάγει στην Πολιτεία του.

Τίθεται όμως και το ζήτημα της ελευθερίας. Αν απόλυτη ελευθερία του νοούντος είναι το να βγει από τον εαυτό του και να ορίσει ένα σημείο εκκινήσεως ανεξάρτητο από τη θέλησί του, πέφτει αναγκαστικά σε αντίφασι ή κάνει τουλάχιστον μια παραχώρησι στην ελευθέρια του, διότι ο μηχανισμός και μόνο θέσεως του σημείου εκκινήσεως πρέπει είτε να προϋπάρχει είτε να τον δημιουργήσει και, κατόπιν, να προσαρμοστεί σε αυτόν και εν τέλει, με δική του πρωτοβουλία, να τοποθετηθεί χρονικά πάνω στην ατελείωτη ευθεία του χρόνου.

Αν θεωρήσουμε αναγκαία την παραχώρησι, τότε πάλι απαιτείται ένας άλλος μηχανισμός, ώστε να είναι δυνατή η ροή του χρόνου σύμφωνα με κάποιους κανόνες, ακόμη και πιθανοτικούς, για την συνέχισι του έργου.

Εδώ έγκειται η πάλη του πιθανοτικού λογισμού και της αιτιοκρατίας στον άνθρωπο.

Νόμος, κανόνας και μηχανισμός σημαίνει μια διαδικασία που επαναλαμβάνεται και επομένως εμπλέκει την έννοια του χρόνου. Ας παρατηρήσουμε λοιπόν την κίνησι ενός φωτονίου. Κίνησι σημαίνει μετακίνησι από ένα σημείο του χώρου σε ένα άλλο.

Θα μπορούσε άραγε αυτή η μετακίνησι του φωτονίου να θεωρηθεί ως αυτογένεσι σε κάθε σημείο της συνεχόμενης ή της κβαντισμένης (ασυνεχούς) διαδρομής του;

Η επαναλαμβανόμενη και συνεχής αυτοδημιουργία του δε θα μπορούσε να είναι το καθαυτό διάστημα-χώρος;

Η επανάληψι του γεγονότος γίνεται τότε νόμος; Αν όμως είναι έτσι, τότε από πού ή από τι αυτοδημιουργείται το φωτόνιο, η κίνησι και κατά συνέπεια το διάστημα- χώρος;

Ας δούμε στη συνέχεια την θέσι μερικών αστροφυσικών, υποστηρικτών της θεωρίας της μεγάλης εκρήξεως (Scientific American, Μάιος 1984) :'...δεν υπάρχει νόμος που

αποκλείει την προέλευσι του καταγεγραμμένου σύμπαντος από το τίποτα.

Το πρότυπο του διογκούμενου σύμπαντος δίδει έναν πιθανό μηχανισμό με τον οποίο το καταγεγραμμένο σύμπαν εξελίχθηκε από μια απειροστή περιοχή. Είναι κατά συνέπεια δελεαστικό να πάμε ένα βήμα πιο πέρα και να θεωρήσουμε ότι όλο το σύμπαν προήλθε από το τίποτα.'

Κάποιοι άλλοι επιστήμονες από το Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών, δημοσίευσαν μετά από έρευνες, το ακόλουθο απόσπασμα στο περιοδικό La Recherche, Paris, Φεβρουάριος 1986 : '...το σύμπαν εμφανίστηκε από το τίποτα (ex nihilo) ακολουθώντας την αστάθεια του κβαντικού κενού του Minkonski, που σημαίνει ότι ο χωροχρόνος ήταν κενός ύλης, και ως εκ τούτου επίπεδος ή ακόμη χωρίς καμπυλότητα'.

Το εκπληκτικό και στις δύο προτάσεις είναι ότι δέχονται τη γένεσι από το τίποτα.

Σύμφωνα με αυτά όμως, το τίποτα είναι γεννήτωρ του όντος και κατά συνέπεια και του νου. Ερχόμαστε δηλαδή σε αντίθεσι με το ρηθέν στο ποίημα του Παρμενίδη; **'Διότι τι είδους γεννήσεως αναζητάς γι αυτό; Πώς και από που θα μπορούσε να αναπτυχθεί; Ούτε θα σου επέτρεπε να πεις ή να σκεφθείς ότι προέρχεται από ό,τι δεν είναι. Και ποια ανάγκη θα το οδηγούσε να έχει δημιουργηθεί νωρίτερα ή αργότερα αν προερχόταν από το τίποτα; Συνεπώς πρέπει να είναι, απολύτως, ή καθόλου.'**

Η σύγχρονη Φυσική μιλάει για τη δημιουργία του Σύμπαντος, αποφεύγοντας ν' ασχοληθεί με το Νου, ίσως επειδή δεν είναι ο κατ' εξοχήν τομέας ερεύνης της.

Τα φιλοσοφικά και οντολογικά ερωτήματα που τίθενται όμως εξ αιτίας των ανακαλύψεων αυτών είναι βέβαιο ότι θα βασανίζουν το πνεύμα για πολύ καιρό ακόμα.

Στην προκείμενη περίπτωσι δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς είναι ο Νους από ενεργειακή άποψι.

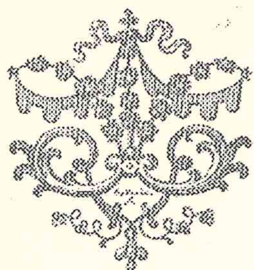
Μήπως τότε όλα τα ερωτήματα αυτά περιλαμβάνονται στο 'το γαρ αυτό νοείν εστίν τε και είναι'; Και πόσο άραγε μας είναι απαραίτητα τα ονόματα της αρχικής αιτίας, αν το όντως ον και ο νους είναι ένα και το αυτό;

Ή μήπως πρόκειται για ένα από τα στάδια που πρέπει ούτως ή άλλως να περάσουμε; Μία από τις φάσεις όπου νομοτέλεια και αιτιότητα αναμειγνύονται με το τυχαίο και τη στοχαστική;

Μια ινδική παράδοσι αναφέρει ότι όταν ο άνθρωπος καταφέρει να βρει και να καταγράψει όλα τα ονόματα του θεού, τότε ο κόσμος των αισθήσεων θα πάψει να υπάρχει.

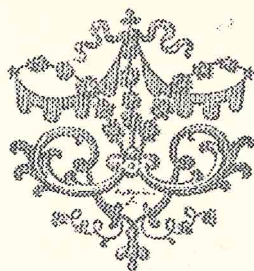
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα (1958), όπου ολοκλήρωσε τις μουσικές και πανεπιστημιακές του σπουδές (Δίπλωμα Συνθέσεως, Δίπλωμα Πιά-νου, Πτυχίο Παιδαγωγικού τμήματος Παν/μίου Αθηνών). Σήμερα είναι υποψήφιος διδάκτωρ των Παν/μίων Sorbonne-Paris 4 και Mont-pellier 3 στη Γαλλία, με αντικείμενο έρευνας τη σχέσι της Μουσικής και του θεωρητικού στοχασμού του Ιωάννη Ξενάκη με το Φιλοσοφικό - Μουσικό Σύστημα στην Αρχ. Ελλάδα.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΟΥΡΔΗ ΖΑΧΑΡΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΕΤΡΑΠΛΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

Αν δεν ήταν το μάτι ηλιογέννητο,
δεν θα'βλεπε ποτέ τον Ήλιο.
Αν του θεού η δύναμι
εντός μας δεν υπήρχε
πώς θ'άναβε στο στήθος μας
θεία φωτιά;"

Γκαίτε

Βοήθειαν ζητώ, δια να σταθεί ισάξιον της θεϊκότητος, την οποίαν κρύβει εντός του, το τοιούτον πόνημα.

Η Αρχή της Δυαδικότητος είναι η μεγίστη Αλήθεια του νοητού και ανθρωπίνου σύμπαντος. Διότι εκ της δυαδικότητος επέρχεται εξισορρόπησις, αρμονία, φιλότης, δημιουργία, ύπαρξις.

Οι Ησίοδος και Ορφέας εις οιανδήποτε αναφοράν και εάν έκαμνον πάντοτε ανεφέροντο εις αρσενικήν και θηλυκήν θεότηταν, αι οποίαι ενούμεναι εγέννον τέκνα, αθάνατα θεϊκά, τα οποία με την σειράν των ηκολούθουν την ιδίαν διαδικασίαν.

Υπήρχε όμως πολλάκις διαφοροποίησις των αρχετυπικών προτύπων εις τους δύο Θεολόγους της αρχαιότητος και τούτον συνέβαινε, κατά την γνώμην μου, διότι υπάρχουν δύο έννοιαι διά κάθε πρότυπον ενούμενον διά της δυαδικότητος.

Το πρότυπον το οποίον ανεφέρετο εις την λεπτοφυήν, αέναον, κραδασμικήν, δημιουργουμένην απ'ευθείας εκ της θείας ουσίας νοητικήν κατάστασιν και εμπεριέχον την δημιουργίαν ενός νέου προτύπου, το οποίο ετίθετο εις συμπαντικήν δημιουργικήν, λειτουργίαν, δημιουργόν παντιοτρόπως τα γένη, είς αντίθεσιν του πρώτου το οποίον εδημιούργει τας Ιδέας.

Ίσως εκεί πρέπει να αναζητήσωμεν την σειράν της γενέσεως του κόσμου μας, σε συγκριτικήν έρευναν των διδασκαλιών τους.

Εις αυτήν την προσπάθειάν μου θα στραφεί και η αναζήτησις κατά διαστήματα των θεϊκών ανδρογύνων εννοιών τας οποίας θα προσπαθήσω, να κάνω πιο προσιτάς εις ημάς, ως Θεϊκά, απ'ευθείας δημιουργούμενα πρότυπα και μεταφερόμενα μέσω των αστρολογικών εσωτέρων ενεργειών-κραδασμών εις τον ορατόν, περατόν, γήινον χώρον μας, ο οποίος υποκείμενος εις το γνωστόν "Τα πάντα ρει", ευρίσκεται εις συνεχήν, εξελικτικήν, ανοδικήν πορείαν.

Εις την Αστρολογίαν δεχόμεθα την δυαδικότηταν, ως απαρχήν της τριαδικότητος η οποία ενυπάρχει εις τον χωρισμόν του Ζωδιακού κύκλου εις τρεις τετραπλότητας, εις θεμελιώδεις, σταθεράς και μεταβλητάς συνειδησιακάς καταστάσεις.

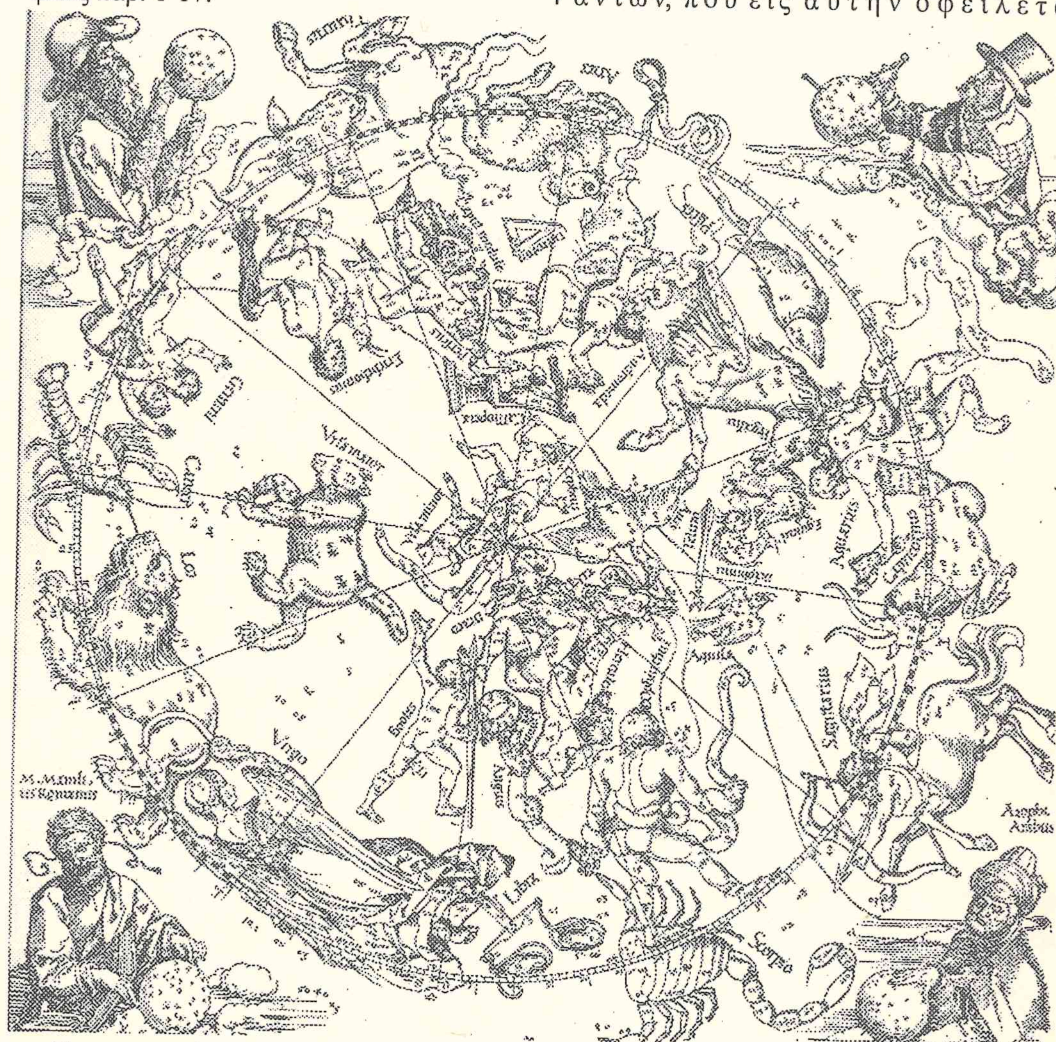

Τας θεμελιώδεις καταστάσεις εμπεριέχουν τα ζώδια:Κριός, Καρκίνος, Ζυγός και Αιγόκερως. Τας σταθεράς τα:Ταύρος, Λέων, Σκορπιός και Υδροχόος. Τας μεταβλητάς τα ζώδια:Δίδυμοι, Παρθένος, Τοξότης και Ιχθείς.

Αρχήν κάνω από την σταθερήν τετραπλότηταν και την παρομοιάζω με την "αφανέρωτον ανάγκην", η οποία "Πρωτίστως μεν από το αρχαίον χάος υπήρξεν", ως αναφέρεται εις τα "Αργοναυτικά" του Ορφέως παρ. 1-17.

Εις "Τα φυσικά" κεφ.δ΄, ο Θαλής είχεν είπει την ανάγκην αμετάτρεπτον δύναμιν προ των πάντων κυριαρχούσαν και ο Πιττακός ο Μυτιληναίος το γνωστόν: "Ανάγκα και Θεοί πείθονται".

Είναι, μάλλον, όπως πολύ σωστά κατά την γνώμην μου αναφέρεται υπό της Καλλέργη Διδούς, εις το βιβλίον της "Οι δώδεκα αθάνατοι Ολύμπιοι θεοί", η Ανάγκη, η ουσία Αιθήρ η δεσπόζουσα αιτία των πάντων, που εις αυτήν οφείλεται

'Αστερισμοί τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τοῦ οὐρανοῦ. 'Από ξυλογραφία τοῦ A. Durer, 1515.

η εκδήλωσις της Δημιουργίας, την οποίαν θέτει εις λειτουργίαν με τον νόμον της δονήσεώς της (Θεμελιώδης ή παρορμητική τετραπλότης), με ελευθέρας ενοποιητικούς διαδικασίας συστολής και διαστολής οφειλομένας πιθα-νώς εις το μεριστόν κατ' άτομα της υλικής ουσίας (Μεταβλητή τετραπλότης).

Εάν ενώσωμεν εις τον Ζωδιακόν κύκλον τας τετραπλότητας μεταξύ των, θα δημιουργήσωμεν εντός του κύκλου σταυρόν, ο οποίος εάν τεθεί εις περιστροφήν, όπως τίθενται εις κίνησιν όλα τα ουράνια σώματα θα μας απεικονίσει την περιστροφικήν κίνησιν των ατόμων, των μορίων και των πλανητών.

Ο Ησίοδος αναφέρει το Χάος, ως πρώτην αρχήν, εις αντίθεσιν με τον Ορφέα.

Με σημερινούς όρους αριθμητικών συμβόλων θα ήτο το Μηδέν, με όρους φωτός και χρώματος θα ήτο το Σκοτάδι. Με όρους ήχου και μουσικής, θα ήτο η Σιωπή με γεωμετρική απεικόνισιν, (η οποία είναι γηίνη απεικόνισις), ο κύκλος, ο οποίος αντιπροσωπεύει το Πνεύμα γενικώς, αφηρημένον και μη ατομικοποιημένον, το οποίον κερδίζει την αυτοσυνείδησίν του μέσω περιορισμού και συνδυασμού ήτοι, μέσω της Ανάγκης.

Εάν σκεφθώμεν αυτάς τας δύο αρχάς εις ένα λογικόν ανθρώπινον επίπεδον, θα ίδωμεν ότι η Ανάγκη είναι σίγουρον ότι προϋπήρχε του Χάους, ειδάλλως το Χάος δεν θα ηδύ - νατο να μπει εις κατάστασιν λειτουργίας , εάν δεν προϋπήρχε σκοπός, σχέδιον, ανωτάτη νοητική εκπόρευσις.

Ανθρωπίνως είναι, ως να τοποθετήσωμεν την Ανάγκην και το Χάος εντός του εγκεφάλου μας.

Ποία θα ήτο η πρώτη κινούσα αρχή;

Το Χάος θα ηδύνατο να δημιουργήσει κίνησιν ή η Ανάγκη, η οποία θα έθετε εις λειτουργίαν την αδράνειαν του Χάους;

Πρώτον δεν θα έπρεπε να σκεφθώμεν κάτι εις νοητικόν επίπεδον και μετά να ενεργοποιήσωμεν την εγκεφαλικήν αδράνειαν, η οποία μέσω κινήσεως θα ηδύνατο να πραγματοποιήσει τας διαδικασίας της σκέψεώς μας;

Με τας σκέψεις αυτάς θέτω την Θεογονίαν του Ησιόδου εις την Σταθεράν τετραπλότηταν του Ζωδιακού κύκλου (Παθητικήν συνειδησιακήν κατάστασιν) και την Ορφικήν δημιουργίαν του σύμπαντος εις την Παρορμητικήν ή Θεμελιώδη (ενεργητικήν) και μεταβλητήν (εξισορροπητικήν, δηλαδή πότε παθητικήν και πότε ενεργητικήν) τετραπλότητα.

Και αι δύο μαζί, ενωμένες και συνλειτουργούσες, δημιουργούν

Α) την σημερινήν μορφήν αδρανείας , η οποία ονομάζεται αντιύλη, ψυχή καί

Β) τήν κοσμικήν ύλην, τον κόσμον, με την κατάστασιν συνεχούς αυτοδημιουργίας, αναδημιουργίας και εξελίξεως.

Το αρχαίο κείμενο μας βοηθά στην κατανόησι:

Τό σκοτάδι ακτινοβολεί φως και το φως ρίχνει μία μοναχική ακτίνα μέσα στα ύδατα, στην μητέρα Άβυσσο. Η ακτίνα διαπερνά τό παρθένο αυγό, η ακτίνα κάνει τό αιώνιο αυγό νά ριγίσει και ρίχνει τό μη αιώνιο Σπέρμα που συμπυκνώνεται στο κοσμικό Αυγό. Το τρία πέφτει μέσα στό τέσσερα.

ΜΗΠΩΣ; . . .

Τί λοιπόν τῆς ζωῆς μας τό σύνορο
θά τό δείχνει ἕνα ὀρθό κυπαρίσσι;
κι ἀπ᾽ ὅσα εἴδαμε, ἀκούσαμε, ἀγγίξαμε
τάφου γῆ θά μᾶς ἔχει χωρίσει;

῞Ο,τι ἀγγίξαμε, ἀκοῦμε καί βλέπομε
τοῦτο μόνο ζωή μας τό λέμε;
κι αὐτό τρέμομε μήπως τό χάσομε
καί χαμένο στούς τάφους τό κλαῖμε;

Σ᾽ ὅ,τι ἀγγίζομε, ἀκοῦμε καί βλέπομε
τῆς ζωῆς μας ὁ κόσμος τελειώνει;
Τίποτ᾽ ἄλλο; στερνό μας ἀπόρριμα
τό κορμί πού σκορπιέται καί λυώνει;

Κάτι ἀνέγγιχτο, ἀνάκουστο, ἀθώρητο
μήπως κάτω ἀπ᾽ τούς τάφους ἀνθίζει;
κι ὅ,τι μέσα μας κρύβεται ἀγνώριστο
μήπως πέρα ἀπ᾽ τόν θάνατο ἀρχίζει;

῾Η ψυχή ταξιδεύτρα μέσ᾽ στ᾽ ἄπειρο
σταλαμίδα νεροῦ μήπως μοιάζει;
πού ἀνεβαίνει στά νέφη ἀπ᾽ τό πέλαγο
κι ἀπ᾽ τά νέφη στούς κάμπους σταλάζει;

Μήπως ὅ,τι θαρροῦμε βασίλεμα
γλυκοχάραγμ᾽ αὐγῆς εἶναι πέρα
κι ἀντί νἄρθει μιά νύχτα ἀξημέρωτη
ξημερώνει μιά ἀβράδιαστη μέρα;

Μήπως εἶναι ἡ ἀλήθεια στόν θάνατο
κι ἡ ζωή μήπως κρύβει τήν πλάνη;
ὅ,τι λέμε πώς ζεῖ μήπως πέθανε
κι ἀθάνατο ὅ,τι ἔχει πεθάνει;

Γεώργιος Δροσίνης

ΕΠΤΑΦΩΤΟΣ ΛΑΜΠΑΣ

Τό πρωί χαιρέτισε τήν ἡμέραν
ὡς νέαν δόσιν φωτός, ζωῆς καί ἀγάπης.

Τήν ἑσπέραν εὐγνωμόνησε
διά τίς εὐκαιρίες πού σοῦ δόθηκαν
διαρκούσης τῆς ἡμέρας,
ὅπως ὑπηρετήσεις τίς βουλές τοῦ φωτός.

Διαρκούσης τῆς ἡμέρας ἐνθυμοῦ
τήν παντοπαρουσίαν τῆς θεότητος,
διηνεκῶς ποθούσης νά σέ περιπτύξει
ὡς φιλόστοργος μήτηρ.

Πρό παντός διαβήματος,
ἔστω καί τοῦ ἁπλουστάτου,
ἐπικαλοῦ τήν ἀντίληψίν της.

Καλλιέργει ἔνδον
στοχασμούς ἁγνότητος καί ἀγάπης,
διότι οὕτω καί μόνον δύνασαι
ν᾽ ἀκτινοβολεῖς ἀτμόσφαιραν
κάλλους καί γλυκύτητος,
ἄλλως θά ἀκτινοβολεῖς
ἀτμόσφαιραν ἀποτροπιασμοῦ.
᾽Αναλογίσου πάντοτε ὅτι ὁ θεῖος νόμος
εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου.

Καί ἑπομένως ἀπαρνοῦ
πᾶν ἀνθρώπινον συμφέρον
ἀντιστρατευόμενον τίς βουλές
καί τά σχέδια τῆς θεότητος.

Γνώριζε ὅτι διά τῶν ἄνωθι ἀξιωμάτων
καθίστασαι ἐνήλικος
καί ἀποβαίνεις ἡ ἐνσάρκωσις
τοῦ συνδυασμοῦ ἐκείνου
τῆς Σοφίας καί τῆς ᾽Αγάπης,
ὁ ὁποῖος σέ ἀναδεικνύει
λαμπάδα τοῦ ᾽Αγαθοῦ.

Πλάτωνος Δρακούλη

ΤΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΟΙ ΠΑΠΥΡΟΙ ΤΗΣ ΟΞΥΡΡΥΓΧΟΥ

Οἱ σκουπιδότοποι τῆς Αἰγυπτιακῆς Ὀξυρρύγχου πιθανότατα νά μᾶς προμήθευσαν μέ ἀνεκτίμητους θησαυρούς τῆς ἀρχαίας καί μεσαιωνικῆς γραμματείας πού θά ἀλλάξουν ἄρδην τήν γνῶσι μας γιά τόν ἀρχαῖο κόσμο.

Μοιρασμένοι ἐμφανίζονται σέ ρεπορτάζ τῆς Ἐλευθεροτυπίας ἑπτά εἰδικοί γιά τήν πρόσφατη ἀνάγνωσι, μέ τήν βοήθεια ὑπερύθρων ἀκτίνων, τῶν σκοροφαγωμένων παπύρων, μέ τά 400.000 ἀποσπάσματα τοῦ Σοφοκλῆ, τοῦ Εὐριπίδη, τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Ἡσιόδου κ.ἄ. πού στοιβάζονταν σέ 800 κουτάκια πούρων, στήν βιβλιοθήκη Σάκλερ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης.

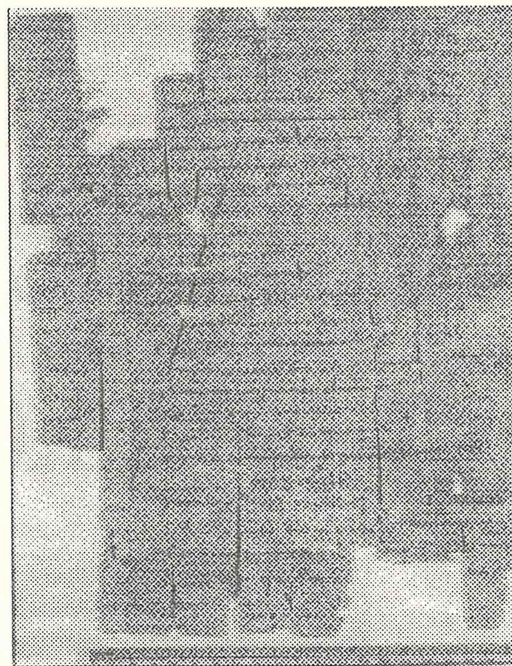
Γιά μερικούς ὁ ἐνθουσιασμός πού συνόδευε τήν πολυσυζητημένη ἀνάγνωσι εἶναι δικαιολογημένος.

Ἐν ὀλίγοις τά ἐπιτεύγματα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης καί τῆς Ἑταιρείας Αἰγυπτιακῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἔρευνας τά παρακολουθοῦν μέ σκεπτικισμό καί ἐπιφύλαξι.

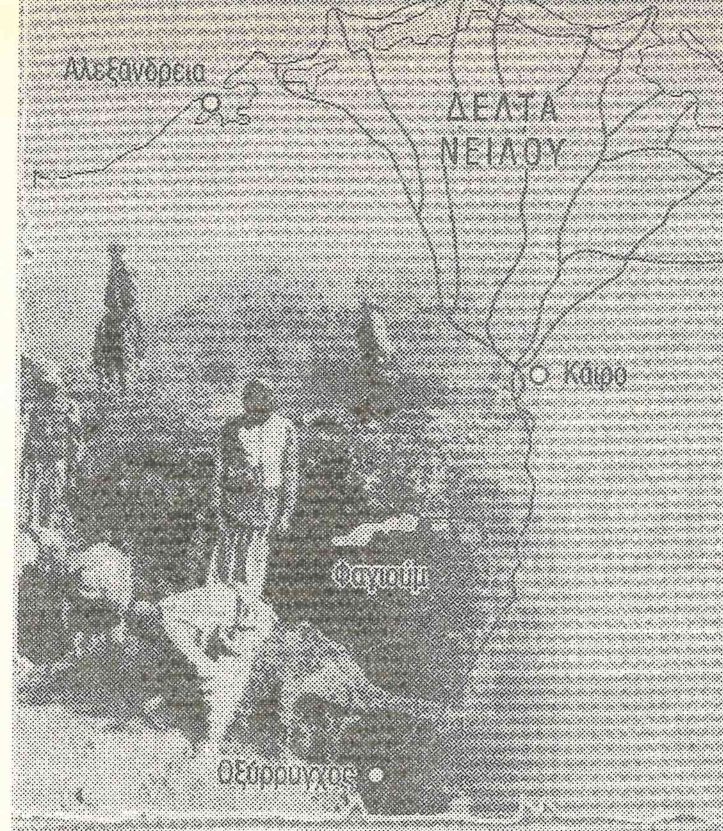
Ἀνεκτίμητη προσφορά στόν παγκόσμιο πολιτισμό καί ἀπαρχή μιᾶς μικρῆς Ἀναγεννήσεως χαρακτήρισε τίς ἀποκρυπτογραφήσεις ἀρχαίων ἑλληνικῶν καί ρωμαϊκῶν κειμένων στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης ὁ λέκτορας Παπυρολογίας τοῦ βρετανικοῦ ἱδρύματος, δρ. Ντέρκ Ὄμπινκ.

Ὁ Ὄμπινκ τόνισε ὅτι τά ἀποκρυπτογραφημένα κείμενα θά κυκλοφορήσουν τόν ἑπόμενο μῆνα σέ βιβλίο μέ τίτλο «The Oxyrhynchus Papyri» ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἑταιρείας Ἀρχαιολογικῆς Ἔρευνας ἐνῶ μιλῶντας γιά τήν σημασία τῶν προσφάτων ἀνακαλύψεων καί τήν συνεισφορά τῆς νέας τεχνολογίας εἶπε:

«Μέχρι σήμερα εἴχαμε καταφέρει νά

Ἕνας ἀπό τούς παπύρους τῆς Ὀξυρρύγχου

Ἡ τοποθεσία πού ἀνακαλύφθηκαν «οἱ πάπυροι τῆς Ὀξυρρύγχου».

διαβάσουμε, χωρίς ἰδιαίτερη δυσκολία, περί τά 5.000 κείμενα ἀπό τήν συλλογή τῶν παπύρων τῆς Ὀξυρρύγχου, τά ὁποῖα καί ἔχουμε δημοσιεύσει.

Μέ τήν ἐφαρμογή ὅμως τώρα τῆς νέας πολυφασματικῆς ἀναλύσεως τῆς εἰκόνας ἔγινε δυνατή ἡ ἀνάγνωσι καί ἄλλων κειμένων».

Τά ἀποσπάσματα διαλόγων ἀπό τήν χαμένη τραγωδία «*Ἐπίγονοι*» τοῦ Σοφοκλῆ (Μιά διαμάχη γενεῶν, ἡ ὁποία ἑστιάζεται στήν ἐπιθυμία τοῦ Πολυνείκη νά ἐπανακτήσει τήν βασιλεία τοῦ πατέρα του Οἰδίποδα, κατά τόν Ὄμπινκ) καθώς καί ἄλλοι «μικροί θησαυροί» τῶν Εὐριπίδη, Λουκιανοῦ, Ἡσιόδου, Ἀρχιλόχου, Ρωμαίων συγγραφέων ἦρθαν κυριολεκτικά στό φῶς μέ τήν νέα τεχνολογική μέθοδο (βασισμένη στήν αὔξησι τῆς ἀντιθέσεως ἄσπρου-μαύρου στήν ἐπεξεργασμένη φωτογραφικά ἐπιφάνεια τοῦ κειμένου).

Οἱ πρόσφατες ἀνακαλύψεις ἀποτελοῦν βέβαια τήν ἀρχή τῆς γοητευτικῆς περιπέτειας στά βάθη τοῦ χρόνου, ἀφοῦ 400.000 κείμενα περιμένουν ἀποκρυ-πτογράφησι τά ἑπόμενα χρόνια.

«Ἡ ἀνάγνωσι τοῦ συνόλου τῶν κειμένων θά ἀπαιτήσει ἀρκετές δεκαετίες καλύπτοντας τά ὅρια ζωῆς δύο γενεῶν» προσθέτει ὁ Ὄμπινκ, λέγοντας ἀκόμα: *«Τό ἔλλειμμα τῆς γνώσεώς μας γιά τόν ἀρχαῖο κόσμο ἀρχίζει νά καλύπτεται.*

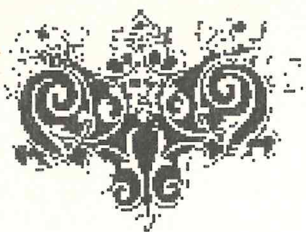
Σιγά σιγά θά ἀρχίσουμε νά βλέπουμε μέ νέα ματιά τήν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ μας καί τοῦ παρελθόντος μας».

Αἰσιόδοξος δηλώνει ὁ δρ. Ντέρκ Ὄμπινκ γιά τό εἶδος τοῦ ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου πού θά πυροδοτήσουν στήν ἐπιστημονική κοινότητα οἱ πρόσφατες ἀνακαλύψεις.

Ἀναφερόμενος τέλος στούς θησαυρούς πού παραμένουν ἀκόμα στό σκοτάδι τόλμησε νά προβλέψει ὅτι στό μέλλον θά ἀνακαλυφθοῦν σημαντικά κείμενα τῆς ἀρχαιότητος:

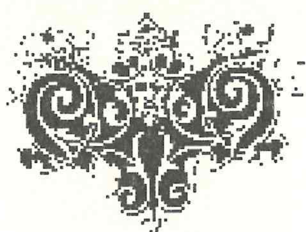
«τραγωδίες, κωμωδίες, λυρική ποίησι, ἱστορικά ἀναγνώσματα, μυθιστορήματα καί ἄλλα εἴδη πού δέν μποροῦμε ἀκόμα νά φανταστοῦμε».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 19 Ἀπριλίου 2005

Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Ὁ ἄνθρωπος ὡς μορφή πνευματική, δηλαδή βιολογικό εἶδος ἔμψυχο, ἀλλά καί νοητικό, ἐκδηλώνει κατά τρόπον ἔντο-νο τίς δυνάμεις τῆς ψυχικῆς οὐσίας, πού τόν ἐμψυχώνει καί τοῦ δίδει τήν ζωή.

Ἡ ψυχική αὐτή οὐσία ἤ καθώς τήν λέγουν **ψυχικό ἄτομο, ἤ ψυχή ἀτομική** παρουσιάζει ἀπό τήν φύσι της δύο βασικές ἰδιότητες, δύο δυνάμεις:

τήν κεντρομολική

καί τήν φυγοκεντρική.

Ἡ φυγοκεντρική, καθώς λέγουν οἱ φιλόσοφοι, ἐπιτρέπει στό ψυχικό ἄτομο νά ἐκδηλώνει τίς λανθάνουσες ἱκανότητές του καί νά προοδεύει, ἐνῶ **ἡ κεντρομολική** διατηρεῖ τήν ὕπαρξί του σέ συνέχεια μαζί μέ τίς ἱκανότητες πού ἔχει ἐκδηλώσει. **Οἱ κεντρομολικές του ἰδιότητες τοῦ ἐξασφαλίζουν τήν αὐτοτέλεια, οἱ δέ φυγοκεντρικές τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἐπιδρᾶ στό περιβάλλον του, κύρια δέ τήν ἀνθρωπίνη μορφή, πού ἐμψυχώνει, τῆς ὁποίας εἶναι τό πιό δυναμικό στοιχεῖον.**

Ἀπό τίς δύο αὐτές τάσεις τοῦ ψυχικοῦ ἀτόμου ἡ κεντρομολική ἔχει ἄμεση ἐπίδραση στόν ἀτομικό τρόπο ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε μέ τήν ἄσκησι τῶν νόμων τῆς ζωῆς, τήν λειτουργία δηλαδή τῶν ἐνστίκτων, πού κυριώτερα εἶναι **τό τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ὄντος** καί **τό τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ εἴδους**, τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά πληροῖ μετά λόγου, δηλαδή μέ τήν ἄσκησι τῆς ἀρετῆς, μέ τήν ἄσκησι τῶν ἀρετῶν πού μπορεῖ νά ἐκδηλώνει ὁ προαγόμενος ἄνθρωπος.

Τέτοιες ἀρετές εἶναι πρῶτα πρῶτα ἡ ἀπαλλαγή του ἀπό τίς διάφορες κακίες. Ἀπαλλαγή πού τοῦ δίδει τήν ἐλευθερία του καί τόν κάμνει ἄνθρωπο ἐλεύθερο χωρίς δουλεῖες.

Ἄλλες ἀρετές εἶναι ἡ θέλησις, τό θάρρος, ἡ σωφροσύνη, ἡ γαλήνη, ἡ ἀταραξία, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ παρρησία καί τόσες ἄλλες.

Ἡ φυγοκεντρική πάλι τάσις ἔχει σχέσι μέ τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου πρός τό περιβάλλον του, ἰδίως μέ τίς ἐκδηλώσεις του πρός τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Στόν προηγμένο ἄνθρωπο οἱ φυγοκεντρικές αὐτές τάσεις ἐκδηλώνονται σάν πράξεις ἠθικῆς, ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ἡ ἀπόδοσις δικαιοσύνης, καθώς καί ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἐκδηλώσεις πού ὑπαγορεύονται ἀπό τήν ἀντίληψι μιᾶς ἀδελφότητος καθολικῆς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἄρνησις τῶν νόμων τῆς ζωῆς ἀπό τόν ἄνθρωπο ἤ ἡ κατάχρησί τους, ἡ μή ἐκδήλωσις ἀρετῶν ἤ ἡ μή ἄσκησι τῶν ἠθικῶν του ὑποχρεώσεων ἀποτελοῦν τίς

κακίες τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτές εἶναι οἱ κακίες πού δημιουργοῦν τό κακό, τό ὁποῖο σταματᾶ τήν πρόοδο. Καί ἔτσι, τό κακό παίρνει τήν ἔννοια τοῦ «θέσει» κακοῦ.

Γιατί «φύσει» κακό δέν ὑπάρχει, ἀφοῦ οἱ νόμοι τῆς φύσεως μόνο στήν πρόοδο ὠθοῦν καί τίς μορφές καί τά ὄντα.

Μιά ἀπό τίς πολλές κακίες εἶναι καί ἡ ὑπερτροφία τοῦ κεντρομολικοῦ τῆς ψυχῆς εἰς βάρος τοῦ φυγοκεντρικοῦ, πού ἀποβαίνει ἔτσι ἀτροφικό.

Τοῦτο ἀποτελεῖ μία κατάστασι παθολογική τῆς ψυχῆς, τήν ἐγωπάθεια.

Ἐκεῖνο πού λέμε ἐγωισμό, ὁ ὁποῖος εἶναι στό βάθος μία διαστροφή τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Ὁ ἐγωισμός εἶναι πάθος, εἶναι νόσημα τοῦ θυμικοῦ, καθώς τό λέγουν συνήθως στήν ψυχολογία.

Ὁ ἐγωιστής θέλει τά πάντα γιά τόν ἑαυτό του, τόν ὁποῖον θεωρεῖ, θά ἐλέγαμε, σάν τό κέντρο τοῦ κόσμου.

Δέν μπορεῖ νά ἐκδηλώνει ἀγάπη γιά τούς ἄλλους, οὔτε δύναται νά εἶναι δίκαιος.

Δέν μπορεῖ νά ἐκδηλώνει συμπαθητικά συναισθήματα, τό δέ διανοητικό του συ-

Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μεριστή οὐσία - ΦΛΟΙΟΣ - ΖΩΗ

ΝΟΥΣ - ΗΝΙΟΧΟΣ - ΣΟΦΙΑ - ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ
ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ - ΙΩΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

ΘΥΜΟΕΙΔΕΣ - ΑΝΔΡΕΙΑ - ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ
ΙΣΧΥΣ ΔΩΡΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ - ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ - ΛΕΥΚΟ ΑΛΟΓΟ

Μεριστή οὐσία - ΠΥΡΗΝ - ΚΙΝΗΣΗ

Συνεχής οὐσία - ΑΙΘΕΡΙΚΟΣ
ΨΥΧΙΚΟΣ ΜΕΣΟΧΩΡΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

ΕΠΙΘΥΜΗΤΙΚΟΝ - ΕΡΩΣ - ΜΑΥΡΟ ΑΛΟΓΟ - ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ
ΡΥΘΜΟΣ -ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ - ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ - ΚΑΛΛΟΣ

σκοτίζεται.

Ὅλα, ὅμως αὐτά μοιραίως ἀνακόπτουν τήν ψυχική του ἐξέλιξι, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καί μέ τίς ἄλλες κακίες.

Ἡ ἐγωπάθεια παρουσιάζει βέβαια μία κλιμάκωσι. Ἀρχίζει ἀπό τήν ἁπλῆ φιλαυτία ἤ τό ἐνδιαφέρον μόνο γιά τό στενό περιβάλλον, ἰδίως δέ γιά ἐκείνους πού ἔχουν ἤ δείχνουν πώς ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἐγωιστή, γιά νά φθάσει στίς βαρύτερες μορφές.

Ὁ ἐγωιστής γίνεται ἀρριβιστής, μπορεῖ νά πατήσει καί ἐπί πτωμάτων ἀκόμη γιά νά προβάλει τόν ἑαυτό του.

Εἶναι ἀλαζών, ὑπερόπτης καί περιφρονεῖ τούς πάντες.

Πάσχει ἀπό μεγαλομανία καί προσπαθεῖ νά προκαλεῖ πάντοτε τήν προσοχή τῶν ἄλλων.

Γίνεται πείσμων, δέν ὁμολογεῖ τήν πλάνη του. Ἔτσι δέ, προκαλεῖ τήν ἀντιπάθεια τῶν ἄλλων.

Ὅταν δέ τύχει νά ἔχει τήν νοημοσύνη ἐλαττωμένη ἤ νά εἶναι φλύαρος, τότε γίνεται καί γελοῖος.

Σάν τήν Λερναία Ὕδρα ἔχουν παρομοιάσει τόν ἐγωισμό. Ἔχει ὄχι μόνο ἐννέα ἀλλά πολλά κεφάλια.

Νά μερικά ἀπό αὐτά:

ἡ ἔπαρσις, ἡ μεγαλαυχία, ἡ οἴησις, ἡ δοκησισοφία, ὁ ναρκισσισμός, ὁ δεσποτισμός, ἡ ἀρχομανία, ἡ ματαιοδοξία, ἡ ὑστεροφημία, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀπληστία, ἡ ζηλοτυπία καί τόσα καί τόσα ἄλλα.

Ἀλλά, ἄς εἶναι· σκοπός μας ἦταν νά ποῦμε κάτι γιά μιά ἀπό τίς πολλές, ειδική ἐκδήλωσι τοῦ ἐγωισμοῦ.

Γιά νά φθάσουμε ὅμως ἕως ἐδῶ ἦταν ἀνάγκη νά πάρουμε τό θέμα γενικώτερα καί ἀπό τήν ἀρχή του.

Πρόκειται, λοιπόν, γιά τήν νοοτροπία μερικῶν πού νομίζουν καί θέλουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σκέπτονται σάν καί ἐκείνους.

Σέ διάφορες ἐκδηλώσεις. Σέ διάφορα θέματα. Σέ ζητήματα π.χ. κοινωνικά, πολιτικά, θρησκευτικά, ἰδεολογικά ἤ φιλοσοφικά καί σέ πολλά ἄλλα. Εἶναι καί ἡ νοοτροπία αὐτή μία ἀπό τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐγωισμοῦ.

Καταφρονοῦν τίς γνῶμες τῶν ἄλλων, ἐκφράζονται γι' αὐτές μέ περιφρόνησι, πολλές δέ φορές καί μέ λόγια ἀνάγωγα. Νομίζουν ὅτι μόνον ἡ δική τους γνώμη εἶναι ἡ ὀρθή.

Οἱ ἐγωιστές αὐτῆς τῆς κατηγορίας ξεχνοῦν ὅτι δέν εἶναι φυσικό στόν ἄνθρωπο, σάν ὕπαρξι νοητική, νά σκέπτεται ἀγελαῖα καί μάλιστα σύμφωνα μέ τήν δική τους ἀντίληψι.

Σάν τύχει δέ κακῇ τῇ μοίρᾳ, τέτοιοι ἄνθρωποι νά ἔχουν καί πολιτική ἐξουσία γίνονται δεσποτικοί ἤ καί σάν ἔχουν τήν δύναμι δημιουργοῦν τίς τυραννίδες. Ἡ ἱστορία μᾶς δίδει πολλά τέτοια περιστατικά.

Δέν εἶναι, καθώς εἴπαμε, φυσικό στόν ἄνθρωπο νά σκέπτεται ἀγελαῖα. Εἶναι τοῦτο ἀντίθετο στήν φύσι του. Ἀντίκειται στήν φύσι ἡ ὁποία δέν ἐπαναλαμβάνει τά δημιουργήματά της.

Ὅπως δέν ὑπάρχουν δύο δημιουργήματα τῆς φύσεως ἐντελῶς τά ἴδια, καί στήν ἀπρόσωπη φύσι καί στίς ὀργανωμένες μορφές της.

Ὅπως δύο ἄνθρωποι δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι ἀκριβῶς ὅμοιοι, ἔτσι καί δύο ἄνθρωποι δέν μπορεῖ νά σκέπτονται κατά τόν ἴδιο ἐντελῶς τρόπο.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος σάν μονάδα πνευματική ἔχει τήν ἱστορία του καί τήν προϊστορία του.

Καί σάν εἶδος βιολογικό ἐμψυχωμένο,

ἀλλά κυρίως καί σάν ψυχή.

Ἔτσι, ὁ κάθε ἄνθρωπος σκέπτεται καί ἐνεργεῖ κατά τόν δικό του τρόπο, πού διαφέρει ἀπό τόν τρόπο τῶν ἄλλων.

Ὁ καθένας μας ζεῖ καί ἐκδηλώνεται μέ τίς πράξεις του, μέ τίς σκέψεις του, μέ τίς ἰδέες του καί μέ τούς λόγους του, σύμφωνα μέ τήν νοοτροπία του καί τόν χαρακτῆρα του.

Καί ὅλοι ξέρουμε πόσο οἱ νοοτροπίες καί οἱ χαρακτῆρες εἶναι διαφορετικοί ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο.

Τήν νοοτροπία μας πάλι, τό πῶς δηλαδή σκεπτόμεθα, πού τόσο ἐπηρεάζει καί τόν χαρακτῆρα μας, διαμορφώνει, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί ἕνας ἄλλος παράγων πού πολλές φορές εἶναι ἀποφασιστικός.

Εἶναι ὁ παράγων αὐτός ἡ προϊστορία πού ἔχει κάθε ψυχή, προϊστορία πού τόσο εἶναι διάφορη στόν καθένα.

Ἡ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή ἔχει μία προϊστορία, μικρή ἤ μεγάλη σέ χρόνο, φωτεινή ἤ σκοτεινή σέ ποιότητα.

Ὁ παράγων αὐτός προσδιορίζει καί τήν προδιάθεσί μας γιά διάφορες ἰδεολογίες.

Ἄς μή μᾶς κακοφαίνεται, λοιπόν καί μή μᾶς κάνει ἐντύπωσι ἤ καί καμιά φορά ἄς μή δυσφοροῦμε, ἄν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί μας ἄνθρωποι σκέπτονται διαφορετικά ἤ ἀσπάζονται ἰδεολογίες πού δέν εἶναι οἱ ἴδιες μέ τίς δικές μας.

Καθῆκον μας εἶναι νά συζητοῦμε τίς γνῶμες τους καί τίς γνῶμες μας, τίς ἰδέες τους καί τίς ἰδέες μας μέ καλή πίστι καί μέ ἀγάπη καί ἀνοχή πρός ἐκείνους μέ τούς ὁποίους τυχόν διαφωνοῦμε.

Ἔτσι, μία τέτοια καλοπροαίρετη, μά καί... χωρίς ἐγωισμό, συζήτησι πάντοτε κάτι καλό καί ὠφέλιμο ἔχει νά δώσει.

Θάλεια

Θάλλω: παρά τό **θῶ**:

τρέφομαι καί αὐξάνομαι

Ἀειθαλής:

ὁ ἀδιαλείπτως τρεφόμενος καί αὐξανόμενος.

Ἡ μοῦσα Θάλεια ἀναφέρεται

στήν αἰθερική δόσι

πού δύναται νά λάβει ἕνας θνητός

ἐκ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

Ἡ δόσι αὐτή παρέχεται μόνον

ὅταν τό ὑλικόν ψυχικόν ἄτομον

νομιμοποιεῖται

νά τήν λάβει λόγω

τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐξελίξεως, ἐντός τῶν

ἀλεπαλλήλων ἐνσαρκώσεων του.

Ν. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ προφορά ἀφορᾶ τίς ἠχητικές ἀλλοιώσεις ὁρισμένων γραμμάτων μιᾶς γλώσσας, οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπό τήν σχέση τους μέ ἄλλα ὅμοια ἤ διαφορετικά γράμματα κατά τήν ροή τοῦ λόγου, ἔτσι πού οἱ ἀλλοιώσεις αὐτές νά εἶναι φυσικές καί νά προσδίδουν στή γλῶσσα μιά ποικιλία ἠχηρότητας, συντελεστική στήν αἰσθητική της ἀρτίωση.

Ἀναφορικά μέ τήν Ἑλληνική, οἱ ἀλλοιώσεις αὐτές προέκυψαν ἀπό τήν ἀνάγκη ἀμεσότερης ἔκφρασης καί χαρακτηρίζουν τήν ζωτικότητα τῆς ὁμιλουμένης γλώσσας, καί ἐπεκράτησαν στήν Ἀθήνα ὕστερα ἀπό ἕνα διαρκές ξεκαθάρισμα ὅλων τῶν στοιχείων πού συγκεντρώνονταν κατά καιρούς στό χῶρο της ἀπό τά γειτονικά καί ἀπόμακρα διαμερίσματα τῆς χώρας.

Στό ξεκαθάρισμα αὐτό ἡ Ἀθήνα εἶχε σάν γνώμονα τό ἀλάθητο "αὐτί της". Ἀποβάλλοντας κάθε περιττό καί κακόηχο καί κρατώντας τό ἀναγκαῖο καί εὔηχο, διαμόρφωσε μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου μιά προφορά, πού θά πρέπει νά γίνει ἑνιαία στήν Ἑλλάδα γιά νά μποροῦμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες νά διαβάζουμε - προφέρουμε *ὁμοιόμορφα* ἐκεῖνο, πού μέ τόν ἴδιο τρόπο γράφεται ἀπό ὅλους.

Ἡ τελειότητα τῆς προφορᾶς αὐτῆς, πού σχετίζεται ἀπόλυτα μέ τήν ἱκανότητα συντονισμοῦ τῶν ὀργάνων τῆς φωνητικῆς μας συσκευῆς, στήν καλύτερη ἀπόδοσή της (σάν ἀναπνοή, φώνηση, τοποθέτηση, ἄρθρωση) καί πού δέν κατορθώνεται χωρίς τήν γενική χαλάρωση, ἰδιαιτέρως τοῦ λαιμοῦ, διέπεται ἀπό τούς παρακάτω κανόνες:

1) Τό *β* ἀνάμεσα στά σύμφωνα *μ* καί *δ* δέν προφέρεται. Στήν λέξι *λάμβδα* π.χ. τό *β*, χάνεται καί λέμε *λάμδα*.

2) Τά δύο *β (ββ)* προφέρονται σάν ἕνα *β*, χωρίς αὐτό βέβαια νά μακραίνει σέ διάρ-κεια, ἀλλά οὔτε καί νά διακόπτεται, π.χ. λέμε *Σάβατο* καί ὄχι *Σάββατο*, ὅπως ἐπί-σης *ἀβᾶς* καί ὄχι *ἀββᾶς*.

3) Τά δύο *γ (γγ)* ἤ τό *γκ* στήν ἀρχή τῆς λέξεως προφέρονται ὅπως τό γερμανικό *g*, χωρίς ν' ἀκούγεται πρίν ἀπό αὐτό κανένα *ν*. Ἡ λέξι *γγάστρι* προφέρεται *gάστρι* καί ὄχι *νgάστρι*. Τό ρῆμα *γκαρίζω* προφέρεται *gαρίζω* καί ὄχι *νgαρίζω*.

4) Τά δύο *γ (γγ)* ἤ *γκ* στό μέσο τῆς λέξεως προφέρονται μέ ἕνα μικρό (ὑπερωικό) *ν* πρίν ἀπό τό *g*, πού εἶναι μαλακότερο απ' τό ἀρχικό στό ὁποῖο μεταβάλλονται. Τό *ἀγγεῖο* π.χ. προφέρεται *ἀνgεῖο*, καί ὄχι *ἀgεῖο*, τό δέ *τσιγκέλι* προφέρεται *τσινgέλι* καί ὄχι *τσιgέλι*.

5) Ὅταν ὅμως τά δύο *γ (γγ)* ἤ *(γκ)* ὑπάρχουν σέ δύο ὅμοιες διαδοχικά συλλαβές, τότε προφέρονται σάν τό γερμανικό *g*, χωρίς ἡ δεύτερη συλλαβή νά παίρνει μπροστά της τό ὑπερωικό *ν*. Π.χ. ὁ *γκάγγαρος* προφέρεται *gάgαρος* καί ὄχι *gάνgαρος*, ὅπως καί ὁ *Γκόγγολ*, *Gόgολ* καί ὄχι *Gόνgολ*.

6) Ὅταν τά δύο *γ (γγ)* ἤ *γκ* ὑπάρχουν στό μέσο μιᾶς λέξεως καί ἡ λέξι αὐτή ἀποτελεῖ τόν ἀόριστο ἑνός ρήματος πού ἀρχίζει ἀπό *γγ* ἤ *γκ*, τότε προφέρονται ὅπως καί τό ἀρχικό *g*. Τό *ἐγκάριζε* π.χ. προφέρεται *ἐgάριζε* καί ὄχι *ἐνgάριζε*.

7) Ὅταν τά δύο *γ (γγ)* ἤ *γκ* ὑπάρχουν στό μέσο μιᾶς ἑλληνοποιημένης ξενικῆς λέξεως, τότε ἀκολουθοῦν τήν προφορά τοῦ τόπου καταγωγῆς της. Λέμε δηλαδή *ζιgο-λό* καί ὄχι *ζινgoλό*. Ἀλλά *ἀνgαζέ* καί ὄχι *ἀgαζέ*.

8) Ὅταν μιά λέξι τελειώνει σέ *γ* καί ἡ ἑπόμενη ἀρχίζει ἀπό *γ*, τά δύο αὐτά *γ* δέν προφέρονται σάν διπλό *γ (γγ)* ποτέ. Λέμε π.χ. τό *ἀκδάγ (ἡ συνοικία) γαλήνεψε* καί ὄχι τό *ἀκδαgαλήνεψε*.

9) Τό *γ* πρίν ἀπό τό *ξ* (στήν ἴδια λέξι) προφέρεται σάν ὑπερωικό *ν*· π.χ. τή λέξι *λύγξ* τήν προφέρουμε *λύνξ* καί ὄχι *λύγ-ξ*, οὔτε *λύ-γγξ*.

10) Τό *γ* πρίν ἀπό τό *χ*, στό μέσο τῆς λέξεως προφέρεται σάν ὑπερωικό *ν*. Τίς λέξεις π.χ. *ἄγχος, ἐγχείρημα, συγχαρητήρια*, τίς προφέρουμε *ἄνχος, ἐνχείρημα, συν-χαρητήρια* καί ὄχι *ἄγ-χος, ἐγ-χείρημα, συγ-χαρητήρια*.

11) Ἡ λήγουσα μέ τόν καταχρηστικό δίφθογγο *ια*, τόσο στίς ὀξύτονες ὅσο καί τίς παροξύτονες λέξεις προφέρεται:

α) μετά τά σύμφωνα *β, δ, θ, π, ρ, τ, φ*, σάν *για*. Θά ποῦμε δηλαδή *κουνάβγια, πόδγια, στήθγια, τόπγια, ἀστέργια, σπίτγια, σκούφγια*

β) μετά τό *μ* σάν *νια*, γιά νά ποῦμε δηλαδή *ἀσκήμνια, λάμνια* καί ὄχι *ἀσκήμγια λάμγια*.

12) Τά δύο *κ (κκ)* προφέρονται σάν ἕνα *κ*. Οἱ λέξεις π.χ. *κοκκάρι, κόκκινος, βερύκοκκο*, θά προφερθοῦν σάν νά ἦταν γραμμένες μέ ἕνα *κ* δηλαδή *κοκάρι, κόκινος, βερύκοκο*. Ποτέ δέ *κοκ-κάρι, κόκ-κινος* κ.λ.π.

13) Τό τελικό *κ* τοῦ *οὐκ* ὅταν ἀκολουθεῖται ἀπό λέξεις πού ἀρχίζουν ἀπό *α, ο, ου*, διατηρεῖ τήν ὑπερωική προφορά του, ὅπως στίς λέξεις *ἄκατος, λακωνικός, ἀκούω*, ὁπότε καί θά ποῦμε *οὐκ ἄν, οὐκ οὖν, οὐκ ὧν*.

14) Τό τελικό *κ* τοῦ *οὐκ*, ὅταν ἀκολουθεῖται ἀπό λέξεις πού ἀρχίζουν ἀπό ε, ι, μεταβάλλεται σέ οὐρανικό, ὅπως στίς λέξεις *ἄκεφος, φακίρης* ὁπότε καί θά ποῦμε *οὐκ-ἔστιν, οὐκ-ἦλθεν*, σάν νά ἦταν ἑνωμένα.

15) Τά δύο *κ (κκ)* μιᾶς λέξεως, πού τό πρῶτο εἶναι προθετικό καί τό δεύτερο εἶναι τοῦ συνθετικοῦ της (πού ἀρχίζει ἀπό κ οὐρανικό) προφέρονται διαφορετικά, ὅπως τά ἀκοῦμε δηλαδή στίς φράσεις *ἐκ Κύθνου, ἐκ Κερκύρας*. Θά ποῦμε λοιπόν *ἐκ-κίνηση, ἐκ-κεντρικός* καί ὄχι *ἐκίνηση, ἐκεντρικός*.

16) Τά δύο *κ (κκ)* μιᾶς λέξης, πού τό πρῶτο εἶναι προθετικό καί τό δεύτερο εἶναι τοῦ συνθετικοῦ της (πού ἀρχίζει ἀπό ὑπερωικό *κ*) προφέρονται σάν ἕνα *κ*, τό ὁποῖο ἀνακόπτεται στήν ἀρχή τοῦ σχηματισμοῦ του κι εὐθύς ἀμέσως ὁλοκληρώνεται θά ποῦμε δηλαδή *ἐκ-καθάρισις, ἐκ-κόπτω* καί ὄχι *ἐκαθάρισις, ἐκόπτω*.

17) Τά δύο *λ (λλ)* ὅπως καί τά δύο *μ (μμ)* ἀκούγονται σάν ἕνα, καθώς στίς λέξεις *κόλλα, πολλοί, ὄμμα, κομμάτι*, πού προφέρονται *κόλα, πολοί, ὄμα, κομάτι*.

18) Τό λε προφέρεται σάν ὑπερωικό λε καί ὄχι σάν λιε, πού εἶναι οὐρανικό. Θά ποῦμε δηλαδή *φίλες* καί ὄχι *φίλιες*. Τό δέ λιε προφέρεται σάν λιε καί ὄχι σάν λε. Θά ποῦμε δηλαδή *μηλιές* καί ὄχι *μηλ-ές*, *Μολιέρος* καί ὄχι Μολέρος.

19) Τό σύμπλεγμα *μπ* στήν ἀρχή τῶν λέξεων προφέρεται σάν *b*. Οἱ λέξεις δηλαδή *μπορῶ*, *μπίλια*, *μπουγάδα*, προφέρονται *bορῶ*, *bίλια*, *bουγάδα*, χωρίς δηλαδή νά ἀκούγεται το *μ* καθόλου.

20) Τό *μπ* στή μέση τῆς λέξεως προφέρεται σάν τό γερμανικό *b*, ἀλλά μέ ἕνα μικρό *μ* μπροστά του, λ.χ. ὁ *καμπούρης* προφέρεται *καμbούρης* καί ὄχι *καbούρης*. Θά ποῦμε *συμbόσιον* καί ὄχι *συ-bόσιον*.

21) Ὅταν τό *μπ* ὑπάρχει σέ δύο ὅμοιες διαδοχικά συλλαβές, τότε προφέρεται καί στίς δύο σάν τό γερμανικό *b*, χωρίς νά πάρει ἡ δεύτερη συλλαβή τό *μ* μπροστά της. Τίς λέξεις π.χ. *μπομπότα*, *μπουμπουνητό*, θά τίς προφέρουμε *bobοτα*, *bουbουνητό* καί ὄχι *bομbότα*, *bουμbουνητό*.

22) Ὅταν τό *μπ* ὑπάρχει στή μέση τῆς λέξεως καί ἡ λέξι αὐτή ἀποτελεῖ τόν ἀόριστο ἑνός ρήματος πού ἀρχίζει ἀπό *μπ*, τότε προφέρεται κανονικά, χωρίς τό μικρό *μ* μπροστά ἀπό τό *b*. Τούς ἀορίστους *ἔμπαινα*, *ἔμπαζα* θά τούς προφέρουμε *ἔbαινα*, *ἔbαζα* καί ὄχι *ἔμbαινα*, *ἔμbαζα*.

23) Ὅταν πρίν ἀπό τήν λέξι πού ἀρχίζει ἀπό *μπ*, ὑπάρχει μιά ὁποιαδήποτε πρόθεση, τότε τό *μπ* προφέρεται σάν *b* καθαρό. Οἱ λέξεις π.χ. *ξαναμπῆκα*, *ξεμπερδεύω* θά προφερθοῦν *ξαναbῆκα*, *ξεbερδεύω*.

24) Ὅταν τό *μπ* ὑπάρχει στή μέση μιᾶς ἑλληνοποιημένης ξενικῆς λέξεως, τότε ἀκολουθεῖ τήν προφορά τοῦ τόπου καταγωγῆς της, π.χ. τίς λέξεις *καμποτίνος*, *ρομπότ* θά τίς προφέρουμε *καbοτίνος*, *ρο-bότ* καί ὄχι *καμbοτίνος*, *ρομ-bότ*.

25) Τό *μπ* προφέρεται σάν *μ* καί *π* ξεχωριστά στίς ξενικές λέξεις πού ἔχουν ἑλληνοποιηθεῖ καί πού διατηροῦν τήν τοπική τους προφορά. Θά ποῦμε λοιπόν *κομ-πανία*, *σαμ-πάνια* καί ὄχι *κομbανία*, *σαμbάνια*, ἀλλ' οὔτε καί *κοbανία*, *σα-bάνια*.

26) Ὅταν τό *μ* βρίσκεται μπροστά ἀπό τό *ψ*, τό *ψ* μεταβάλλεται σέ *σ*. Προφέρουμε δηλαδή *Σαμ-σών* καί ὄχι *Σαμ-ψών*, *κάμ-σις* καί ὄχι *κάμ-ψις*.

27) Τά δύο *ν* (*νν*) προφέρονται σάν ἕνα. *Ἄνα* καί ὄχι *Ἄν-να*.

28) Τό τελικό *ν* τῶν λέξεων: *μήν*, *σάν*, *πρίν*, *δέν*, *ἄν*, *τόν*, *τήν*, μεταβάλλει

α) τό ἀρχικό *κ* τῆς ἑπόμενης λέξεως σέ γερμανικό *g*, ἐνῶ τό ἴδιο τό *ν* μετατρέπεται σέ ὑπερωικό, π.χ. τήν φράσι *τόν καλό*, τήν προφέρουμε *τόν gαλό*, τήν φράσι *μήν κοιτᾶς* τήν προφέρουμε *μήν gυττᾶς*,

β) τό ἀρχικό *π* τῆς ἑπόμενης λέξεως σέ γερμανικό *b*, ἐνῶ καί τό ἴδιο τό *ν* μετατρέ-πεται σέ ὑπερωικό, π.χ. τήν φράσι *δέν παύω*, τήν προφέρουμε *δέν bαύω*,

γ) τό ἀρχικό *τ* τῆς ἑπόμενης λέξεως σέ *d* γερμανικό, ἐνῶ ταυτόχρονα μετατρέπεται καί τό ἴδιο τό *ν* σέ ὑπερωικό, π.χ. τήν φράσι *σάν τότε* τήν προφέρουμε *σάν dότε*, δ) τό ἀρχικό *ξ* τῆς ἑπόμενης λέξεως σέ *g* γερμανικό καί *ζ* ἑλληνικό μαζί, ἐνῶ μετατρέπεται καί τό ἴδιο

τό *ν* σέ ὑπερωικό π.χ. τήν φράσι *δέν ξέρω*, τήν προφέ-ρουμε *δέν gζέρω* καί ὄχι *δέν-ξέρω*,

ε) τό ἀρχικό *ψ* τῆς ἑπόμενης λέξεως σέ *b* γερμανικό καί *ζ* ἑλληνικό μαζί, ἐνῶ μετατρέπεται καί τό ἴδιο τό *ν* σέ ὑπερωικό. Τήν φράσι λοιπόν, *τήν ψάθα*, θά τήν προφέρουμε *τήν bζάθα*.

29) Τό τελικό *ν* τῶν πολυσύλλαβων λέξεων καθώς καί τῶν ρημάτων, δέν ἐπηρεάζει τό ἀρχικό *κ*, *π*, *τ*, *ξ* καί *ψ* τῶν ἑπομένων λέξεων, προφερόμενο πάντοτε χωριστά ἀπό αὐτές, π.χ. οἱ φράσεις *ὀμορφοτέρων κοριτσιῶν*, *ἀνθρώπων περιέργων*, *ἔχαναν τόπο*, *περισσοτέρων ξωτικῶν*, *ἔτρωγαν ψωμί* προφέρονται χωριστά καί ὄχι *ὀμορφοτέρων gοριτσιῶν*, *ἀνθρώπων bεριέργων* κ.λ.π.

30) Ὅταν τά φωνήματα *ε* καί *ι* ἀκολουθοῦν τό *ν*, διατηροῦν τήν ἀκεραιότητά τους, χωρίς τή μεσολάβησι κανενός *ι*. Θά προφέρουμε *μῆνες* καί ὄχι *μῆνιες*, *ἔνοικος* καί ὄχι *ἔνιοικος*, *Μάνη* καί ὄχι *Μάνιη*. Τό *ν* δηλαδή, θά εἶναι πάντοτε ὑπερωικό.

31) Ὅταν τά φωνήματα *ιε* ἀκολουθοῦν τό *ν* διατηροῦν τήν ὑπόστασί τους κι ἐκεῖνο γίνεται οὐρανικό. Θά προφέρουμε *κούνιες* καί ὄχι *κοῦνες*, *ὀρφάνιες* καί ὄχι *ὀρφάνες*.

32) Τό *ντ* στήν ἀρχή τῆς λέξεως προφέρεται σάν *d* γερμανικό, π.χ. οἱ λέξεις *νταμάρι*, *ντερέκι*, *ντουνιάς* προφέρονται *dαμάρι*, *dερέκι*, *dουνιάς* καί ὄχι *νdαμάρι*, *νdερέκι*, *νdουνιάς*. Χωρίς ν' ἀκούγεται δηλαδή τό *ν* καθόλου.

33) Τό *ντ* στή μέση τῆς λέξεως προφέρεται μέ ἕνα ὑπερωικό *ν* πρίν ἀπό τό *d*. Οἱ λέξεις π.χ. *πέντε*, *μάντης*, *τεντώνω*, προφέρονται *πένdε*, *μάνdης*, *τενdώνω* καί ὄχι *πέdε*, *μάdης*, *τεdώνω*.

34) Ὁ ἴδιος κανόνας ἰσχύει καί γιά τίς περιπτώσεις πού τό *ντ* προῆλθε ἀπό τή μετατροπή τοῦ *δ* σέ *d* π.χ. οἱ λέξεις *ἄντρας=ἄνδρας*, *Ἀντρέας=Ἀνδρέας* θά προφερ-θοῦν *ἄνdρας* καί ὄχι *ἄdρας*, *Ἀνdρέας* καί ὄχι *Ἀdρέας*.

35) Ὅταν τό *ντ* ὑπάρχει σέ δύο ὅμοιες διαδοχικά συλλαβές προφέρεται καί στίς δύο σάν γερμανικό *d* χωρίς ἡ δεύτερη συλλαβή νά παίρνει μπροστά της τό ὑπερωικό *ν*. Οἱ λέξεις π.χ. *ντάντά*, *Ντόντος*, *Ντίντι*, προφέρονται *dada*, *Dodoς*, *Didí*.

36) Ὅταν τό *ντ* πού ὑπάρχει στή μέση μιᾶς λέξεως ἀντιπροσωπεύει τόν ἀόριστο ἤ τόν παρατατικό ἑνός ρήματος πού ἀρχίζει ἀπό *ντ*, προφέρεται ὅπως καί οἱ λέξεις πού ἀρχίζουν ἀπό *ντ*, δηλαδή σάν γερμανικό *d*, χωρίς τό ὑπερωικό *ν* μπροστά του, π.χ. τά ρήματα *ἔντυσε*, *ἐντουμάνιασε* θά ἀκουστοῦν *ἔdυσε*, *ἐdουμάνιασε*.

37) Ὅταν τό *ντ*, εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ μιᾶς σύνθετης λέξεως, προφέρεται σάν γερμανικό *d* χωρίς κανένα *ν* πρίν ἀπ' αὐτό, π.χ. τίς λέξεις *ξεντύνω*, *ξαναντουφεκῶ*, τίς προφέρουμε *ξε-dύνω*, *ξανα-dουφεκῶ* καί ὄχι *ξενdύνω*, *ξανα-dουφεκῶ*.

38) Ὅταν τό *ντ* ὑπάρχει στή μέση μιᾶς ἑλληνοποιημένης ξενικῆς λέξεως, ἀκολουθεῖ τήν προφορά τοῦ τόπου καταγωγῆς της προφερόμενο α) σάν *d* π.χ. τίς λέξεις *μαντάμ*, *πεντάλ*, τίς προφέρουμε *μαdάμ*, *πεdάλ* καί ὄχι *μανdάμ*, *πενdάλ* καί β) σάν *ν* καί *τ* χωριστά, ὅπως στίς λέξεις *καν-τάδα*, *κόντες*, πού προ-

φέρονται καν-τάδα, κόν-τες καί ὄχι κανdάδα, κόνdες, οὔτε πάλι κα-dάδα, κό-dες.

39) Τό π ἀνάμεσα ἀπό τά σύμφωνα μ καί τ δέν ἀκούγεται, ὅπως π.χ. στίς λέξεις πεμπτουσία, σύμπτωση, καμπτῆρες, πού προφέρονται πεμτουσία, σύμτωση, καμτῆ-ρες.

40) Τά δύο π (ππ) ἀκούγονται σάν ἕνα, ὅπως στίς λέξεις παππάς, κάππα, παπποῦς πού προφέρονται παπάς, κάπα, παποῦς κ.λ.π.

41) Τά δύο ρ (ρρ) καθώς καί τά δύο σ (σσ) ἀκούγονται σάν ἕνα ρ ἤ σ, ὅπως στίς λέξεις κάρρα, ἄρρητος, ἀρρωσταίνω, θά-λασσα, κισσός, νῆσσαι, πού προφέρονται κάρα, ἄρητος, ἀρωσταίνω, θάλασσα, κισός, νῆσαι.

42) Τό σ στήν ἀρχή ἤ στή μέση μιᾶς λέξεως, ὅταν ἀκολουθεῖται ἀπό β, γ, δ, λ, μ, ν, ρ, προφέρεται σάν ἠχηρό ζ, ὅπως στίς λέξεις σβούρα, σγουρός, προσδίδω, εἰσλάμπω, σμάρι, προσνεύω, εἰσροή πού προφέρονται ζβούρα, ζγουρός, προζδίδω, εἰζλάμπω, ζμάρι, προζνεύω, εἰζροή.

43) Τό σ ὅμως προφέρεται πάντοτε σάν σ στίς ξενικές λέξεις καί ἀκολουθεῖται ἀπό ἠχηρό σύμφωνο. Οἱ λέξεις Σβάρτς, Σλοβενία, Σλῆμαν, κισμέτ, σνόμπ, προφέρονται Σ-βάρτς, Σ-λοβενία, Σ-λῆμαν, κισ-μέτ, σ-νόμπ καί ὄχι Ζβάρτς, Ζλοβενία, Ζλῆ-μαν, κιζμέτ, ζνόμπ.

44) Τό τελικό ς προφέρεται σάν ζ, ὅταν ἡ ἑπόμενη λέξι ἀρχίζει ἀπό β, γ, δ, λ, μ, ν, ρ, γκ, μπ, ντ, ὅπως στίς φράσεις τούς βουβούς, τίς γίδες, τίς μέρες, τούς λέω, τῆς νέας, τούς ρωτῶ, τούς γκαβούς, ἄς μποῦν, ὡς ντάμες, πού προφέρονται τούζ βουβούς, τίζ γίδες, τίζ μέρες, τούζ λέω, τῆζ νέας, τούζ ρωτῶ, τούζ γκαβούς, ἄζ μποῦν ὥζ ντάμες.

45) Τά δύο τ (ττ) προφέρονται σάν ἕνα π.χ. θάλατα καί ὄχι θάλατ-τα, ἧτα καί ὄχι ἧτ-τα.

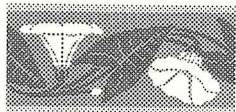
46) Τό υ ὅταν προφέρεται σάν φ καί ἀκολουθεῖται ἀπό φ, χάνεται. Οἱ λέξεις εὐφυής, εὐφωνία, θά προφερθοῦν εὐφυής, ἐφωνία καί ὄχι εὐ-φυής, εὐ-φωνία.

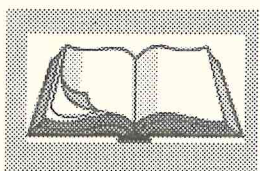
47) Ἔπειτα ἀπό τό δ δέν προφέρεται συνήθως καταχρηστική δίφθογγος καί τότε τά δύο φωνήεντα συλλαβίζονται χωριστά, π.χ. δι-ότι καί ὄχι διότι, δι-αβάλλω καί ὄχι διαβάλλω, Διο-γένης καί ὄχι Διογένης.

48) Ἔπειτα ἀπό δύο σύμφωνα, πού τό δεύτερό τους εἶναι ρ, δέν προφέρεται (συνήθως) καταχρηστική δίφθογγος καί τότε τά δύο φωνήεντα συλλαβίζονται χωριστά, π.χ. μητρι-ά, πετρι-ά, Ἀδρι-α-τική, ἀγρ-ιάδα, Ὀβρι-ός κ.λ.π.

49) Μετά τό μ, τό καταχρηστικό ιο διαβάζεται ξεχωριστά, π.χ. τίμ-ι-ος, Πανεπιστήμ-ι-ο. Τό ἴδιο ἰσχύει δέ καί μετά τό π, π.χ. ἠθοποι-ός καί ὄχι ἠθοποιός.

50) Τό χ πρίν ἀπό τά ι ἤ ε προφέρεται οὐρανικά. Θά ποῦμε δηλαδή οὐχ ἧττον, οὐχ' εὑρέθη, ἔτσι πού τό τελικό χ νά ἑνώνεται μέ τό ἀρχικό ι ἤ ε σέ μιά συλλαβή οὐρανική, ὅπως τό χι καί τό χε.

Σ. Νάγου

Περί τῆς Ἑλληνικῆς Παραδόσεως

Φίλτατε Χάρη

Ἔλαβον τήν ὑμετέραν ἐπιστολήν καί ἀνέγνωσα ταύτην μετ' ἐνδιαφέροντος. Ὁ φίλτατος Πέτρος Γράβιγγερ εἰς τάς πρός ὑμᾶς συστάσεις του δι' ἐμέ, κατά πολύ ὑπερέβαλε καί ὡς ἐκ τούτου εἶμαι ὑποχρεωμένος νά σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι εἶμαι ἁπλοῦς ἐρευνητής καί τίποτα περισσότερον τούτου.

Ἐξαιρετικῶς μέ ἱκανοποιεῖ ἡ μελέτη τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καί ἡ ἰδεολογία τῶν ἐξοχωτέρων ἀρχαίων ἑλλήνων μυστῶν καί φιλοσόφων, ὡς ἐπίσης καί ἡ μέθοδος τήν ὁποίαν ἠκολούθησαν εἰς τήν διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν των.

Τοῦτο νομίζω ὅτι θά ἱκανοποιῆ πάντα μελετητήν καί ἐρευνητήν τῶν ἀληθειῶν τῆς φύσεως, τόν ἀπηλλαγμένον ἀπό τάς δεσμεύσεις τῆς σκέψεώς του καί μή δεδουλωμένον εἰς ἰδεολογίας αἵτινες εἶναι ἀποτέλεσμα φαντασίας καί οὐχί πραγματικῆς καί ἀληθοῦς γνώσεως προερχομένης ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς φύσεως καί τοῦ ἐνεργοῦντος ἐν αὐτῇ πνεύματος.

Ἡ ἀλήθεια τῆς φύσεως καί τοῦ πνεύματός της διά νά γνωσθῆ δέν πρέπει νά συσχετίζεται μέ προσωπικότητας.

Αὐτό εἶναι τό μέγιστον σφάλμα, εἰς τό ὁποῖον ἐδουλώθη ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις καί περί τοῦ ὁποίου ἐπιμελῶς ἐφρόντισε ἡ ἑλληνική παράδοσις, ἀπό τούς προϊστορικούς ἀκόμη χρόνους, νά μή ἐμφανισθῆ καί ἐμποδίσῃ τήν πτῆσιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως.

Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον, ἡ ἑλληνική παράδοσις διετυπώθη ἐπάνω εἰς ζωντανάς εἰκόνας.

Εἰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουν ὅλας τάς λειτουργίας τῆς πνευματικῆς φύσεως καί αἱ ὁποῖαι ὅταν ἐρευνηθοῦν ἐπιμελῶς, ἀνοίγουν τήν ὁδόν εἰς τήν ἀνθρωπίνην διάνοιαν διά νά εὕρῃ καί καθορίσῃ τήν ἔννοιαν αὐτῆς καί τόν σκοπόν τόν ὁποῖον πρέπει νά πληρώσῃ.

Τό γεγονός ὡσαύτως τοῦτο, ὑπαγόρευσε τήν σύστασιν τῶν ἑλληνικῶν Μυστηρίων, καί ὡς σκοπός των ἐτέθη ἡ ἔρευνα καί ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ἐννοιῶν τῶν εἰκόνων τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Ἡ μύησις δέ τῶν ἀρχαίων μυστῶν ἀπεκάλυπτε τήν πνευματικήν ὁδόν εἰς τούς μυουμένους, τουτέστιν τήν ἀλήθειαν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία εἶχε διατυπωθῆ εἰς τάς ζώσας εἰκόνας τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Ὁ σύγχρονος κόσμος τάς εἰκόνας ταύτας ἐθεώρησε ὡς πλάσματα σκέψεως τῶν πρώτων καί ἐν ἀδυναμίᾳ εὑρισκομένων ἀνθρωπίνων διανοιῶν.

Δέν ἠθέλησε μάλιστα οὔτε νά εἰσέλθῃ κάν εἰς τήν ἔρευνάν των, διά νά διαπιστώσῃ ὅτι ἡ σοφία τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Ἑλλήνων ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως τῶν ἐννοιῶν αἵτινες εἶχον διατυπωθῆ εἰς τάς εἰκόνας τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καί ὅτι ἐκεῖθεν εἶχεν ἐξορμηθῆ ὁ ἑλληνικός πολιτισμός.

Οἱ διατυπώσαντες τάς θείας ἀληθείας τῆς πνευματικῆς φύσεως ἔζησαν ὑπό τόν ἑλληνικόν οὐρανόν.

Τό γαλανόν αὐτοῦ χρῶμα καί τό ἀκτινοβολοῦν αὐτοῦ φῶς ἐπέδρασαν ἐπί τοσοῦτον τάς διανοίας των, ὥστε ἡ ἀκτίς τῆς σκέψεώς των διεισέδυσεν μέσα εἰς τάς λειτουργίας τῆς πνευματικῆς φύσεως.

Ἐκεῖθεν ἤντλησαν τήν ἀλήθειαν τήν ὁποίαν ἐχάραξαν μέσα εἰς τάς ζώσας εἰκόνας τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καί κατά τρόπον μάλιστα, ὥστε νά μή δύναται ἡ ἀμάθεια καί ἡ ἀνοησία τῶν ἀνθρώπων νά τήν διαφθείρῃ.

Οἱ θεοί τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως καί ὁ πνευματικός των Ὄλυμπος, ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενον τῆς σπουδῆς καί τῶν νεωτέρων μυστῶν, ἐκείνων οἵτινες ἔχουν ἐξαγνίσει τήν φύσιν καί τήν διάνοιάν των, εἰς βαθμόν ὥστε αἱ ἀκτίνες των νά διεισδύουν μέσα εἰς τάς θείας ἀληθείας.

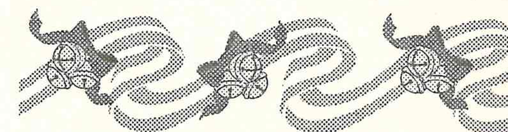
Εὐτυχεῖς ἔσονται οἱ οὕτως παρασκευασθέντες.

Τά ἀνωτέρω ἐχάραξα οὐχί διότι εἶμαι Ἕλλην καί εὑρίσκομαι ὑπό τάς ἐπιδράσεις τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, ἀλλά διότι ἤντλησα ταῦτα ἐκ τῆς μελέτης μου ἐπί τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία φρονῶ ὅτι θ' ἀποτελέσῃ σπουδήν εἰς τούς μέλλοντας χρόνους τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς ὅταν ἀφυπνισθῆ ἀπό τόν ληθαργικόν ὕπνον της. Τόν ὕπνον τόν ὁποῖον τῆς ἐπέβαλλον δοξασίαι μή ἔχουσαι σχέσιν πρός τήν ἀλήθειαν.

Αἱ ἀνωτέρω σκέψεις μου εὑρίσκονται ἔξω τῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀνθρώπων. Περί αὐτῶν οὐδέποτε συζητῶ.

Μετά ἀδελφικῆς ἀγάπης

Σ. Νάγος

ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μετά ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια σιωπῆς, παρουσιάζεται καί πάλι δημόσια λειτουργία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφικῆς Θρησκείας. Εὐτυχῶς χρώμεθα! Ἀκολουθῶντας τήν ἀρχαία παράδοση, ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι!

Λόγοι Ἱεροί γιά τίς ἔνθεες Ἑλληνίδες Ψυχές!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΦΙΚΟ ΘΙΑΣΟ ΝΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΙΛΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ,
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, ΤΗΛ.: 210.52.37.543, ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Ἐπειδή ἡ ἀρχαία Ψυχή ζεῖ μέσα μας ἀθέλητα κρυμμένη, καί θεραπεύει ἀπό πάντα καί γιά πάντα τόν ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ -ὁραματιζόμενη τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Ἀληθείας, Ἰσότητος, Ἐλευθερίας, Γνώσεως καί Ἁρμονίας σέ ὅλο τόν κόσμο, -ἀκολουθώντας τήν ἀρχαία Ὀρφικοπυθαγόρεια παράδοση- συστήσαμε μέ τίς ἀρχές αὐτές τό Σωματεῖο ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ.

Σκοποί τοῦ Σωματείου μας εἶναι:

1. Ἡ ἔρευνα, μελέτη, παρουσίαση, ὑποστήριξη καί διάδοση τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, θρησκείας, φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, ἱστορίας, γραμματείας, παιδείας, γλώσσας, τέχνης καί τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ τρόπου ζωῆς (εὖ ζῆν, ζῆν κατά φύσιν), καθώς καί ἡ (στή σύγχρονη ἐποχή) θεωρητική καί βιωματική ἐφαρμογή τῶν ψυχικῶν, κοινωνικῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἐκφράσεων τῶν ἐξ ὅλων αὐτῶν γνώσεων καί διδαγμάτων.

2. Ἡ ὑποστήριξη, προβολή, παρουσίαση καί ἐνεργοποίηση, σέ μή κερδοσκοπική βάση, τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, μέσα ἀπό τούς πολιτισμικούς θεσμούς, πατρῷα ἑλληνικά ἔθιμα καί παραδοθεῖσες λειτουργίες τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητας, ὅπως προκύπτουν ἀπό τά κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας καί τά μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητας καί ἡ ἕνωση τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καί τῆς παραδόσεως, μέ τή σύγχρονη ἐποχή, μέσῳ θεατρικῶν, πολιτιστικῶν δρωμένων, μέ ἔρεισμα τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, τίς προτάσεις, ἐξελίξεις καί ἀνησυχίες τοῦ παρόντος καί τόν ὁραματισμό γιά τό μέλλον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καί τῶν παντοίων κοινωνικῶν θεσμῶν του, ἰδίως στό ἑλληνικό περιβάλλον καί δή αὐτό τῆς νεολαίας.

3. Ἡ ἀνάδειξη τοῦ χρηστικοῦ κοινωνικοῦ καί ἐθνικοῦ χαρακτῆρα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μνημείων, ἔργων καί ἀρχαιολογικῶν χώρων, ἔτσι ὥστε νά καταστοῦν λειτουργικά καί ταυτόχρονα ἐκπαιδευτικά γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί ἰδιαίτερα γιά τούς νέους.

4. Ἡ διεκδίκηση τῆς δυνατότητας ἄμεσης πρόσβασης καί χρήσης τῶν ὡς ἄνω στοιχείων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ πολιτισμοῦ, γιά τήν διενέργεια ἑλληνοπρεπῶν πολιτιστικῶν δρωμένων καί ἐκπαιδευτικῶν προσεγγίσεων καί παρουσιάσεων, μέ ἀπόλυτο ἦθος καί σεβασμό πρός τό πνεῦμα τοῦ περιβάλλοντος καί τό νόμο.

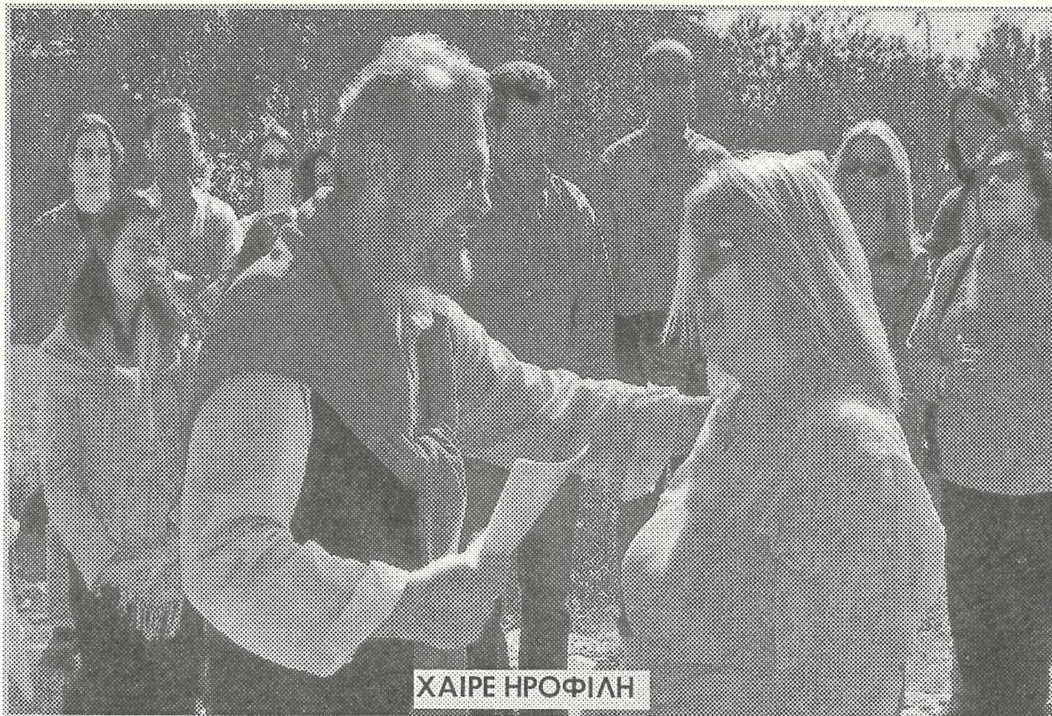
5. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους.

6. Ἡ προβολή καί κατανόηση τῆς σημαντικῆς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων καί ἡ χάριν τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης καί πολιτισμοῦ διάδοση καί συμβολική υἱοθεσία τους.

Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἕλληνες, στήν σκέψη, τά συναισθήματα καί τίς πράξεις νά ἐγγραφοῦν φίλοι τοῦ Σωματείου μας καί νά συνδράμουν στίς ἐργασίες μας γιά τήν ἀνάδειξη τῆς θείας πνευματικῆς μας κληρονομιᾶς.

Τό Σωματεῖο ἔχει ὡς στόχο
καί τήν ἀνέγερση Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θείας Φύσεως.
Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἰδεολάτρες καί Φυσιολάτρες τῆς Φιλοσοφικῆς Θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, τῆς Πνευματόδοξης Ἑλληνικῆς Παραδόσεως, νά σταθοῦν ἀρωγοί.
Τό Σωματεῖο ἀναζητεῖ ἀκίνητο ἤ οἰκόπεδο γιά τήν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν του. Δέχεται ἐπίσης δωρεές καί χορηγίες.
Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104. 002. 101. 299.566
Πληροφορίες: Στουρνάρη 57, 104.32 Ἀθήνα. Τηλ.: 210.52.37.543

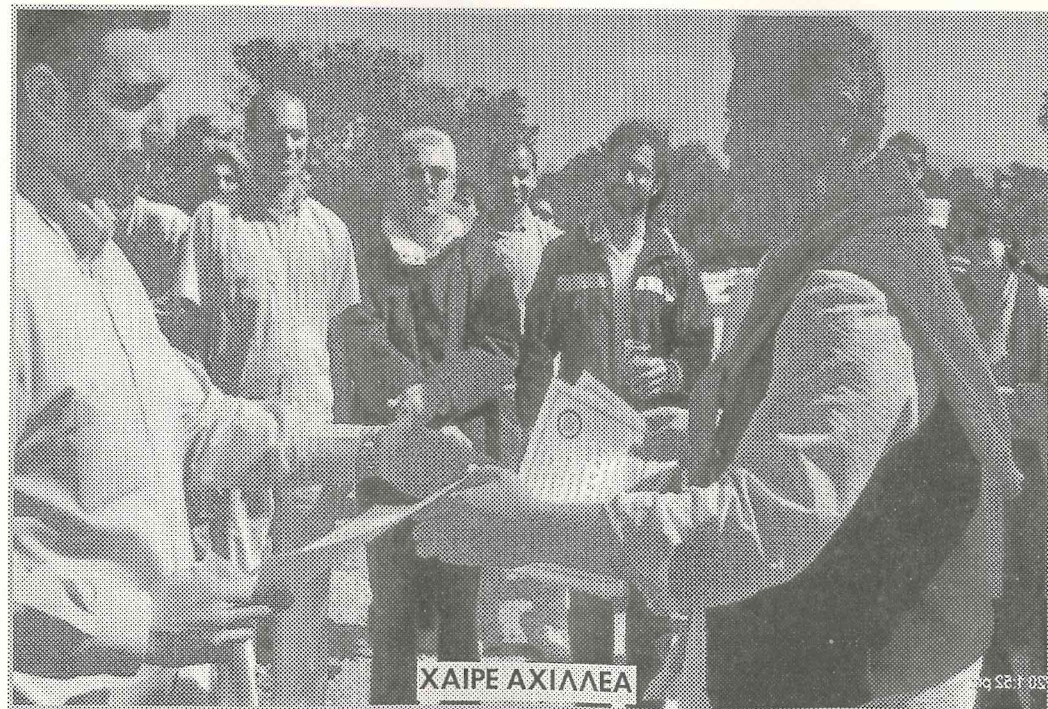
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ 2005 - ΤΕΛΕΤΗ ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑΣ

ΧΑΙΡΕ ΗΡΟΦΙΛΗ

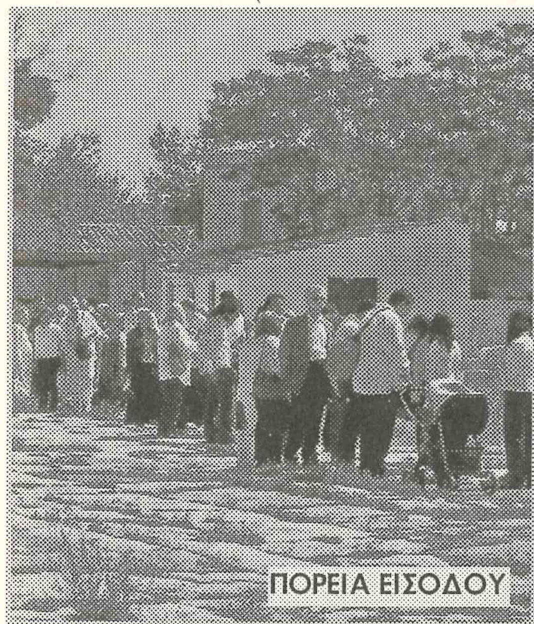

ΧΑΙΡΕ ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ

ΕΔΟΞΕ ΤΗ ΑΘΗΝΑ ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΤΩ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΩ
ΟΝΟΜΑΣΑΙ ΤΗΝ, ΤΟΝ ... ΑΝΑΔΟΧΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ...
ΚΑΙ ΕΝΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΗΣΕΙΝ
ΚΑΙ ΔΙΑΔΟΣΕΙΝ ΤΟΥΤΟ ΤΟΙΣ ΕΠΙΓΟΝΟΙΣ

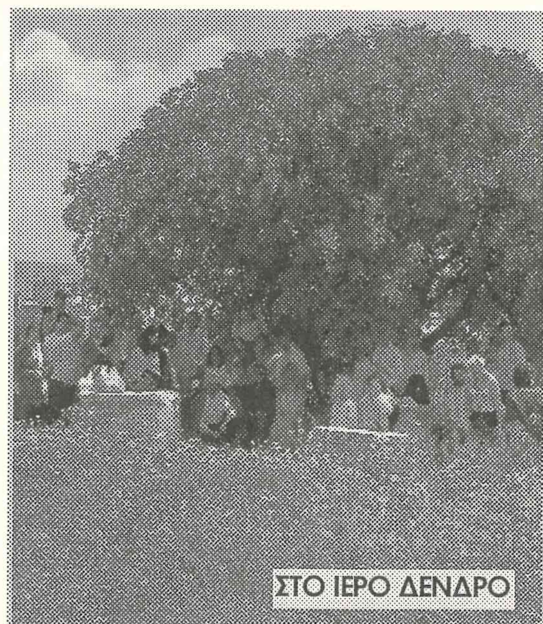

ΧΑΙΡΕ ΑΙΘΡΑ

ΧΑΙΡΕ ΑΧΙΛΛΕΑ

ΕΛΕΥΣΙΣ, ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΘΕΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΣΟΔΟΥ

ΣΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ

Γιά τήν διάδοση ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ὅταν κάποτε θά φύγω ἀπό τοῦτο τό φῶς, θά ἑλιχθῶ πρός τά πάνω ὅπως ἕνα ρυάκι πού μουρμουρίζει. Κι ἄν τυχόν κάπου ἀνάμεσα στούς γαλάζιους διαδρόμους συναντήσω ἀγγέλους, θά τούς μιλήσω ἑλληνικά, ἐπειδή δέν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε μεταξύ τους μέ μουσική.

Καταγγέλλουμε δημόσια τήν συνεχιζόμενη τά τελευταῖα 1800 χρόνια, πολιτική μίσους καί φθορᾶς εἰς βάρος τῆς πανάρχαιας πατρώας κληρονομιᾶς τῶν Ἑλλήνων.

Σᾶς προτείνουμε νά υἱοθετήσετε καί νά προβάλλετε στό περιβάλλον σας ἕνα ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ. Κάνετε ἕνα δῶρο στήν ὡριμότητά σας τό ἀξίζετε! Μέχρι σήμερα ἔχουν τολμήσει χιλιάδες συμπατριῶτες μας καί ἑλληνόψυχοι τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ ὀνοματοδοσία εἶναι μέρος τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιᾶς γι' αὐτό μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα. Πάρτε την στά χέρια σας καί μεταβιβάστε την στά παιδιά σας. Κάντε τήν ἀτομική σας ἀντίσταση. Ἡ υἱοθέτηση ἑνός Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ὀνόματος εἶναι μία ἀντίσταση χαμηλῶν τόνων ἀλλά ὑψηλῶν προδιαγραφῶν, σᾶς ταιριάζει!

Τό θέμα τῆς ὀνοματοδοσίας εἶναι σοβαρότερο ἀπό τήν ἐπιστροφή τῶν μαρμάρων! Ἡ λεξιπενία ἔχει ἐπιβληθεῖ καί στήν ὀνοματοδοσία μας, *Γιάννης, Γιῶργος, Βασίλης, Νῖκος, Μαρία, Κατερίνα,* ὀνομάζεται τό 80 τοῖς ἑκατό τῶν Ἑλλήνων. Διαλέξτε, υἱοθετῆστε, τιμῆστε καί προβάλλετε στό περιβάλλον σας, ἕνα εὔηχο, νοηματικό ἑλληνικό ὄνομα ἀπό τά 20.000 καί πλέον, πού ἔχουν καταγραφεῖ. Εἶναι δική σας προσωπική ὑπόθεση!

Ἀπολλώνιος, Ἀστραία, Ἀσπασία, Ἀσκληπιάδης, Ἀντιγόνη, Ἀθηναΐς, Αἰακός, Ἀριάδνη, Ἀχιλλεύς, Βριτόμαρτυς, Δανάη, Δευκαλίων, Εὐρυνόμη, Ἕκτωρ, Ἡροφίλη, Ἡφαιστία, Ἡφαιστίων, Θάλεια, Θέμις, Δάειρα, Δήμητρα, Διαγόρας, Διώνη, Ἐρατώ, Ἑρμεῖας, Ἥβη, Ἡρακλῆς, Ἰάσων, Ἴκαρος, Ἰφιγένεια, Ἰφιάνασσα, Ἴων, Καλλικράτης, Καλλιστώ, Λεωνίδας, Λητώ, Μυρτώ, Νεφέλη, Ὀδυσσέας, Πανδίων, Παρμενίδης, Πείρανθος, Πρόκλος, Ραδάμανθυς, Σεμέλη, Σοφία, Ὑάκινθος, Φαέθων, Φαῖδρος, Φιλομήλα, Ὠρίων ...

μέλη τοῦ Σωματείου ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

> Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ ΑΥΤΗΣ, ΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΟ ΒΑΘΡΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΘΑ ΣΤΗΡΙΧΘΕΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΓΕΝΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΛΙΞΕΩΣ ΑΥΤΟΥ, ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ, ΤΗΝ ΟΔΟΝ Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ ΠΑΣΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ, ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ.
>
> Σ. Νάγος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ΔΥΝΑΜΙΚΗ, ΑΜΕΣΗ, ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος ... καί Θεός ἦν ὁ Λόγος

Ὅσοι ἀπό ἐσᾶς εἴσαστε ὑποψιασμένοι γιά τό ποῦ ὁδεύει ὁ "οἰκουμενικός πολιτισμός, ὁ πολιτισμός τῆς νέας τάξης πραγμάτων" καί προβληματίζεστε σοβαρά γιά τήν παιδεία τῶν τέκνων σας,

ὅσοι ἀπό ἐσᾶς ἀρνεῖσθε τήν τυφλή βία στίς παιδικές ψυχές ἀπό τήν τηλεόραση, τήν βεβήλωση τῶν Ἑλλήνων ἡρώων... σᾶς προτείνω τήν κλασσική Ἑλληνική Παιδεία!

Κατ' Ἀριστοτέλη τρία εἶναι τά βασικά ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. Τό ὁρμέμφυτο τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καί τῆς μιμήσεως. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διά τῆς μιμήσεως μεγαλώνουμε καί ἐξελισσόμεθα. Προπαντός τά παιδιά! Ἔχουν ἀνάγκη νά μιμηθοῦν πρότυπα ζωῆς!

Ἐμεῖς προκρίνουμε καί καλλιεργοῦμε τά Ἑλληνικά πρότυπα: τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους. Γιατί ἡ κλασσική Ἑλληνική Παιδεία ἦταν καί θά εἶναι γιά πάντα ἀξεπέραστη. Εἶναι ἡ μόνη πού ἐναρμονίζει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἑαυτόν του, τήν κοινωνία, τήν φύση καί τήν Θεότητα.

Ὁ Προμηθέας στόν Καύκασο, ὁ Ἡρακλῆς στούς Ἄθλους του ἤ ὁ Σωκράτης στό Κώνειο, δέν ἔχουν ἀνάγκη νά τούς λυπηθοῦμε ἀλλά νά τούς μιμηθοῦμε. Ὑπάρχουν καί σήμερα "Λέοντες τῆς Νεμέας" πού πρέπει νά κατανικηθοῦν, "Σταῦλοι τοῦ Αὐγεία" πού πρέπει νά καθαρισθοῦν.

Ὁ σημερινός νέος ἄνθρωπος, ὀφείλει περισσότερο ἀπό ποτέ νά ἐκπαιδευθῇ ὡς "ἥρωας τῆς γνώσεως" καί ὄχι μέσον πληροφορίας. Νά νικήση τά πάθη του, ἀλλά καί τίς "Σειρῆνες" πού ὅλο καί τόν ἀποπροσανατολίζουν ἀπό τόν φυσικό του προορισμό. Νά γνωρίση τίς ἀνθρώπινες ἀξίες καί νά ἀγωνισθῇ γιά νά κατακτήση τόν ὕψιστο προορισμό του. Νά ζήση σύμφωνα μέ τούς θείους νόμους τῆς Φύσεως, τῆς Πνευματικῆς Ἐλευθερίας καί Ἁρμονίας.

Ἐάν θέλετε νά δώσετε ἕνα δυναμικό ἔναυσμα στά παιδιά σας νά ἐξελιχθοῦν νοητικά καί ψυχικά, κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τῶν κλασσικῶν Ἑλληνικῶν προτύπων, χρησιμοποιώντας τήν γνώση καί τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, σέ σχέση μέ τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας, γιά νά κάνουν πιό ἀνθρώπινη τήν κοινωνία μας ἀλλά καί νά ὁραματισθοῦν ἕνα καλλίτερο μέλλον, τότε ἡ ἐπιλογή σας εἶναι ἡ **ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ!**

Τό εἰδικό ἐπιμορφωτικό μάθημα - δρώμενο, μέ στόχο τήν γνώση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, Μυθολογίας καί Φιλοσοφίας καί διά τῆς Μιμήσεως τήν δημιουργία ἑλληνικῶν προτύπων στίς παιδικές ψυχές.

Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης
Διδάσκων στό Πανεπιστήμιο - εἰδικός ἐπιμορφωτής
διευθυντής τοῦ Ἰδεοθεάτρου, τηλ.: 210. 52.37.543

Φίλοι γονεῖς καί κηδεμόνες, θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν τήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα, τό δεινότερο ὅπλο γιά τήν πνευματική τους ἀνέλιξη πού θά τούς παράσχει καί ἄριστη προετοιμασία γιά τό γυμνάσιο καί τό λύκειο; Τό μέσον πού θά δομήσει μέ τόν ἰδανικότερο τρόπο τόν ὀρθό λόγο καί τήν μαθηματική σκέψη τους, ἀφοῦ ἡ ἀρχαία ἑλληνική ἔχει καθαρά μαθηματική δομή. Ἕνα μέσον πού ἀποτελεῖ τήν ὑποδομή τῶν νέων Η. Υ., ἐφόσον καί ἡ γλῶσσα τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης εἶναι ἡ ἀρχαία ἑλληνική;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν τούς κανόνες προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καί νά μάθουν γιά πάντα νά ἀρθρώνουν τέλεια τήν Ἑλληνική, ἐλευθερώνοντας καί ἐκφράζοντας τίς σκέψεις τους καί τά συναισθήματά τους; (Ὀρθοφωνία - Ἀγωγή Λόγου - Ρητορική Τέχνη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν γιά πάντα τήν φυσιολογική διαφραγματική ἀναπνοή πού θὰ τούς προσφέρη φυσική καί πνευματική ὑγεία, ἀργό καθαρό καί δυνατό λόγο, ἀλλά καί τήν μεγαλύτερη δυνατή λήψη ὀξυγόνου μέ ὅλα τά εὐεργετικά ἀποτελέσματα; (Αἱμάτωση τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπάλειψη νοσημάτων τῶν πνευμόνων, τοῦ ἄχγους κ.λπ.).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τήν μνήμη τους καί νά ἐγχαράξουν βαθειά στόν νοῦ τους τίς γνώσεις καί νά μήν μαθαίνουν "παπαγαλία" τά κείμενα; (Ἡ μνήμη εἶναι ζωντανός ὀργανισμός καί ἐπιδέχεται καλλιέργεια καί ἐκπαίδευση).

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐξασκηθοῦν στήν παρατήρηση, τήν ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν, τήν μελέτη τῶν ἀναλογιῶν, στήν ἀναλυτική καί συνθετική σκέψη, ἀσκούμενοι διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐμπλουτίσουν τό λεξιλόγιό τους μέ ὅρους ἐπιστημονικούς, φιλοσοφικούς, ποιητικούς, ἀπό τήν πανάρχαια ὁμηρική διάλεκτο - τήν μητέρα ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν - ἀβίαστα καί χωρίς ἐπιπλέον μελέτη στό σπίτι; (Φράσεις καί λέξεις ὁμηρικές, εἴτε αὐτούσιες εἴτε ὡς παράγωγα τίς χρησιμοποιοῦμε καί σήμερα στήν καθομιλουμένη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τόν ψυχισμό τους μέ τίς ἀπαράμιλλες εἰκόνες καί παρομοιώσεις τῆς Ἰλιάδος καί τῆς Ὀδυσσείας;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐναρμονίζουν τίς κινήσεις τοῦ σώματός τους, μέ αὐτές τῶν συναισθημάτων καί τοῦ λόγου τους; (κινησιολογία).

Θέλετε τά παιδιά σας νά διδαχθοῦν ἀπό ἐκείνους πού πιστεύουν διακαῶς, κατέχουν καί ἔχουν κάνει πράξη ζωῆς αὐτές τίς γνώσεις;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν, νά ἀγαπήσουν καί νά μιμηθοῦν τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους;

Τότε αὐτούς τούς Ἑλληνόπαιδες μέ πολλή χαρά θά τούς δεχθοῦμε κοντά μας, γιά τήν μαθητεία καί τήν ἐκπαίδευση στήν μίμηση τῶν ἀθανάτων Ἑλληνικῶν προτύπων, μαθητές στήν "ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ"

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΜΟΝΑΧΗ ΕΓΝΟΙΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ - ΔΡΩΜΕΝΟ, ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ, ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ!

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ:
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ - ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ - ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ - ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ - ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ - ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: ΟΜΗΡΟΥ - ΑΙΣΧΥΛΟΥ - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - ΕΥΡΙΠΙΔΗ - ΠΛΑΤΩΝΟΣ - ΟΡΦΕΩΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΥΝΟΜΗ ΓΑΒΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΔΑΜΑΝΘΥ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ, ΕΙΔΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΗ - ΗΘΟΠΟΙΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΓΓΡΑΦΕΣ:
ΣΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ, ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 57, 210. 52. 37. 543

✓ Τό Ἰδεοθέατρον ἔχει παρουσιάσει μέχρι σήμερα μέ τό παιδικό τμῆμα ραψωδίες τῆς Ἰλιάδος, καί τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά καί τούς Ὕμνους τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ.ἄ.
✓ Ἐπίσης στά πλαίσια Εὐρωπαϊκοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος ἐφήρμοσε τήν μέθοδό του γιά τήν ἐκμάθηση τῆς φιλοσοφίας σέ συνδυασμό μέ τό θέατρο, σέ μαθητές Γυμνασίου καί Λυκείου μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία.
✓ Τήν ἴδια μέθοδο προσαρμοσμένη γιά παιδιά Δημοτικοῦ παρουσίασε στό Πανελλήνιο συνέδριο ἐκπαιδευτῶν δασκάλων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιά τήν ἐφαρμογή της στό ὁλοήμερο σχολεῖο.
✓ Τήν μοναδική αὐτή μέθοδο διδασκαλίας μέ βάση τόν Ὅμηρο διδάσκει καί στό Πανεπιστήμιο.

Τιμοκατάλογος 2005 — Τιμές μέ ΦΠΑ 4,5%

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Ἑλληνικός Δρόμος — Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη
Στουρνάρη 57 Ἀθῆναι — Τηλ.: 2105237543
http://www. ideotheatron.gr

Ἀρχαία Ἑλληνική Γραμματεία

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	62,70
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	62,70
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ (κυκλοφορεῖ καί διπλό CD μέ ἀπαγγελία ὅλων τῶν Ὕμνων στά ἀρχαῖα ἑλληνικά)	12,54
Ὀρφέως:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ	12,54
Ἐμπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	12,54
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	28,22
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	17,77
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ (κυκλοφορεῖ καί ἠχογραφημένο ὅλο τό ἔργο σέ μετάφραση)	12,54
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ - ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (καί ἠχογραφημένο σέ μετάφραση)	8,36
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	....
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	....
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	9,41
Πορφυρίου:	ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (διδακτορική διατριβή Ἀ. Γεωργιάδου)	8.36
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ - ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΗΛΙΑΝΘΡΩΠΟΥΣ)	7,32
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	8,36
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	11,50
Ἰαμβλίχου:	ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ἤ περί Θεουργίας	35,53
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	7,32
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ - ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	9,41
Ἰουλιανοῦ:	ΤΑ ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ (Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου ἤ τοῦ Θεουργοῦ)	15,68
Ἱεροκλέους:	ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	....
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ - ΓΝΩΜΑΙ ΧΡΥΣΑΙ	12,54
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	7,32
Φιλοσόφων- Μυσταγωγῶν:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ (Σχόλια - ἐπιμ. Π. Γράβιγγερ) (Ὁμήρου - Πρόκλου - Ἑρμοῦ Τρισμεγίστου - Πυθαγορείων - Μαγικαί Ἐπικλήσεις - Συνεσίου)	15,68
Πρόκλου:	ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ	....

Γλῶσσα

Ἀρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	19,86
Ἡ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	12,54
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10,45
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	7,32

Θρησκεία - Μυθολογία - Μυστήρια

Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	15,68
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Κρητικά - Μαντεῖα - Ὀλυμπία - Δελφοί - Δωδώνη - Ἄργος)	10,45
Πάπυρος Αἰγυπτιακός:	Η ΜΥΗΣΗ ΣΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ)	7,32
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Καβείρια - Διονύσια - Ὀρφικά - Ἐλευσίνια)	16,72
Σ. Μπογδάνου:	ΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Θεσμοφόρια - Διονύσια - Ἐλευσίνια)	....
Σ. Πιμπλῆ:	ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	7,32
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΙΔΕΣ	8,36
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8,36
Κ. Κακούρη:	ΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ (Διδ. διατριβή γιά τά Ἀναστενάρια καί τά Μυστήρια τοῦ Διονύσου)	18,81
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (Οἱ Κατάρες καί οἱ Προσευχές στήν Ἑλληνική Μυθολογία)	12,54
C. Dupuis:	Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	9,41
Ἰ. Ἀναγνώστου:	ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	....
Ἐ. Φλάμου:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ (Περιγραφή μυητικῆς δοκιμασίας)	15,68
Ἀσημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ (Ἀποσυμβολισμός τοῦ Θηβαϊκοῦ κύκλου)	7,32

Μυσταγωγία - Πυθαγορισμός

Νεοπυθαγόρειος Φιλόσοφος-Μυσταγωγός	Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	12,54
	Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	7,32
	Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	9,41
	Σ. Νάγου:	ΘΕΟΣ Ἤ ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	17,77
	Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ	19,86
	Λ.Τάκα:	ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ (Βασισμένο στήν Διδασκαλία τοῦ Σ. Νάγου)	10,45
	Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	13,59
	Π. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	10,45
	Π. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	12,54
	Ἀδριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	9,41
	Ἀδριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18,81
	Δ. Καλλέργη:	ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	7,32
	Δ. Καλλέργη:	Ο ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	7,32
	Ν. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	7,32
	Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	45,98
	Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	12,54
	Γ. Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	26,13
	J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΣΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	11,50
	Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	10,45
	Ἰ. Μιχαήλ:	Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 (Ο ΙΕΡΟΣ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ)	13,59

Μελλοντολογικά

Π. Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ (Ἡ Πλατωνική Πολιτεία τό 4000 μ.Χ.)	54,34
Ν. Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	15.68

Φιλοσοφία - Ψυχολογία

Ἀδριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ - ΟΡΦΙΣΜΟΣ	17,77
Δ. Ἰωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	....
Σ. Ἰωαννίδη:	ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΔΕΣ	....
Π. Καραγιάννη:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	31.35
Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	8,36
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Οἱ θέσεις τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων γιά τήν Ψυχή)	11,50
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ (Ἡ ζωή καί τό ἔργο τῶν Προσωκρατικῶν)	11,50
Ἀ. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	25,0
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	8
		10,45

Ἱστορικά

Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8,36	Ρούπη:	ΟΛΒΙΟΝ	7,32
Ε. Βαλλερᾶ:	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ	20,90	Ρούπη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ	
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ			ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	10,45
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,36	Ροΐδη:	ΠΑΠΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ	....

Παιδικά

Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ	12,54
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	7,32
Μ. Μάκρα:	ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	9,41

Ξενόγλωσσα

Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	20,90
Rickerson A.Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	10,45

Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ: ΓΚΕΜΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ, ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ, ΝΗΦΟΜΑΝΗΣ, ΧΑΣΜΑ ΣΕΙΣΜΟΥ, ΕΞΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ, ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΓΩΓΗΣ

ΑΦΙΣΣΕΣ: ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ 4,00 * ΕΡΩΦΑΝΗΣ 4,00

Ἠχογραφημένα κείμενα Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας σέ μετάφραση καί ἀρχαία ἑλληνική μουσική.

Ὀρφέως:	ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ	29,75
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	20,23
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ	20,23
Ἐνωδών:	ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ	20,23

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ
ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ ΣΕ 2 ΤΟΜΟΥΣ ΕΚΑΣΤΟΣ 41,80 Ε

ΕΝΩΔΩΝ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ * Τηλ.: 210 52.37.543

Νέα μετάφραση μὲ προσέγγιση τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου ἀπό τόν Κώστα Δούκα μία ἱστορικὴ ἔκδοση

Μὲ τὴν συνεργασία τοῦ οἴκου "Γεωργιάδης"

62,70 EURO ΕΚΑΣΤΟΝ

ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΦΑΙΔΡΟΣ - ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἀπό τόν Ἐρωφάντα καί τόν Ἀνδρόγυνον, τόν Φιλόσοφον Ἔρωτα, καί τό Ὕπατον Κάλλος, ἕως τήν Θείαν Ἐρωτικήν Μανίαν, τήν μεῖξιν τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς μετά τοῦ Θείου, μέ τέκος τόν Διόνυσον. 8,36 EURO

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ
FRAGMENTA

Ὅλοι οἱ ἱεροί ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως στό ἀρχαῖο κείμενο καί στίχο πρός στίχο μετάφραση, μέ πλούσιο σχολιασμό, ὕμνους τοῦ Πρόκλου, Καλλιμάχου καί σημαντικές πληροφορίες γιά τό ἀρχαῖο ἑλληνικό μηνολόγιο. Ἐπίσης τά διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπό τήν ΚΔ΄ ραψωδία τοῦ Ὀρφέως.

12,54

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀρχαῖο κείμενο, μετάφραση. Τό βιβλίο περιλαμβάνει: τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σωκράτους, τήν σχέση του μέ τόν Πλάτωνα, τό ἱστορικό πλαίσιο τῆς δίκης, τούς λόγους πού καταδικάστηκε σέ θάνατο, ποιό ἦταν τό δαιμόνιό του. Σχόλια: Δ. Λαερτίου, Χρ. Μαλεβίτση, Ρ. Ἀναστασάκη, F. Nitzche.

12,54

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ

Ἀρχαῖο κείμενο - μετάφραση

Ἐπί πλέον ἀναλυτική παρουσίαση τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας - πίνακες καί ἀποσυμβολισμός.

Ἡ χρῆσις τῶν λίθων ἀπό τόν Ὀρφέα.

12,54

ΑΝΝΑ ΡΗΖ - Ε. ΒΑΛΛΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ
ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES

Τό βιβλίο τεκμηριώνει τήν συμμετοχή τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος στόν ἀθλητισμό, σέ ἀγῶνες καί ἑορτές, συμβάλλοντας στήν συνολική ἀνασκευή τῆς ἱστορικῆς εἰκόνας τῶν γυναικῶν, ὡς ἀτόμων μέ ἱκανότητες, ἀνεξάρτητη σκέψη καί πολύτιμη συνεισφορά στήν κοινωνία.

20,90

Α. ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ
ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ Ο ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ

Ἐργασία τῆς δ/ντρίας τοῦ Κ. Φιλοσοφίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἄ. Κελεσίδου ἐπάνω στά ἀδημοσίευτα ἀποσπάσματα τοῦ Ἐμπεδοκλέους μέ πρόλογο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ε. Μουτσόπουλου. Ἀρχαῖο κείμενο, ἔμμετρη μετάφραση, σχόλια καί ἐπιλεγόμενα, γλωσσάρι ἀρχαίων ὅρων καί ἀπόδοση γιά πρώτη φορά παγκοσμίως στά νέα ἑλληνικά, γαλλικά καί πολωνικά.

12,54

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορεῖ γιά πρώτη φορά τό κορυφαῖο φιλοσοφικό-θεολογικό ἔργο τοῦ Πορφυρίου. Ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τῆς θρησκευτικῆς Νεοπλατωνικῆς παραδόσεως.

Γέμει Μυστηριακῶν καί ἀπορρήτων ἀληθειῶν γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς μετά θάνατον, ἀποσυμβολίζοντας μέρος τῆς μυητικῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁμήρου.

9,41

ΠΙΝΔΑΡΟΣ
ΕΠΙΝΙΚΟΙ - ΑΠΑΝΤΑ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ - ΔΕΛΦΩΝ - ΝΕΜΕΑΣ - ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. ΕΚΤΕΝΗ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ. ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΜΜΕΤΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ι. ΛΑΖΑΝΑ

28,22

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

7,32

ΣΟΛΩΝΟΣ
ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ ζωή καί τό ἔργο τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων καί οἱ οἰκονομικές του μεταρρυθμίσεις. Διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ Σόλωνος. Συλλογή νομοθετημάτων. Μετάφραση, σχόλια. Ἀναλυτικός πίναξ Δικαίου.

17,77

ΚΕΒΗΤΟΣ
Ο ΠΙΝΑΞ
Ή ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΑΥΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΗΘΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

8,36

12,54

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

῞Οταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνάρετος βοηθεῖται καί γίνεται συνεργάτης τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ συνειδήσεων, τῶν συνειδήσεων οἱ ὁποῖες συνέστησαν τήν Πνευματικήν Ἱεραρχίαν, εἰς τήν κορυφήν τῆς ὁποίας εὑρίσκεται Ὑπέρθεος Ἄρχων, χειριστής τῶν Φυσικῶν καί τῶν Πνευματικῶν Νόμων διευθετῶν καί ἐποπτεύων τήν τάξιν τοῦ Παντός, ὁ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

7,32

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ἡ Πυθαγόρειος ἐξήγηση τῶν φαινομένων τῆς τηλεπάθειας καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν πνευματικό κόσμο.

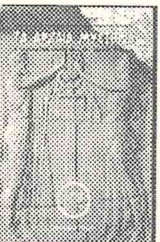
9,41

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ

ΠΑΣΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

῞Ενα κείμενο τοῦ Πυθαγορείου Διδασκάλου Σπυρίδωνος Νάγου ἐπάνω στό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τό κρέας ὡς πρώτου παράγοντος καί προϋποθέσεως τῆς συνειδητῆς ἀνελίξεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

10,45

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματική κληρονομιά τῆς Ἑλλάδος. Τά μυστήρια τῆς Μεγάλης Μητέρας Ρέας - Γῆς, τοῦ Ἰδαίου Διός, Κορυβαντικά Μυστήρια, Λαβυρινθικά Μυστήρια, Ὀλυμπία, Δελφοί, Δωδώνη, Ἄργος, Μαντεῖα , Χρηστήρια.

10,45

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ἑλκτική δύναμη τοῦ νοῦ ἐπηρεάζει καταλυτικά τήν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καί τίς συνθῆκες πού δημιουργοῦνται γύρω μας. Τό κείμενο αὐτό δίδει κανόνες ζωῆς (νόμους τοῦ βίου) πού καθορίζουν τό ΕΥ ΖΗΝ.

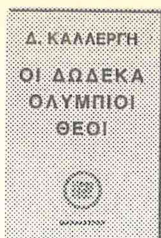

11,50

Jean Mallinger

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ

Ἡ κάθοδος τῆς ψυχῆς. Ἡ πλάνη τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Γέφυρα μεταξύ ζώντων καί νεκρῶν. Τά ἀπόρρητα τοῦ ζῶντος πυρός. Τά ἀπόρρητα τοῦ Ἄδου. Τά μυστικά τῶν ζώντων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

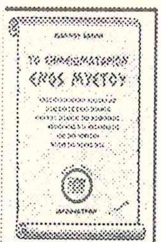

15,68

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΟΙ 12 ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Ἡ πνευματική ἔννοια τῶν Ἑλλήνων Θεῶν δέν βρίσκεται στίς τελετές καί τίς πανηγύρεις μέ τίς ὁποίες ἱκανοποιεῖται ἡ λαϊκή φαντασία.
ΑΝΑΛΥΣΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΩΝ ΤΩΝ 12 ΘΕΩΝ.

13,59

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ

ΣΕ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΟΛΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

῞Ενας Πυθαγόρειος φιλόσοφος διδάσκει σέ ἕνα μαθητή του ὅλη τήν διδαχή τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καί μυσταγωγίας ἀπό τόν Ὀρφέα ἕως τόν 20ό αἰῶνα καί τόν μυεῖ στήν ἑλληνική σκέψη καί τήν πρακτική ἐφαρμογή της.

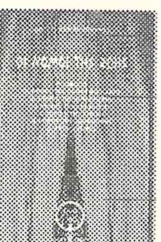
17.77

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

Μία μοναδική πραγματεία καὶ ἐσωτερικὴ ἀνάλυση τῶν διδασκάλων τῆς ἀνθρωπότητος

ΟΡΦΕΥΣ - ΘΑΛΗΣ - ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ
ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ - ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ - ΖΗΝΩΝ
ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ -
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ -ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ -
ΣΩΚΡΑΤΗΣ - ΠΛΑΤΩΝ - ΣΤΩΙΚΟΙ

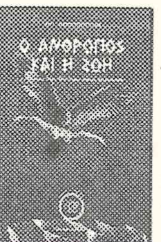
9,41

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΖΩΗΣ
Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ - ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Οἱ φυσικοί νόμοι πού διέπουν τήν ζωή καί τά ἐξελικτικά στάδια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπό τήν γένεση ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

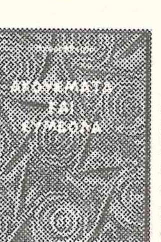

18,81

ΑΝΤ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΝΡΘΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

῞Ενα μυητικό ἔργο. Διδάσκει τήν ἐφαρμογή τῶν Θείων Φυσικῶν Νόμων στήν καθημερινότητα, ἑρμηνεύοντας τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία. Πρέπει νά τό μελετήσετε!

12,54

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

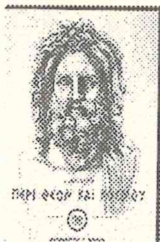
ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ

Γιά πρώτη φορά παρουσιάζεται μία ὁλοκληρωμένη συλλογή τῶν ΧΡΥΣΩΝ ΓΝΩΜΩΝ τοῦ ὑπάτου διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος Πυθαγόρου. Τά μυσταγωγικά αὐτά αὐτά ἀποφθέγματα ἀποτελοῦν τούς ἠθικούς καί λειτουργικούς κανόνες γιά ὅποιον ἐπιθυμεῖ νά ἀκολουθήσει τήν Ἀπολλώνια - Ἡλιακή ὁδό.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἀποτελεῖ τήν σημαντικότερη πραγματεία πού ἔχει δημοσιευθεῖ ποτέ τά τελευταῖα 2000 χρόνια γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἔχει σκοπο τήν ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας στήν συνείδηση τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων γιά τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Ναζωραίου Φοίβου ἀλλά καί γιά τό ἔρεβος πού ἑτοίμασε γιά τήν ἀνθρωπότητα ἡ θρησκεία πού δημιουργήθηκε στό ὄνομά του.

7,32

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Σύνοψις τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ καί τῆς Μυστηριακῆς καί Μεταφυσικῆς διδασκαλίας περί Θεῶν καί Κόσμου, ἀνθρώπου, ψυχῆς καί εἱμαρμένης.

9,41

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ

Δύο ἀριστουργηματικά ἔργα τοῦ τελευταίου ὑπερμάχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τό πρῶτο ἅπτεται τοῦ μύθου Ἄττιος - Κυβέλης, τῆς οἰκουμενικῆς μητρός τῶν Θεῶν, ἐνῶ στό δεύτερο ἐπιχειρεῖ τήν μυητική ἀνάλυση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ Ἡλίου.

9,40

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Σχόλια τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Ἱεροκλέους στό **ἱερώτερο Εὐαγγέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Μυσταγωγίας**, τά ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ, ἀπαραίτητα σέ ὅποιον θέλει νά ἐμβαθύνη στήν **πρακτική μυητική ἀγωγή τοῦ ἀνθρώπου** καί νά ἐφαρμόση στόν βίον του τίς ἑπτά ἀρετές, ὥστε νά καταστῆ θεός ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

7,32

ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Η ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ

῞Ενας **αἰγυπτιακός πάπυρος** πού βρέθηκε στήν Κοιλάδα τῶν τάφων, **ἀποκαλύπτει ὅλο τό μυητικό δρώμενο τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων**, τό ὁποῖο συνάδει ἀπολύτως μέ τίς ἀρχαῖες πηγές (βλ. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπό Κ. Κουρτίδου).

15,68

ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Τό δυσκολώτερο θεολογικό κείμενο τῆς ἐποχῆς τῶν Νεοπλατωνικῶν διαφωτίζεται ἀπό τά σχόλια: **ΠΡΟΚΛΟΥ** (ἀποσπάσματα Χαλδαϊκῆς Φιλοσοφίας), Μιχ. Ψελλοῦ, Π. Γράβιγγερ, Π. Μαρίνη. **Τὸ βιβλίο - σύμβουλος ὅλων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων.**

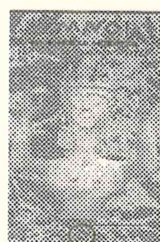

45,98

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ

Ἡ μυστική διδασκαλία τοῦ Πυθαγορισμοῦ ὅπως παρουσιάζεται μέσα ἀπό τούς Νεοπυθαγορείους φιλοσόφους καὶ ἀποκοδικωποεῖται ἀπό τόν ἐμβριθέστατο ἐρευνητή Π. Γράβιγγερ.

15,68

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΥΣΤΩΝ

Οἱ ἐν λόγῳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατ' ἐξοχήν λειτουργικό καί λατρευτικό χαρακτῆρα, ἦσαν προϊόν εἴτε ἐξάρσεως τοῦ πνεύματος θεοφορήτων ἀνδρῶν, εἴτε ἐμπνεύσεως ἐκ θείων Πηγῶν.

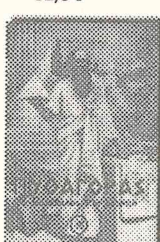

12,54

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ

Ἡ δύναμη τοῦ Λόγου καί τῶν θείων ὀνομάτων, ἦχος καί μουσική, περί ἀρωμάτων καί θυμιαμάτων, τελετικές χειρονομίαι, βηματισμός, ρυθμικές κινήσεις, τελετικός χορός, τό φῶς καί τά χρώματα, φυλακτήρια, τελέσματα, ἐμβλήματα.

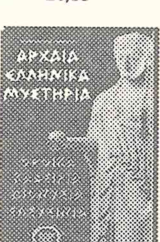
26,13

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὁ καθ/τὴς Φιλοσοφίας Γ. Σακελλαρίου ἀναλύει ΟΛΟ ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ. Πῶς μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε σήμερα τὸ ἠθικό του σύστημα. ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΛΙΞΕΩΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ.

16,72

Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πλέον ἔγκυρος μελέτη γιά τά Μυστήρια

Περιλαμβάνει ὅλα τά ἀποσπάσματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας γιά **ΟΡΦΙΚΑ - ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ**

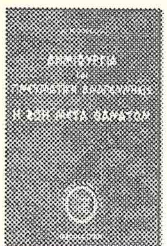

11,50

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

Ἡ Πυθαγόρειος ἀριθμολογία ἦταν Ἀριθμοσοφία ἐγκλείουσα βαθύτατες μυητικές ἀλήθειες, διδασκόμενες στά μυστηριακά σκηνώματα τῆς ἀρχαιότητος. Στό ἔργο αὐτό ἀναπτύσσονται οἱ θεῖες ἰδιότητες τῶν 10 πρώτων ἀριθμῶν.

7,32

Ν. ΠΑΡΑΣΧΗ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἕνα μεστό κείμενο γιά τήν πορεία τῆς ψυχῆς ἀπό τήν δημιουργία ἕως τήν θεοποίησή της σύμφωνα μέ τήν Πυθαγόρειο φιλοσοφία.

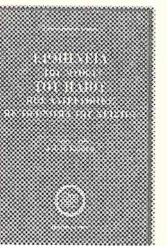

7 EURO

Ι. ΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ

Γιά νά διεκδικήση ὁ ἄνθρωπος τά δικαιώματά του πρέπει νά τά γνωρίζει. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ στήν Φύση αὐτόνομη καί ἐνσυνείδητη ὀντότητα καί ἐξελίσεται προσαρμοζόμενος πρός τόν Φυσικόν Νόμον.

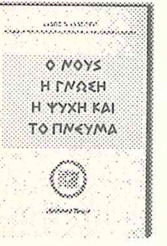

9,41

C. DUPUIS

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ γνωστός μαθηματικός καί διαφωτιστής τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἑρμηνεύει μέ πληθώρα τεκμηριώσεων τήν Χριστιανική ὡς καθαρά ἡλιακή λατρεία. Τό βιβλίο κάηκε στήν πυρά ὅταν ἐξεδόθη γιά πρώτη φορά.

7,32

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κατά τήν Πυθαγόρειο Διδασκαλία

7,32

ΔΙΔΩΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Ο ΥΜΗΤΤΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς ἀπό τά Πελασγικά χρόνια ἕως σήμερα.

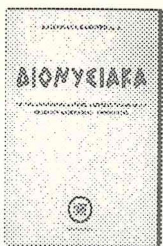

7,32

ΣΠΥΡΟΥ ΠΙΜΠΛΗ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Τελετή - Συμβολισμός - Διαμόρφωσις καὶ ὀργάνωσις τῶν Παναθηναίων. Ἀγῶνες καὶ Πομπή. Ἡ μοναδική πραγματεία πού ἀναλύει τήν μεγάλη ἑορτή καί τόν συμβολισμό τῶν Παναθηναίων.

18,81

Α. ΚΑΚΟΥΡΗ

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ

Ἡ κλασική πραγματεία τῆς μεγάλης ἀνθρωπολόγου! Διδακτορική διατριβή γιά τά ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ καί τήν σχέση τους μέ τά Διονυσιακά Μυστήρια.

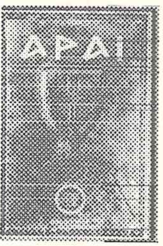

7,32

Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ

Φιλοσοφικό δοκίμιο. Ἀποκαλυπτική ἐσωτερική ἀνάλυση, ἀποσυμβολισμός καί συνέχεια τοῦ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟΥ καί ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ τοῦ Σοφοκλέους. Δραματουργική ἐπεξεργασία Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη.

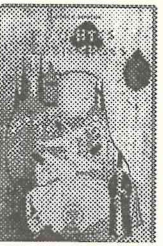

12,54

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗ

ΑΡΑΙ

Μυθολογική μελέτη γιά τίς προσευχές καί τίς κατάρες. Τό βιβλίο ζητεῖ νά καθορίσει τήν σημασία καί τήν προέλευση ἑνός σημαντικοῦ στοιχείου στίς ἑλληνικές παραδόσεις, τῆς ἀρᾶς-κατάρας, καί ὑπηρετεῖ μέσῳ πλήρους βιβλιογραφίας καί παραπομπῶν τήν ἐπιστημονική ἀλήθεια.

8,36

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΗΔΕΣ

Ὁ Πέρσης φιλόσοφος καί Μυστικιστής Μεβλανᾶ Τζελαδεδδίν - Ρουμῆ (Ρωμιός ἤ Ἕλληνας) εἶναι ὁ ἱδρυτής τοῦ τάγματος τῶν «Περιστρεφόμενων Δερβίσσηδων». Ὁ Ρουμῆ δέχθηκε αὐτούσια τήν διδασκαλία τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Πυθαγόρα καί τῶν Ἑλληνικῶν Μυστηρίων ἀπό τούς «Νεοπλατωνικούς» καί «Νεοπυθαγορείους» τῆς ἐποχῆς του.

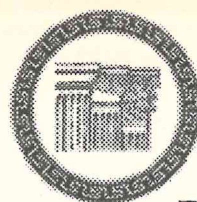

7,32

ΠΛΗΘΩΝΟΣ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ

Ἱερή Λογοτεχνία μεγάλης ἀξίας, ἡ ὁποία διδάσκεται ἐντός τῶν σχολῶν σέ ὑψηλά ἐπίπεδα μαθητείας.

Τί εἶναι τό Ἰδεο-θέατρον; Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας Γλώσσας καί Τέχνης.

Τό ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό καί πανεπιστημιακό δάσκαλο Ἀ. Ἀναστασάκη - Ραδάμανθυ. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός - ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τῆς Πνευματικῆς Παραδόσεως τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, μέσῳ τῆς Τέχνης, καί εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων καί ἐκδόσεων.

❁ **Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2004 περισσότερες ἀπό 2.000 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.**

❁ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ρ. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ καί ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ Πλάτωνος: ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ καί ΦΑΙΔΡΟΣ - Ὀρφέως ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ καί ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο - Κατράκειο, σέ ἀρχαῖα θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. **Ἐπίσης παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ, τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας.**

❁ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς **"ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια.

❁ **Τόν Ἰούνιο τοῦ 1994 στό θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" ἀνακοινώνει τήν δημιουργία μαθημάτων γιά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα καί τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα, σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων". Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνηλίκους.** Παράλληλα ἐκδίδει τήν τριμηνιαία τότε, ἐφημερίδα **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.** Δύο χρόνια μετά παραιτεῖται διαφοροποιώντας τήν θέση του ἀπό τούς συνεργάτες του..

❁ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 **ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, συνεργαζόμενος μέ τό ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ καί συγκεντρώνει 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν, τίς ὁποῖες παρουσίασε στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων.**

❁ Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 **δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ γιά τήν διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν.** Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν **Α' ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ. ἄ.**

❁ Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

❁ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 **δημιουργεῖ ἐκδοτικό οἶκο,** παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ καί **ἐκδίδει τό τριμηνιαῖο περιοδικό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.**

❁ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον δημιούργησε σειρά μαθημάτων μέ πανεπιστημιακούς καθηγητές καί ἐρευνητές: ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ μέ τόν Σ. Θεοδοσίου, ΦΥΣΙΚΗΣ μέ τόν Π. Παππᾶ, - Π. Δημοτάκη, ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Ν. Πουλιανό, ΑΡΧ. ΕΛ. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ μέ τόν Δ.. Λέκκα, ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ μέ τόν Β. Σπανδάγο, ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Λ. Σαραγᾶ, ΑΡΧ. ΥΜΝΩΔΙΑΣ μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο, ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ μέ τήν Ἀλτάνη, ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ μέ τόν **Δ. Λιαντίνη.**

❁ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τελώντας ὀνοματοδοσίες σέ κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

❁ **Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνέοντας τίς συνειδήσεις τους.**

❁ **Στό Ἰδεοθέατρον σήμερα διδάσκονται:**

1. **Ὀρφική καί Πυθαγόρειος Μυσταγωγία καί Αὐτογνωσία μέ βάση τά ἀρχαία κείμενα καί τήν ἑρμηνευτική τοῦ νεοπυθαγορείου φιλοσόφου Σ. Νάγου.**
2. **Πλάτωνας μέ σχόλια τοῦ Πρόκλου.**
3. **Ὀρφικοί Ὕμνοι - Ἑλληνική Μυθολογία - Θρησκεία.**
4. **Ἀρχαία Ἑλληνικά γιά παιδιά καί ἐνήλικες.**

❁ **Στό Ἰδεοθέατρον, στά Π.Ε.Κ., στό Πανεπιστήμιο ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης διδάσκει τό μάθημα τῆς ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ - ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ προσφέροντας στούς δασκάλους, καθηγητές, φοιτητές, ἀλλά καί σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται, ὀργάνωση νοητικού καί φυσικού λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων.**

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΪΟΥ 2004, ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Ὁ Ὀρφικός Ἔρως (Φάνης) μέ ἡλιοτροπικά καί πανθεϊστικά ἐμβλήματα. **Ὁ κόσμος σάν ζώνη** ἐλλειψοειδής (σχῆμα αὐγοῦ) μέ τά σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ. **Πάνω καί κάτω** τά δυό μισά τοῦ Κοσμογονικοῦ Αὐγοῦ (βγάζοντας φλόγες)· ἀνάμεσα ὁ Φάνης φτερωτός (σάν Ἔρως) ἀπό τό κεφάλι του δέσμες ἡλιακές (ἡλιοτροπισμός τῆς μορφῆς)· πίσω ἀπό τούς ὤμους μεγάλο μισοφέγγαρο· μέ φίδι γύρω στό κορμί (σάν Χρόνος)· κεφάλια τράγου, λιονταριοῦ, κριαριοῦ στήν μέση τοῦ κορμιοῦ· μέ τό σκῆπτρο στ' ἀριστερό (σάν βασιλεύς τοῦ κόσμου) καί τόν κεραυνό στό δεξί (σάν Ζεύς)· μέ δίχαλα πόδια σάν Πᾶν (θεός παγκοσμικός)· καί, ἔξω ἀπό τόν Ζωδιακό, στίς τέσσερεις γωνίες τοῦ ἀναγλύφου, πού λείπουν ἐδῶ, τά κεφάλια τῶν τεσσάρων Ἀνέμων (σημαντικά γιά τήν Ὀρφική κοσμοθεωρία). Σβησμένη μέσα ἐπιγραφή: E]YPHROSY [NE ET] FELIX, κι ἄλλη ἀπό κάτω: P(ecunia) P(osuit) FELIX PATER (ἤγουν: Sacrorum).

Μόλις κυκλοφόρησε διπλό CD ὅλων τῶν Ἱερῶν Ὀρφικῶν Ὕμνων στά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά! Ἀπαγγέλει ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης.

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ 1991

Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Τέχνης

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΟΜΑΔΟΣ

Ἐδιζησάμην ἐμαυτόν! - Ἀναζήτησα τόν ἑαυτόν μου!

Ὅταν ἡ Ψυχή ἀποκτήσει συνείδηση τῆς ὑπάρξεώς της!

Γιά τίς Ἑλληνίδες Ψυχές!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΗΡΩΙΚΟΣ, ΗΛΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΟΥ ΦΩΤΟΣ!

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πρακτικά Μαθήματα Αὐτογνωσίας καί Μυητικῆς Ἀγωγῆς,

μέ ὁδηγό τόν «Κάτοικο τοῦ Σύμπαντος» τοῦ Σ. Νάγου, τά «Χρυσά Ἔπη», τά «Ἀκούσματα» τῶν Πυθαγορείων, τά «Μυστήρια» τοῦ Ἰαμβλίχου καί τούς «Ἄθλους» τοῦ Ἡρακλέους.

Κάθε Τετάρτη 8 μ.μ., μέ τόν Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη καί τήν Εὐρυνόμη Γαβρᾶ.

Στό Ἰδεο-Θέατρον, Στουρνάρη 57 * Εἴσοδος 15€ * Τηλ.: 210.52.37.543

Κωδικός 3762

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο Κ.Ε.Μ.Π.ΑΘ.
Αριθμός Άδειας 4097

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1520/2000 Κ.Ε.Μ.Π.ΑΘ.

ISSN 1108-832800

